

PRINTED AT

THE B. N. PRESS, MOUNT ROAD,

MADRAS.

சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழாசிரியர்

ஸ்ரீமான். மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்கள்

எழுதியது

சென்னைத் தொண்டைமண்டல உயாதார பாடசாலைத் தமிழ்ப் புலவரும், பல நூல்களுக்கு ஆசிரியரும் ஆகிய ஸ்ரீ அருணகிரிநாத முதலியார் எழுதிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்னும் உரை நூலைக் கண்ணுற்று மகிழ்ந்தேன். அந்நூல் இனிய எளிய நடையில் இயன்று படிப்பவருக்கு விருப்பத்தையே விளைத்து நிற்கின்றது; பட்டினத்தார் வரலாற்றைக் குறிக்கும் முன்னூல்களினின்றும் பொருள் வகையில் ஒரு சிறிதும் வழுவாது காலத்திற்கு ஏற்ற வண்ணம் திரித்தும், விரித்தும் எழுதப்பட்டிருத்தல் விரும்பத்தக்கது. பொதுவாய்க் கதைகளை ஒரு புறம் ஒதுக்கியும், சமய சரித்திரங்களை மற்றொரு புறம் சிறந்தும் வரும் இக்காலத்திலே இவ்விரண்டின் நலங்களும் ஒருங்கே பொருந்த நூல் இயற்றுதலால் கலை யறிவு, சமய வுணர்ச்சி, தத்துவ ஞானம் முதலியன எளிதில் உண்டாகும் என்பது திண்ணம். இத்தகைய நன்னூலைத் தமிழுலகம் தாழாது ஏற்குமென நம்பும்.

மணி - திருநாவுக்கரசன்.

முன்னுரை

"பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப் போல்—ஆருந் துறக்கை யரிதரிது," என்று சிவராஜயோக பரிபூரணரான தாயுமானவரால் வியந்து கூறப்பட்ட சிவானுபூதிச் செல்வராகிய பட்டினத்தடிகளின் சரிதத்தை முன்னூல்களைத் தழுவியும், கர்ண பரம்பரையாக வழங்கிவரும் சில விஷயங்களை யொட்டியும் எழுதியுள்ளேன். இந்நூல் இதுகாறும் எவராலும் எழுதப்படாத புதிய முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கிற தென்பது படிப்போருக்கு விளங்காமற் போகாது. புதிய முறையில் எழுதப்பட்ட இப்புத்தகம் பலர்க்கும் பயன் படுமென்பது என் நம்பிக்கை. இதை முற்றும் படித்துப் பார்ப்பவர் எவரும், 'இது மாணுக்கர் முதல் பெரியோர் வரையில் படிக்கத் தகுந்ததே' என்று கூறுவரென நினைக்கின்றேன்.

என்னிடத்தும், என்னுல் எழுதப்படும் நூல்களினிடத்தும் என் சகோதரத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு நன்மதிப்புண்டென்பதை நான் அறிவேனுதலால், அவர்கள் வழக்கம்போல் இந்நூலையும் ஏற்று மாணவர்களுக்கு உதவுவார்களென்று யான் கூறவும் வேண்டுமோ?

V.

இவ்வாறு என்மாட்டுப் பேரன்பு கொண்டுள்ள என் சகோதரத் தமிழாசிரியர்களுக்கும், இந்நூலைப் பற்றித் தம் கருத்தை வெளியிட்ட சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமான். மணி-திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்கட்கும், இந்நூல் அழகுபெற வெளிவரும் விஷயத்தில் எனக்குத் தோன்றாத் துணையாயிருந்து உதவிய என் இன்னுயிர் நண்பர் தமிழ்ப்புலவர் ஸ்ரீமான். மயிலை-சிவ. முத்துக் குமாரசுவாமி முதலியார் அவர்கட்கும், இப்புத்தகத்தை அன்புடன் ஏற்று வெளியிட்ட அனந்தா அண்டு கம்பெனியின் சொந்தக்காரராகிய ஸ்ரீ. V. அனந்த நாராயண ஐயர் அவர்கட்கும் நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன்.

எஸ். எஸ். அருணகிரிநாதன்

பொருளடக்கம்

உ

முருகவேள் துணை.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அல்லது

தவராஜர் போற்றும் சிவராஜ யோகியார்

1. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சிறப்பு.

“ கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ்
சீரோதை குளிர்சங் கீன்ற
வெள்ளாரக் கருங்கடலி னோதையினை
விழுங்கியிரு விசும்பி னோங்கு
முள்ளாருஞ் சிறுவீதி பலசாதித்
தொழிலோதை யொழிவி லாவாம்
பொள்ளாத நாகமணி யகங்கடொறும்
விளக்கொளிரும் பூம்பு காரே!”

என்று அறிவாளரால் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட காவிரிப்பூம்பட்டினம் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சீருஞ் சிறப்பும், பேரும் பெருமையும் வாய்ந்த ஒரு பெரிய நகரமாய் விளங்கியது. அந்நகரிலுள்ளார் எப்பொருளைக் கருதியும் புற நாட்டிற் புகாராதலின் புகார் என்றும், அங்குக் காவிரியாறு கடலோடு கலக்கின்றமையால் காவிரிப்பூம்பட்டின மென்றும் அந்நகரத்திற்குப் பெயர்கள் அமையலாயின. இப்பொழுது அந்நகரம்

பலவகை வளங்களும் மழிந்து, ஒரு சிறு கிராமமாயிருக்கிறது. இப்போது தலை சிறந்து விளங்கும் சென்னை முதலிய நகரங்கள் அக்காலத்தில் இருக்குமிடமே தெரியாம லிருந்தனவல்லவா? ஆதலின், உலகில் உயிர்களுக்கே யன்றி, மற்றவைகட்கும் மாறுதலுண்டென்பது திண்ணம். முற்காலத்திருந்த கரிகாற்சோழன்மேல் பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் அறிவுடைப் பெரியாரும் இந்நகரின் சிறப்பை வியந்து கூறியுள்ளார்.

'திருமாலின் திருமார்பில் அகலாது வீற்றிருக்கும் இலக்குமியானவள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் அத்திருமார்பாகவே நினைத்து, அங்கு அகலாது வீற்றிருக்கின்றாளோ?' என்று கண்டோர் நினைத்துக் காமுறத் தக்க செல்வச் செருக்கினை யுடையதாயிருந்த காவிரிப் பூம்பட்டினத்துப் பெருமையைப் பற்றி உள்ளவாறு கூறுதல் எவராலும் இயலாதென்பதுண்மையே. அந்நகரிலிருந்தார் அனைவரும் தெய்வபக்தியும், பரோபகார சிந்தையும் உடையவராய் எல்லா வளங்களும் வாய்க்கப் பெற்று, இந்திரன்போலச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர். அவரவர் குலத்திற்கேற்ற ஒழுக்கமும் அவர்களிடத்துக் குடிகொண்டிருந்தது. தேவாலயங்களில் அபிஷேகம், ஆராதனை முதலியவைகள் நடத்துவதே அந்நகரத்தாரின் முதல் நோக்கமாகும். அதனால், அவர்கள், 'இம்மையில் நாம் இன்பங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிப்பதைப் போலவே, மறுமையிலும் அனுபவிப்போம்,' என்னும் உறுதி யுடையவர்களா யிருந்தார்கள். இன்னும் அங்குக் கடலோடு கலக்கும் காவிரி நதியின் உதவி

யால், வணிகர்கள் நிலைபெற்ற மலைகளிலுள்ள கருநிறங் கொண்ட அகிற்கட்டைகளையும், சந்தனக் கோடுகளை யும், போர் புரியும் யானைத் தந்தங்களையும், விளக்க முள்ள இரத்தினங்களையும், பொற்பொடிகளையும், செழிப்பான தேனையும், கொழுமையான பழங்களை யும், மணமுள்ள மிருதுவான மலர்களையும், இன்னும் சொல்லுதற்கரிய பல வளப்பங்களையும் விசேடமாகப் பெற்று மேன்மையுற்றிருந்தார்கள். அறத்தால் வரும் இன்பத்தையே அவர்கள் பேரின்பமாகக் கருதி வந்தார் கள்; மற்ற வழியில் வரும் இன்பத்தைச் சாரமற்ற தெனக் கருதினார்கள். அவ்வூர்த் துறைமுகத்தில் பல தேயங்கட்கும் வியாபார நிமித்தம் சென்று வரும் கப்பல்கள், அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களைப்போல் நிறைந்து நிற்கும். அக்காட்சியைக் கண்டோர் அளகா புரியும் இவ்வூருக்கு நிகராகாதெனக் கூறுவர். அந் நகரிலே எப்பொழுதும் பண்டங்களை விற்பாருடைய ஓசையும், வாங்குவாருடைய ஓசையுமே நிறைந்திருக் கும். அந்நகரில் தேனை யுண்டு வண்டுகள் ஓயாது ரீங்காரம் செய்யும் சோலைகளினிடையே சிவனார் திருக் கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருந்ததோடு, அறிவு நிறைந்த தவத்தினரும் நிறைந்திருந்தனர். அங்கு எங்குப் பார்த்தாலும் நவமணிகளே சிந்திக் கிடக்கும். யானைகளும், குதிரைகளும், தேர்களும், வீரர்களும் நிறைந்த இராஜ வீதியிலுள்ள மாளிகைகள் வான ளாவி உயர்ந்திருக்கும்.

காவிரிப்பெருக்கால், அந்நகருக்கு வெளியில் உள்ள கொழுமைபெற்ற நிலங்களில் உழும் காராளரிடும் ஓசை

யும், கொழுமையுற்று வளர்ந்து முற்றிய கரும்பை நசுக்கிச் சாறு பிழிவதாலேற்படும் ஆலைகளின் ஓசையும், வாய்க்கால்களில் ஓயாது ஓடிக்கொண்டிருக்கும் தண்ணீரின் ஓசையும் அந்நாட்டின் சிறப்பை ஒரு புறம் ஓயாது விளக்கிக்கொண்டிருந்தன.

அந்நகரத்திருந்த ஆண் மக்கள் அனைவரும் அறிவிலும், வீரத்திலும், வியாபாரத்திலும் சிறந்தவர்களாயிருந்தேதாடு உத்தமகுணம்படைத்த சத்திய சீலர்களாயுமிருந்தார்கள். பெண்டிரோ, ஆடவரினும் சிறந்து அறிவு நிறைந்தவராய், அருந்ததியுந் தம்மைக் கண்டு அஞ்சுமாறு கற்பிற் சிறந்து,

"தெய்வந் தொழாஅள், கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை."

என்னும் மெய்யுரையைத் தம் மனத்திற் கொண்டு, தத்தம் கணவரை வழிபட்டு வணங்கி வாழ்ந்திருந்தனர். அத்தகைய பெண் மணிகளின் சரிதங்களிற் சிலவற்றைத் துறவறத் தூய்மையாளராய்ப் பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்ன ரிருந்தவரும், அரசனுகிய சேரன் செங்குட்டுவனைத் தம் சகோதரனுகக்கொண்டவருமாகிய இளங்கோவடிகளென்பார் தாமியற்றிய சிலப்பதிகாரமென்னும் சிறந்ததொரு காப்பியத்திற் சிறக்கக் கூறியுள்ளார். இது நிற்க.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த கரிகாற் சோழன் மகளார் ஆதிமந்தியார் தமது கணவருடன் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வருகையில் ஒரு கால், பெருகிய காவிரி வெள்ளத்தி லகப்பட்டுக்கொண்ட தம் கணவர் ஆட்டனத்தி என்பாரைப் பிரிந்துயிர் வாழத் தரியா

ராய்க் கடற்கரையிற் சென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தனர்; அப்போது அவரது கற்பின் மேம்பாட்டைக் கருதிய கடலானது, காவிரி வெள்ளம் தன்னிடத்திற் சேர்த்த அவர் மணாளரைத் தன் அலைகளென்னும் கரங்களா லேந்திக்கொண்டு வந்து கரையிற் சேர்த்து, 'திருமகள்போல்வாளே,' என்றழைத்துக் கொடுக்கப் பெற்றனர். அந்நகரத்திற் பிறந்த மற்றொரு மாது, தன்னை மணந்த கணவன் கடல் யாத்திரை போய்த் திரும்புமளவும் தனது கற்புக்கழிவு நேராவாறு, அக் கற்பின் மேம்பாட்டாற் கல்லுருவம் பெற்று, அவன் திரும்பி வந்தவுடனே அவ்வுருவம் நீங்கித் தனதியற்கை யுருவமடைந்து அவனுடன் இல்லறம் நடாத்தி மகிழ்ந்தாள்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த ஒரு மாது, இளமையிலேயே மாதா பிதாக்களை இழந்தவளாய், அங்குள்ள ஒரு தேவாலயத்தில் திருப்பணி செய்து காலங் கழித்து வந்தாள். அந்த நாளில், அவ்வூர் வழியாக யாத்திரை வந்த வேற்றூரானொருவன், அத்தேவாலயத் தரிசனத்திற்காகச் சென்று தரிசனஞ் செய்து திரும்புகையில் அப்பெண்ணின் அழகையும் ஒழுக்கத்தையும் நோக்கி, அவள்மீது பிரியங் கொண்டு, அவ்வாலயப் பரிசாரகர் முதலியோரால் அவளது விருத்தாந்தத்தை யுணர்ந்து, அவளை எவ்வகையிலேனும் மணமுடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். ஏனெனில், அவனுக்கு முன்னுள்ள மனையாட்டியால் பல நாளாகப் புத்திரப்பேறில்லை. அதனைக் கருதி, அவன் தன் கருத்தை அங்குள்ளார்க்குத் தெரிவிக்க, அவ்வூரார்.

உடனே அதற்கிணங்கித் தேவாலயத்தின் மடைப் பள்ளிக் கருகிலிருந்த வன்னி விருட்சத்தினடியில் மணப்பந்தல் அலங்கரித்து, அப்பெண்ணை அவனுக்கு வதுவை செய்தனர். அதன்பின் அம்மணவாளன் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு தன்னூரிற் சேர்ந்து, அங்குத் தன் மனையின்கண்ணுள்ள முதன் மனைவியுடனே அச்செய்தியைக் கூற, அவள் அது கேட்டவுடனே சினந்து, "இவள் யாரோ வைப்பாட்டியே யொழிய, மணவாட்டி யாகாள்; இவள் உள்ளே வரலாகாது," என மறுத்தனள். அப்போது அக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பெண் மனங் கலங்கி, 'சிவ பெருமானே, அடியேன் இதுகாறும் உனக்குத் திருத் தொண்டு புரிந்ததும் கற்பின் நிலைமை தவறுதிருந்ததும் உண்மையாயின், யான் மணம் புரிந்துகொண்ட பந்தற் கருகிலிருந்த வன்னி விருட்சமும் அதன் சமீபத் திருந்த மடைப்பள்ளியும் ஈண்டு வந்து சான்று கூற வேண்டும்,' எனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவளது கற்பின் மேம்பாடு விளங்குமாறு அவ்வன்னி மரமும் மடைப்பள்ளியும் அங்கு வந்து சான்று கூறின.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பிறந்த ஒரு மாதை மணந்த மணவாளன் பொருளீட்டும் பொருட்டுப் பிரிய நேர்ந்த போது, தன் காதலியை நோக்கி, 'யான் வருமளவும் பிற புருடரைப் பாராதிருக்குமாறு யான் ஒரு திரை யிட்டுப் போவேன்; நீ அதற்குள்ளாகவே யிருந்து கொண்டு, தாதியரால் உனக்கு வேண்டுவனவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கக் கடவை,' எனக் கட்டளை யிட்டுத் திரைகட்டிப் பாங்கியர்கட்கும் அவ்வாறே கட்

டளையிட்டயற்பதிக்கேகினன். அவன் கட்டளைப்படி திரைக்குள்ளிருக்கும் தலைவியின் கற்பைப் பரீட்சிக்கத் தொடங்கிய பாங்கியர், சின்னாட் சென்றபின் ஒரு நாள், காவிரிக் கரையின்க ணுள்ள மண்ணிலொரு பாவையைச் செய்து, திரைக்கு வெளியில் நிறுத்தி, " இதோ உன் கணவர் வந்திருக்கின்றனர். இப்போது நீ வெளியில் வரலாம்," என்றனர். அந்த மாது வெளியில் வராதவளாய் உள்ளிருந்த கற்பின் மேம்பாட்டால், அக் காவிரி வெள்ளம் பெருகிய காலத்தும் அவளிருக்கு மிடத்தை யழிக்காமல் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டு போகும்படி செய்தாள். அதன்பின் அவள் கணவன் தான் சென்ற அலுவலை முடித்துக்கொண்டு வந்து பார்க்கையில், காவிரிப் பெருக்கால் மற்றைய கட்டடங்கள் யாவும் அழிந்தும், தன் காதலியிருந்த கட்டடமாத்திரம் அழியாதிருக்கக் கண்டு, அவளது கற்பின் மேம்பாட்டை மெச்சினவனாய்த் தனது நற்றவத்தை வியந்து முன்னினும் மிக்க பிரியத்துடன் இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தான்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறந்த மற்றொரு வனிதை தன் சக்களத்தியின் குழந்தை தவறிக் கிணற்றில் விழுந்தவுடனே தன்னையொத்தாள் மகவின்றி யிருக்கத் தான் மாத்திரம் குழந்தை வைத்திருக்கலாமோ வென் றெண்ணித் தாமதியாமல், தன் குழந்தையையும் அக் கிணற்றிலேயே போட்டுவிட்டாள். அவள் கற்பின் மேம்பாட்டையும் நல்லெண்ணத்தையும் வியந்த கடவுளருளால், இரு குழந்தைகளும் அக்கிணற்றின்மேல் உயிர்

பிழைத்து மிதக்கக்கண்டு எடுத்தனரென்பது அந்நகரச் சரிதங்களுள் ஒன்றாகும்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பிறந்த இரண்டு பெண்கள் சிறுவயதில் முத்துக்களைக்கொண்டு சிற்றில் அமைத்து விளையாடும்போது, 'நம்மிருவருக்கும் ஆண்பெண்ணென்னும் பாற்பகுதிப்படி மகவுண்டாமானால், அவ்விருமகர்க்குமே மணமுடிப்போம்,' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்க்கும் பருவம் வாய்த்து மணம் முடிந்து தாங்கள் பேசிக்கொண்டவாறே ஆண் பெண் என்னும் இருபாற் பகுதிப்படியே பிள்ளைகள் பிறந்தன. ஆயினும், அப்புத்திரன் முடவனா யிருந்தமையைக் கண்ட பெண்மகவீன்ற மாது, தன் காதலனை நோக்கி, 'நான் சிறுவயதில் வண்டலாட்டயர்கையில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டதுண்டு: இப்போது அப்பிள்ளை முடமாயிருக்கிறதேயென்று சிந்தித்து வருந்துகின்றேன்,' என்றுரைக்க, 'எப்போது நம் தாய் நம்மை அவருக்கென்றுரைத்தாளோ, அப்போதே நாம் அவர் மனைவியாயினோம், எனச் சிந்தித்தவளாய், அவள் புத்திரியாகிய பெண் சற்றுந் தரியாமல் கோடியுடையுடுத்திக்கொண்டு கூந்தலை வாரி முடித்துச் சென்று, அவ்வாண்மகனைத் தன் தலையிற் சுமந்து நின்றனள்.

மற்றும் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பெருஞ் செல்வமும், பேரழகும் வாய்ந்த கோவலன் என்னும் பெயரினையுடைய வணிகபுத்திரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தகுந்த பருவத்தில் கண்ணகியென்னும்பெயரினையுடைய கற்பிற்சிறந்த மங்கையை மணந்திருந்தும்,ஊழ்வினையால் அந்நகரில் இருந்த மாதவியென்னும் கணிகை குலமக

ளொருத்தியிடம் காதல்கொண்டு அவள் வீட்டிலேயே இருந்து வந்தான். நாட் பல சென்றபின் ஒரு காரணத்தால் அவள்பால் வெறுப்புற்றுத் தன் மனையையடைந்து கையிலிருந்த பொருளெல்லாம் தாசியின் பொருட்டுச் செலவழித்து விட்டமையால், மீண்டும் பொருள் தேடித் தனிகனாக எண்ணித் தன் மனைவி கண்ணகியோடு மதுரைக்குச் சென்றான். அங்கே தன் மனைவியை மாதரி யென்னும் ஆயர் குல மாதிடம் அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டு, மனைவியின் காற்சிலம்பொன்றைப் பெற்று, வியாபாரத்திற்கு முதல் வேண்டியதன் நிமித்தம் அதை விற்றுவர வெளியிற் சென்றான். அப்போது பழுது பார்ப்பதற்காக வாங்கிச் சென்ற அந்தகரத்து அரசியின் காற்சிலம்புகளில் ஒன்றைப் பறி கொடுத்து அரசிக்கு என்ன சொல்வதென்று ஏங்கிய பொற்கொல்லன் ஒருவன் கோவலன் எதிரில் வந்தான். அவனிடம் கோவலன் தன் கையிலிருந்த தன் மனைவியின் சிலம்பைக் கொடுத்து, அதை விற்றுத் தருமாறு வேண்டினான். அவன் அச்சிலம்பு அரசியின் சிலம்பன்றென்பதை அறிந்தவனாயிருந்தும் அஃது அரசியின் சிலம்பு போன்றிருந்தமையினால், மனத்தில் கெட்ட எண்ணம் கொண்டு, அரசனிடம் சென்று சிலம்பை அரசனுக்குக் காட்டி, 'அரசரேறே, இச்சிலம்பு அரசியாருடைய சிலம்புகளில் ஒன்று. இதைப் பழுது பார்ப்பதற்காக அரசியார் என்னிடம் கொடுத்தார். நான் இதை வீட்டில் வைத்திருந்த சமயம் பார்த்துக் கள்வனொருவன் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். கடைசியாக யான் அக்கள்வனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். அவன் இதோ

அரண்மனைக்கு வெளியில் நின்றுகொண்டிருக்கிறான்" என்று கூறினான். அரசன் அவன் கூறுவதை ஆராயாமல் கோவலனைக் கொலைசெய்வித்தான். அஃதறிந்தகண்ணகி கடுங்கோபங்கொண்டு அரச னவைக்களஞ் சென்று தன் கணவன் கள்வனல்லனென்பதை நிரூபித்தாள். அறியாமற் செய்த பிழைக்கு வருந்திய அரசன் அப்பொழுதே உயிர் விட்டான். அதே சமயத்தில் அரசியும் உயிர் துறந்தாள். பின்னர்க் கண்ணகி தன் கற்பின் திறத்தால் மதுரையை எரித்துவிட்டுச் சேர நாட்டையடைந்து, அங்குள்ள திருச்செங்குன்றமென்னும் மலைமீதேறி, அங்கிருந்த ஒரு வேங்கை மரத்தின் கீழிருந்து தெய்வ உருவோடு விமானத்தில் தன்னெதிரிற்றோன்றிய தன் கணவனோடு விண்ணுலகடைந்தாள். இத்தகைய உத்தமிகள் பலபேர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே பிறந்து, அப்பட்டினத்திற்குப் பெருமையளித்திருக்கின்றனர்.

2. செட்டிப்பிள்ளைகள்.

ஒரு நாள் காலை மணி ஆறிருக்கும். சூரியன்கீழ்த்திசையில் தன் ஆயிரங் கதிர்களையும் அழகுடன் பரப்பி உதயமாயினான். அப்போது பறவைகள் தத்தங் கூடுகளிலிருந்தும், மரக்கிளைகளிலிருந்தும் வெளிப்போந்து, இன்பமாகக் கூவிக் களித்துக்கொண்டிருந்தன. உழவர்கள் தங்கள் புலங்களில் உழுதுகொண்டிருந்தார்கள். குளிர்ந்த காற்று மெல்ல வீசியதோடு காலநிலை சுகத்திற்கேற்றவாறிருந்தது.

அப்போது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் காவிரி யாற்றில் குளிக்குந் துறைக்கு அருகில் நான்கு வைசிய குல ஆண்மக்கள் ஆலம் விழுதிறைல் பல்விளக்கிக் கொண்டே தங்களுக்குள் பல விஷயங்களைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது சாம்பசிவனார் என்பவர் மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'அதோ பாருங்கள்! நம் குல திலகரான சிவ நேசர் குளித்துவிட்டு எவ்வளவு நேரமாகச் சிவ பூசை செய்துகொண்டிருக்கின்றார்! ஆ! அவரது பக்தியே பக்தி!' என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்ட சிவசிதம்பரனார் என்பவர் அவரைப் பார்த்து, 'சிவநேசருக்கென்ன? அவரைப்போல் கடவுள் பக்தியும், அடியார் பக்தியும் உடையவர்கள் இக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இல்லை. எத்தனையோ பெயர் கடவுள் பக்தியிற் சிறந்தவர்களைப் போல நடித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். மனத்தில் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் கெட்ட எண்ணங்களுக்கு அளவே கிடையாது. ஆனால், நம் சிவநேசரோ, உள்ளும், புறமும் ஒரே மாதிரியானவர். உண்மையில் அவர் கடவுளிடம் சிறந்த பக்தியுடையவராவர் அதனாலன்றோ அவர் நாளுக்கு நாள் செல்வத்திலும், புகழிலும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றார்?' என்று கூறினார்.

கூறியதும், சங்கரர் என்பவர் எல்லோரையும் பார்த்து, 'கோயில் திருப்பணி செய்கிறவர்களுக்கும், கடவுளிடத்திலும், கடவுளின் அடியார்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துகிறவர்களுக்கும் தரித்திரம் வருமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்களல்லவா? சிவ நேசர்

கோயில் கட்டுவதும், தெய்வ வழிபாடு, அடியார் வழி பாடு முதலியவைகளைச் செய்வதுமே தங்கடமையாகக் கொண்டிருக்கின்றார். அப்படி இருந்தும், அவருக்கு மட்டும் தரித்திரமென்பதில்லாமல் மேன்மேலும் பொருள் பெருகிக்கொண்டே போகிறதே! அதை நினைக்கும்போது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது,' என்று சொன்னார்.

அப்போது அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவராகிய கண்ணப்பர் என்பவர் அவரைப் பார்த்து, 'நீர் சொல்வது அறிவற்ற மனிதர்கள் சொல்வதைப்போ லிருக்கின்றது. உண்மையான அன்புடையவர்கள் முன் வினை வசத்தினால் துன்பத்தை அநுபவிப்பதுண்டு. ஆயினும், கடவுள் முடிவில் உலகமறிய அவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வார். உண்மையான அன்புடையவர்களுக்கு நிலையான துன்பம் வாராது. வந்தாலும், நீடித்திராது. அவர்கள் செல்வத்தில் சிறந்து விளங்காமற் போகார். இக்காலத்தில் உண்மை யன்பில்லாதவர்கள், அந்தரங்கத்தில் பரிசுத்தமான எண்ணமில்லாதவர்கள், துரோகிகள் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் பலர் தங்களை மெச்சவேண்டுமென்னுங் கருத்துடன் கோயில் கட்டுவதும், குளம் வெட்டுவதும், கடவுளை வணங்குவதுமா யிருக்கின்றனர். உண்மையறியாத சாதாரண மக்கள் இவர்களைப் பக்திமான்களென்று கொண்டாடுகின்றனர். கடவுளுக்கு உண்மை தெரியாதா? இவர்களுடைய அந்தரங்கம் இன்னதென்று அவர் அறியாரா? ஆகையால், அநியாயமுடைய இவர்கள் கோவில் கட்டுவது முதலிய காரியங்

களைச் செய்வது அவருக்குச் சம்மதமாயிருக்குமா? போலியாக இவர்கள் பெருமை அடைவது அவருக்குப் பிடிக்குமா? உண்மையான அன்புடையவர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் பேதம் தெரியவேண்டாவா? கடவுள் உண்மையான அன்புடையவர்களுக்குத் துன்பம் வந்தால், அவர்களைத் தடுத்தாட் கொள்வதைப்போல் இவர்களையும் ஆட்கொள்ளாமல் இவர்களைத் துன்பத்திற்காளாக்குகின்றார்! உண்மையன்புடையவர்கள் கோயில் கட்டாவிடினும், குளம் வெட்டாவிடினும் கடவுள் தண்டிப்பதில்லை; அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வார். அன்பில்லாதவர்கள், ஒழுக்கங்கெட்டவர்கள், ஆயிரங் கோயில்களைக் கட்டினாலும், கடவுள் அவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடமாட்டார். இந்த உண்மையை அறியாமல் நாம் கோயில் கட்டுவோர் கடவுள் பக்தியுடையவர்களாயிருந்தால் அவர்களுக்குத் தரித்திரம் வந்துவிடுமென்று சொல்வது அறியாமையேயாகும். உண்மையான அன்புடையவர்கள் எதைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் கடவுள் அவர்களிடம் பட்சமே பாராட்டுவார். அன்பில்லாத கடையர்கள் எதைச்செய்யினுந் துன்பந்தான் விளையும். இதுதான் இரகசியம். சிவநேசரோ, உண்மையான அன்புடையவர். ஆகையால் அவருக்கு எல்லா நன்மைகளும் மேன்மேலும் பெருகிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. அதனால், நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டுவதில்லை,' என்று வாய் ஓபாமற் சொல்லி முடித்தார்.

அப்போது சிவசிதம்பரனார் எல்லோரையும் நோக்கி, 'சிவ நேசருக்கு எல்லாச் செல்வங்களும் பொருந்தி

யிருக்கின்றனவென்று சொல்ல முடியுமா ? மக்களைப் பெறாதவர்கள் எவ்வளவு சிறப்புடையவர்களாயிருப்பினும் பயனில்லையே! சிவநேசருக்குச் செல்வத்தைக் கொடுத்த கடவுள், குழந்தைகளைக் கொடுக்கவில்லையே! ஆகையால், சிவநேசர் எவ்வளவு செல்வமுடையவராயினும் என்ன பிரயோசனம்?' என்றார்.

அப்போது எல்லாரும் அவரைப் பார்த்து நகைத்தனர். பின்னர்ச் சாம்பசிவனார் என்பவர் அவரை நோக்கி, 'நீர் சென்ற நான்கு வருட காலமாக ஈழ நாட்டுக்குச் சென்றிருந்தமையால், உமக்கு இங்கு நடந்த விஷயமொன்றுமே தெரியவில்லைபோலும். நீர் ஈழநாட்டுக்குச் சென்ற மறு வருடத்தில் சிவ நேசருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்து சுகமாய் வளர்ந்துவருகிறது. அஃது உமக்குத் தெரியாதுபோலும்!' என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட சிவசிதம்பரனார் அவரைப் பார்த்து, 'எனக்கு நான் இங்கு இல்லாத காலத்தில் நடந்த விஷயமொன்றும் தெரியாதென்று நினைக்கவேண்டா. ஆனால், சிவநேசருக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்த விஷயம் மட்டும் இதுவரையில் தெரியாது,' என்றார்.

கண்ணப்பர் மற்றவர்களைப்பார்த்து, 'சிவநேசர் எல்லா வகையிலுமே அதிர்ஷ்டசாலியாவர். அவருடைய மனைவி ஞானகலையம்மையாரைப் பார்த்தீர்களா? மகா உத்தமி ; கணவர் சொல்லைக் கடவாதவர் ; அந்த அம்மாள் பெய் யென்று சொன்னமாத்திரத்தில் மழை பெய்யும். கற்பில் அருந்ததியும் அந்த அம்மாளுக்கு நிகராகமாட்டா ளென்று சொல்லலாம். சிவ நேசர் பூர்வத்தில் மிக்க புண்ணியம் செய்தவராகவே யிருக்கவேண்டும்,' என்றார்.

சிவசிதம்பரனார், 'அதோ சிவநேசர் பூசை முடித்து விட்டுப் போகின்றார். வாருங்கள் நாமுஞ் சென்று குளித்துவிட்டுப் போகலாம். பேசிக்கொண்டிருக்க நேர மில்லை. ஈழ நாட்டுக்குச் சந்தனக் கட்டைகளைக் கப்ப லில் ஏற்றி யனுப்பவேண்டும்,' என்று சொன்னார்.

பிறகு எல்லோரும் எழுந்து குளிக்கச் சென்றனர்.

3. மைந்தனில்லா மனக்குறை.

மூன் அத்தியாயத்தில் கூறிய சம்பவங்களுக்குப்பிறகு இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் காலை பத்து மணிக்கு ஞானகலையம்மையார், வீட்டு வேலை களை ஒழுங்குபெறச் செய்துவிட்டு, சிறிது நேரம் தம் செல்வச் சிறுமியோடு கொஞ்சிக் குலவிக்கொண்டிருந் தார். ஆயினும், அவர் மனத்தில் ஏதோ கவலை குடி கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. பிறகு அவ்வம்மை யார் தம் பெண் மகவைத் தரையில் இரத்தினக் கம்பளத் தின்மீது விளையாடவிட்டுத் தாம் ஓலைச்சுவடியில் எழுத பட்டிருந்த திருவாசகத்தைக் கையில் எடுத்து,

" இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்
 தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
 நீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!
ஒன்றுநீ யல்லை அன்றிஒன் றில்லை
 ஆருன்னை அறியகிற் பாரே."

என்பது போன்ற உள்ளத்தை உருக்கும் பல திருப் பாசுரங்களை வாய்விட்டுப் பாடினார். பின்னர், 'முப்புவிர மெரித்த முக்கண்ணா, அரவாபரணா, ஆதிமூர்த்தி, உன்னையே கதியென்று நம்பிய எங்கள் மனக் குறையைப் போக்காயோ மக்களில்லையென்று வருந்திய எங்களுக்கு ஒரு பெண் மகவை யளித்தாய். பெண் மகவை யளித்த தனால் பெருமகிழ்வுற்றோ மாயினும், நாங்கள் இனி விரும்புவது ஆண் மகவன்றோ? இறைவ, எங்கள் விருப் பத்தை ஈடேற்ற வேண்டுவது உன் கடமையேயாம்,' என்று வாய் விட்டுச் சொன்னார்.

இவ்வாறு ஞானகலை யம்மையார் வருந்திக்கொண் டிருக்கையில் வெளியே சென்றிருந்த அவ்வம்மையாரின் கணவராகிய சிவ நேசர் வீட்டிற்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் அவ்வம்மையார் சட்டென்று எழுந்து, அவர் வெளியே சென்று வந்த களை தீர, அவருக்கு உப சாரம் செய்தார்.

அப்போது சிவ நேசர் தம் மனைவியாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, இன்று உன் முகம் வாடியிருப்பானேன்?' என்று கேட்டார்.

அம்மையார், 'நாதரே, அடியாள் இதுகாறும் இவ்வா றிருந்ததுண்டோ? இன்று என்னவோ என்னையு மறி யாமல் என் மனத்தில் சிறிது வருத்தம் தோன்றியது. அவ்வருத்தமே என் முக வாட்டத்திற்குக் காரண மாகும்!' என்று சொன்னார்.

மனைவியார் சொல்லியவைகளைக் கேட்ட சிவ நேசர் அவரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, உன் மனத்தில் ஏற் பட்டுள்ள கவலை யாது? சிவனடிக்கே தொண்டு பூண்

டொழுகும் நமக்கு என்ன கவலை வரப்போகின்றது? அப்படி வந்தாலும், இறைவர் கருணை என்றெண்ணி யிருக்கவேண்டுமேயன்றி, நாம் செய்யத் தக்கது யாதுளது? நாம் அநுபவிக்கும் இன்பமும் துன்பமும், நன்மையும் தீமையும் கடவுளுக்குத் தெரியாவோ? தெரியும். அவர் யாவையும் அறிவார். ஆகையால், இன்பம் வந்தபோது சந்தோஷிப்பதும், துன்பம் வந்தபோது துக்கிப்பதுங் கூடா. எல்லாம் இறைவர் செயலென்றே யெண்ணி யிருக்கவேண்டும். போகட்டும். உன் மனக்குறைக்குக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்டார்.

இவ்வாறு தங் கணவர் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அவ்வம்மையார் சிறிது வெட்கித் தங்கணவரை நோக்கி, 'சுவாமி, பலவிதமான செல்வங்களையும் நமக்களித்த இறைவர் ஆண் மகவொன்றை அளிக்கவில்லையே யென்னும் கவலையே எனக்குப் பெரிதாயிருக்கின்றது. அக்கவலையே என் முகவாட்டத்திற்குக் காரணம்,' என்று சொன்னார்.

சொன்னதும் சிவநேசர், 'பேதாய், இதற்கோ நீ வருந்துவது? மக்களுக்குச் செய்யவேண்டுவனவற்றை ஏற்ற காலம் வரும்போதல்லவோ அன்னையும் பிதாவும் செய்வார்கள். சகல உயிர்களுக்கும் அன்னையும் பிதாவுமாக விளங்கும் பரமேசுவரர் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் காலம் வரும்போதல்லவோ செய்வார்? நம் குறைகளை அவர் அறியமாட்டாரா? அறிவார். நம் குறைகளைப் போக்க அவர் திருவுளங் கொள்கின்றவரையில் நாம் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அடுத்து முயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி

எவையுமாகா. இவைகளை யெல்லாம் அறிந்திருந்தும் நீ இவ்வாறு வருந்துவது ஏன்? உன் கவலையை விட்டொழி. வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றை அருள வல்ல கடவுள் உன் கவலையையும் போக்குவார்,' என்று கூறினார்.

அது கேட்ட ஞானகலை யம்மையார் மனந் தேறியிருந்தார்.

4. திருவெண்காடர் திருவவதாரம்.

ஆண்மகவொன்றை அருளவேண்டுமென்று ஞானகலையம்மையாரும், அவர் கணவரும் இறைவரை நோக்கி வேண்டினர்; ஆயிரக் கணக்கான அடியவர்களுக்குத் தினமும் திருவமுது படைத்து வந்தனர்; பல தீர்த்தங்களுக்குச் சென்று மூழ்கி, தலங்கள்தோறும் சென்று இறைவரை ஆராதித்தனர்; ஏழைகளைக் காப்பாற்றினர்; சத்திரஞ் சாவடிகளை நியமித்தனர் ; கோயில்களில் தனியாகப் பல உற்சவங்களையும், பூசை முதலியவைகளையும் செய்து வந்தனர்; ஆலயங்களில் நெய் விளக்கேற்றுதல் முதலிய பணிகளைச் செய்வாராயினர் ; அருமறையோதிய பெரியோர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்தனர் ; தாய் தந்தையற்ற குழந்தைகளை காப்பாற்றினர் ; அநாதைகளுக்கு ஆதரவளித்தனர்; பொருளில்லாதவர்களுக்கு வேண்டும் பொருளை யளித்தனர் ; இன்னும் எத்தனையோ நற்காரியங்களைச் செய்து வந்தனர்.

என்னே இறைவரின் சோதனை! ஒரு வேளை உண்டால் மறு வேளை உண்பதற்கு ஆகாரமில்லாத ஏழை

களுக்குக் கடவுள் எத்தனையோ குழந்தைகளைக் கொடுக்கின்றார். செல்வம் நிறைந்தவர்களுக்கோ, அவ்வாறு கொடுப்பதில்லை. இஃது உலகில் என்றும் பெருவழக்காயிருந்துவருகிறது. தனவந்தர்கள் தங்களுக்கு மக்கள் இல்லையேயென்று வருந்தும்போது, 'ஏன் இத்தனைக் குழந்தைகள் பிறக்கவேண்டும்?' என்று எண்ணும்படி ஏழைகளுக்குப் பல குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. ஆகா! ஈசுவரருடைய மகிமையை என்னவென்று சொல்

உண்மை யன்புடையார் வேண்டுவனவற்றை வேண்டியவாறே அளிப்பவராகிய சிவபெருமான் இறுதியாக ஞானகலையம்மையாரின் மனக் கருத்தை நிறைவேற்றத் திருவுளங் கொண்டார். எம்பெருமான் திருவுளங் கொண்டால் ஆகாத காரியமும் உண்டோ?

இறைவர் திருவுளங் கொண்ட பின்னர் ஞானகலையம்மையார் திருவயிற்றில் கருப்பந்தோன்றி வளர்ந்து வருவதாயிற்று. அதனையறிந்த சுற்றததாரும் மற்றவர்களும் பிறக்குங் குழந்தை ஆண்குழந்தையா யிருக்க வேண்டுமென்று இறைவரை வேண்டினர். ஞானகலையம்மையாரும், அவர் கணவரும், அவர்களின் நெருங்கிய உறவினரும் பல நற்கனவுகள் கண்டனர். காவிரிப் பூம்பட்டின முற்றும் ஒரு வகை உணர்ச்சி தோன்றியது. எல்லாருடைய மனத்திலும் இன்பம் பெருகியது. இதனால், அனைவரும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கோர் அளவேயில்லை. இத்தகைய நன்னிமித்தங்களால் பிறக்குங் குழந்தை சிறப்புடையதாகவே யிருக்குமென்று அனைவருந் தீர்மானித்தனர். கருப்பம் வளருங் காலத்

தில் செய்யவேண்டுவன வெல்லாம் முறைப்படி செய்து வந்தனர். மாதங்கள் பல ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்று, ஒன்பது மாதங்களாயின. அக்காலையில் அதிதிகளுக்கும், மற்றும் வேண்டுவார்க்கும் சிவநேசர் பொன்னையும் மணியையும் அள்ளியள்ளிக் கொடுத்தார். ஏழைகளுக்கு வயிறார உணவும்படி மூன்று நாட்கள் வரை ஓயாது உயர்ந்த உணவளித்தார்; தேவாலயங்களில் பலவிதப் பூசை நைவேத்தியங்களைச் செய்வித்தார்; இன்னும் எத்தனையோ நற்கருமங்களைச் செய்தார். மெல்ல மெல்ல நாட்கள் பல சென்றன. பத்தாவது மாதமும் பிறந்தது. இறைவர் தரிசனத்தை எதிர் நோக்கி நிற்கும் யோகியைப் போலச் சிவநேசர் குழந்தை பிறக்கும் சமயத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தார். குழந்தை பிறக்குங் காலத்தில் தாய்க்குச் செய்யவேண்டுவனவற்றைப்பற்றிச் சிவநேசரின் வீட்டில் உள்ளார் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். தம் புத்திரியாரின் மகப்பேற்றைக் கவனிப்பதற்காக ஞானகலை யம்மையாரின் தாயாரும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் சிவநேசரின் வீட்டில் வந்து தங்கி யிருந்தார்கள்.

ஒரு தினம், 'இன்று குழந்தை பிறக்கும்,' என்று எல்லோரும் சொல்லும் வண்ணம் ஞானகலையம்மையாரின் தேகநிலை மாறுபட்டுத் தோன்றியது. உடனே மருத்துவமகளிர் முதலியோர் வந்து சேர்ந்தனர். எல்லோரும் எண்ணியபடியே நல்ல திதி வார யோகம் முதலியனவமைந்த நேரத்தில் ஞானகலையம்மையார் உலகெலாம் உய்யுமாறு ஒரு சற்புத்திரரைப் பெற்றார். பிறந்த குழந்தை ஆண்மகவென்றவுடன் அம்மையார்

அதுகாறும் தாம் பட்ட துன்பத்தை மறந்து, இன்பமே ஒருருவானாற்போல் விளங்கினார்.

மைந்தர் பிறந்தாரென்னும் செய்தியைக் கேட்டவுடன் சிவநேசர் சொல்லொணா ஆனந்த மடைந்து, காவிரியில் நீராடித் தம் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்துத் திருமாளிகையை யடைந்து, நான்மறை யுணர்ந்த பெரியாரையும், சோதிடர்களையும் வரவழைத்துச் சாதகங் கணிக்கச் செய்து, பின்னர் அவர்களுக்கு ஏராளமான வெகுமதிகளைக் கொடுத்து அனுப்பினார். ஆலயங்களில் தனியாகப் பல உற்சவங்களைச் செய்யுமாறு வேண்டும் பொருள் கொடுத்தார். ஆயிரக் கணக்கான ஏழைகள் மனங் களிக்கப் பலவிதத் தானதருமங்களைச் செய்தார். குழந்தை பிறந்ததன் ஞாபகார்த்தமாகப் பொது மக்களுக்கென்று பல குளங்களையும், கிணறுகளையும் உண்டு பண்ணினார். குழந்தை பிறந்தது முதல் பத்து நாள் வரையில் எண்ணெய் விழா முதலானவைகள் மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறின. பதினோராம் நாள் குழந்தையின் அன்னையும் பிதாவும் குளித்துப் பின்னர்த் தேடக் கிடைக்காத செல்வமாகிய குழந்தையை நீராட்டி, அதற்குச் செய்வன செய்து, பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தொட்டிலிலிட்டுப் பலபெரியாரின் இஷ்டப்படி குழந்தைக்குத் திருவெண்காடர் என்று பெயரிட்டனர்.

அதுமுதற்கொண்டு தெய்வத்திருவருளால்தோன்றிய அக்குழந்தை, பெற்றோரும் மற்றோரும் கண்டு களிக்கும் வண்ணம் சிரித்து விளையாடி வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து வருவதாயிற்று. அக்குழந்தையின் முகத்தைக் கண்ட

அறிவாளரனைவரும், 'இக்குழந்தை பிற்காலத்தில் எல்லோரும் கண்டு வணங்கத்தக்க உயர்நிலை யடையும்,' என்று கூறிச் செல்வாராயினர்.

ஞானகலை யம்மையாரோ, தம் செல்வக் குமாரரைப் பாலூட்டிச் சீராட்டி, ஈ எறும்பு அணுகாவண்ணம் கண்ணை இமை காப்பதுபோல் காத்து வந்தார். இவ்வாறாகக் குழந்தை மிக்க செல்வத்துடன் வளர்ந்து, ஐந்து வயதுடையதாயிற்று. அதுவரையில் சிவநேசர் தம் அருமைக்குமாரரின் தேனினுமினிய இன் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.

5. மாய வாழ்வு.

'திருநீலகண்டரே, எங்கே இவ்வளவு அவசரமாகப் போகின்றீர்? உம் தமக்கையார் ஞானகலையம்மையாரின் குழந்தையைப் பார்க்கவோ ? என்ன ஐயா, ஒரு நாளில் எத்தனை முறைதான் நீர் அக்குழந்தையைப் போய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பீர் ? வாரும்; கொஞ்சம் வெற்றிலை போட்டுக் கொள்ளலாம். நானும் உம்மோடு வருகிறேன். நான் அக்குழந்தையைப் பார்த்துப் பல நாளாயின. அஃது என் கண்ணெதிரே நிற்பது போல் தோன்றுகிறது,' என்றார் பஞ்சாட்சரம் என்பவர்.

தம் நண்பராகிய பஞ்சாட்சரம் என்பவர் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் திருநீலகண்டர் அவர் எதிரிலே சென்று நின்றார். அவர் வாய் திறக்கவில்லை. அவருடைய முகம் வாடி யிருந்தது.

அதைக் கண்ட பஞ்சாட்சரம் அவரைப் பார்த்து, ‘திருநீலகண்டரே, என்ன சமாசாரம்? ஏன் உமது முகம் இவ்வாறு வாடியிருக்கின்றது? உமது முகவாட்டத்தைக் கண்டதும் என்மனம் பதறுகின்றது! விஷயமென்ன? என்று கேட்டார்.

திருநீலகண்டர், ‘நண்பரே, என்னுடைய மைத்துனர் சிவநேசர் இறக்குந் தருணத்தி லிருக்கின்றனர். அதை இங்கொருவர்க்கு அறிவித்துவிட்டுச் செல்கின்றேன். இனி நிற்பது கூடாது. நீர் என்னோடு வருவதாயின் வருக,’ என்று கண் கலக்கத்துடன் கூறினர்.

இவ்விஷயத்தைக் கேட்ட பஞ்சாட்சரம் என்பவர் பொருக்கென எழுந்து, ‘ஐயோ! இஃதென்ன! இடிபிடித்தாற்போ லிருக்கின்றதே! குழந்தை பிறக்கவில்லையென்று வருந்திய அவருக்குக் குழந்தை பிறந்த பின் இக்கதியா நேர்ந்தது! ஆ! என்ன கொடுமை! கடவுளின் சோதனையோ? குலக்கொழுந்தாகிய அவருக்கு இதற்குள் இறுதிக்காலம் வந்ததோ!’ என்று கூறிக் கொண்டே, தம் நண்பராகிய திருநீலகண்டரோடு சிவநேசரின் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

அப்போது திருநீலகண்டர் தேம்பித் தேம்பி யழுது கொண்டே போனர். அவரது வருத்தத்தைக் கண்ட பஞ்சாட்சரம், ‘அன்பரே, எல்லாம் சிவன் செயலேயன்றி நம் செயலாலாவதொன்றுமில்லை. பிறந்தவர் இறப்பதும், இறந்தவர் பிறப்பதும் என்றும் இயல்பே. எனக்கும் வருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. சிவநேசரைப் பிரிவதென்றால், யார்தான் வருந்தமாட்டார்கள்? ஆயினும், என் செய்வது? எனக்கு அவர் இறப்பாரென்று

தோன்றவில்லை. நீர் வருந்தவேண்டா. தைரியமா யிரும்,' என்று தேறுதல் கூறினர்.

திருநீலகண்டர் வருந்திய சிந்தையுடன் அவ ரைப் பார்த்து, 'கண் பார்வை வேண்டாவென்று சொல்லும் குருடன் எவனேனும் உண்டோ? சிவ நேசர் பிழைத்தெழுந்திருப்பாராயின், எல்லோருக்கும் சந்தோஷந்தான். ஐயோ! அவர் இறந்தால் குழந்தை திருவெண்காடன் பெரியவனான பிறகு, 'என் தந்தை எங்கே?' என்று கேட்டால், என்ன சொல்வோம்! அறி யாச் சிறு குழந்தையாகிய அவனை விட்டுச் சிவநேசர் இறக்கத் துணிவாரா? எல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஞானிகளுக்கும் மக்கள்மேல்கொண்ட ஆசை நீங்காதே! என் மைத்துனர் சிவநேசர் மட்டும் எவ்வாறு அவ்வா சையின்றி இருக்கக்கூடும்? அந்தோ? என் செய்வேன்?' என்று சொல்லி வருந்தினர்.

'திருநீலகண்டரே, நீர் எல்லா மறிந்தவரா யிருந் தும், இவ்வாறு வருந்தலாமோ? அவரவர் வினையள வுக்கு அவரவர் வருவார். "ஆவாரை யாரே அழிப் பர்? அதுவன்றிச் சாவாரை யாரே தவிர்ப்பர்?" நம்மா லாவது ஒன்றுமில்லை. ஊழ்வினைப்படியே யாவும் நடக் கும்,' என்று தேர்தல் கூறினர் பஞ்சாட்சரம்.

இவ்வாறு இவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டே சிவ நேசரின் மாளிகையை யடைந்தனர். அப்போது அம் மாளிகை முற்றும் கடல் பொங்கி ஆரவாரிப்பதைப் போல் 'ஓ' வென்னும் பெருஞ்சத்தத்தாலும், அழுகுர லோசையாலும் நிரம்பியிருந்தது. அதைக்கேட்ட திரு நீலகண்டர், 'ஐயோ! கெட்டேன்!' என்று சொல்லி

அலறிக்கொண்டே வீட்டிற்குள் ஓடினார். அங்கே செம்பஞ்சாலான படுக்கை யொன்றின்மீது சிவநேசர் பிரேதமாகக் கிடந்தார். குழந்தை திருவெண்காடர், தம் தந்தையார் அருகில் இருந்து எல்லோரும் வருந்து வதைக் கண்டு, என்னவோவென்று ஏங்கி யிருந்தார். அம்மாளிகையி லிருந்தார் பட்ட துன்பத்தை உள்ள வாறே விளக்குவது சாத்தியமன்று.

சிவநேசரின் மனைவியாராகிய ஞானகலை யம்மையார் பட்ட துன்பத்திற்கோர் அளவேயில்லை. அவர் தம் கணவரின் பிரேதத்தின்மீது விழுந்து புரண்டழு தார். 'என்னிறைவரே! என்னாருயிரே! வணிகர் குல மணியே! வெள்விடையோர் திருவடிக்கே தொண்டு பூண்டொழுகிய என் தலைவரே! இப்பாழுலகில் என்னை விட்டு எங்குச் சென்றீர்? பொன்னாடு சென்றீரோ? எந்நாளும் இருப்பதாகிய கைலாயத்தைக் கருதிப் போயினீரோ? அருமருந்தன்ன குழந்தையாகிய திரு வெண்காடனை மறந்தீரோ? அவன் மலர்முகம் உமக்கு வெறுப்பீந்ததோ? அன்றி விதிதான் இவ்வாறிருந்த தோ? இனி இவ்வுலகில் நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ் வேன்? பாவியாகிய நான் உம்மோடு வரக்கூடாதென்று எண்ணியோ, " நீ என்னோடு இறக்கத் துணியாதே. குழந்தை திருவெண்காடனைக் காப்பாற்றி உயிர் வாழ்ந் திரு. அவன் உலகம் போற்ற வாழப்போகிறான்," என்று கூறிச் சென்றீர்? உமது வார்த்தையை மீறுவதற் கஞ்சியே நான் உயிர் வாழ்கின்றேன். குழந்தையின் பொருட்டே பாரமாகிய இவ்வுடலை நான் இனியும் சுமக்க வேண்டியவ ளாகின்றேன். உம்மை இழந்த

எனக்கு இவ்வுலகம் அந்தகாரமாகத் தோன்றுகிறது. கணவரை இழந்த பெண்கள் உயிர்வாழ்வது எதற்காக? கணவரைப் பிரிந்து உயிர் வாழும் பெண்கள் கண்களை யிழந்து பைத்தியம் பிடித்தவர்களுக்குச் சமானமாவார் களென்று சொல்லலாம். ஆ! அந்தோ! கெட்டேன்! ஆ! கணவரே! என் செய்வேன்? எவ்வாறுய்வேன்? எவ் வகையிலும் சிறந்த தங்களை நான் கணமேனும் மறந் திருக்க முடியுமோ? ஆ! கொடியேன்! கெட்டேன்! கெட்டேன்!! இன்பமாகத் தம்மோடு வாழ்ந்துகொண் டிருந்த தங்கணவர் இறக்கத் தாமும் இறவாது, நதி பல மூழ்கி வாழும் மகளிரேபோல் யானும் இருக்க வேண்டியவளாயினேன். அந்தோ! இஃது அநியாயம்! ஆ! என் அருமைக் கணவரே! என் செய்வேன்?

"கொடியே னிவைகா ணகிலே னுயிர்கோள்
முடியா நமனே முறையோ முறையோ
விடியா விருள்வா யெனைவீ சினையோ
அடியே னுயிரே யருளு யகனே."

என்று பலவாறு ஞானகலையம்மையார் சொல்லிப் புலம் பினர். அவர் புலம்புவதைக் காணச் சகியாது தன் புற்ற ஏனையோர், அவருக்குத் தேறுதல் கூறி, ஒருவாறு அவரது துன்பத்தைப் போக்கினர்.

பிறகு அறிவுடையார் பலர் ஒன்றுகூடிக் குழந்தை யாகிய திருவெண்காடரைக் கொண்டு சிவநேசருக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்து முடித்தனர். பின் நாட்கள் பலவாயின.

தம் குழந்தையின் முகத்தைக் கண்டு ஒருவாறு தம் கணவரின் பிரிவை மறந்திருந்த ஞானகலை யம்

மையார் குழந்தைக்குக் கல்வி கற்பதற்குரிய காலம் வந்தமையினால், தம் சகோதரர் முதலிய பல உறவினரின் முன்னிலையில் செய்வன செய்து, குழந்தையைத் தக்கவோர் ஆசிரியரிடத்தில் கல்வி பயில விடுத்தார். கல்வி சம்பந்தமாக அவ்வாசிரியர் திருவெண்காடர் விஷயத்தில் அதிக ஊக்கஞ் செலுத்தி, 'தந்தையொடு கல்வி போம்,' என்னும் வாக்கியத்திற்கு இலக்காகாது அவரைக் காத்தனர்.

6. திருவெண்காடரின் கல்வித்திறம்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் இராஜ வீதியின் ஒருபுறம் திருவெண்காடர் கல்வி பயிலும் கல்விச்சாலையிருந்தது. அக்கல்விச்சாலையின் ஆசிரியர் உத்தமக் குணம் நிறைந்த சத்திய சீலர்.

ஒரு நாள் அக்கல்விச்சாலையில் வழக்கம்போல் சிறுவர் பலர் குழுமி யிருந்தனர். அவர்களி லொருவன் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு, உபாத்தியாயர் தனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்த பாடத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். சில சிறுவர் கல்விச்சாலை யாயிற்றே யென்றுங் கவனியாமல், மரியாதையின்றி ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருந்தனர். சில சிறுவர் சமயத்திற்கு வேண்டாத வீண் வம்புகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இது நிற்க.

அப்போது சதாசிவன் என்னும் பெயரினையுடைய மாணவன் தன் கூட்டாளிகளோடு ஒரு புறமாக வமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவர்களில் சங்கரலிங்கம்

என்பவன் மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'அடே, இங்கே கவனியுங்களடா. நேற்றைய தினம் நமக்கு உபாத்தியாயர் சொல்லிக்கொடுத்த பாடங்களை இன்றைக்கு நீங்கள் படித்துக்கொண்டு வந்தீர்களா?' என்று கேட்டான்.

உடனே விஜயன் என்பவன் மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'என்னவோ, பாடமோ கீடமோ, எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது. உபாத்தியாயர் நேற்றுச் சொல்லியது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை,' என்றான்.

அம்பலவாணன் என்பவன் அவனைப் பார்த்து, 'என்ன சொன்னாய்? உபாத்தியாயர் சொன்னது உனக்கு விளங்க வில்லையா? உபாத்தியாயர் தமிழ்ப் பாஷையில்தானே சொன்னார்? நீ மூடன். உனக்கு அவர் எப்படிச் சொன்னாலும் ஒன்றும் விளங்காது. உனக்குத் தெரியாவிட்டால், உபாத்தியாயர்மீது பழி சுமத்துகிறாயே! உபாத்தியாயர் சொன்னது எங்களுக்கு மட்டும் விளங்கியதே! உனக்கு ஏன் விளங்கவில்லை? உன் புத்தி அவ்வளவு உலக்கைக் கொழுந்தா யிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது,' என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடன் விஜயன் கோபங் கொண்டு அவனைப் பார்த்து, 'அடே, போதும் நிறுத்து. நீ மட்டும் புத்திசாலியோ? நேற்றைய தினம் கடற்கரையில் என்னவோ வேடிக்கை பார்க்கவெண்ணி வயிறு நோகிறது என்று உபாத்தியாயரிடம் பொய் சொல்லிப்போய் விட்டாயே! அஃது எனக்குத் தெரியாதோ? நான்கு நாட்களுக்கு முன் பாடந் தெரியாமையால், "வயிற்று நோய்; பள்ளிக்கு வர முடியாது. மன்னிக்கவேண்டும்,"

என்று உபாத்தியாயருக்குச் சொல்லும்படி என்னிடந் தானே சொல்லியனுப்பினுப்? நீ யோக்கியனைப்போலப் பேசுகிறுயே!' என்றுன்.

இவ்வாறு விஜயன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாணவர்களில் ஒருவனை சாம்பசிவன் விஜயனைப் பார்த்து, 'அம்பலவாணன் பொய் சொன்னுனென்று சொல்கிறுயே! பொய் என்று தெரிந்திருந்தும், அதை ஏன் நீ உபாத்தியாயரிடம் வந்து சொன்னுய்? நீ அவ்வாறு சொன்னதனுல் நீயுங் குற்றஞ் செய்தவனே யாவாய்,' என்று சொன்னுன்.

அப்போது சதாசிவன் மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'அடே, நீங்கள் வீணுகப் பேசவேண்டா. நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்: நம் உபாத்தியாயர் என்னவோ பொதுவாக எல்லோருக்கும் பாடம் நன்றுகச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை,' என்றுன்.

அதுவரையில் அவர்கள் அவ்வாறு பேசியதை வினோதமாகக் கவனித்திருந்த திருவெண்காடர் அவர்கள் முன் வந்து, 'நண்பர்களே, நீங்கள் இவ்வாறு கல்விச்சாலையில் வீண் வம்பு பேசிக்கொண்டிருப்பது நன்றுயில்லை. உண்மையை அறியாமல் நீங்கள் பேசுவது பாவமாகும். நான் இவ்வாறு சொல்வதற்காக நீங்கள் என்னைக் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டா. நான் உண்மையைப் பேசுகிறேன். நமக்கு உபாத்தியாயர் சொல்கிறதையே திருப்பிச் சொல்லத் தெரியாது. உபாத்தியாயர் நன்றுகப் பாடம் சொல்லவில்லையென்று சோம்பேறித்தனமுடைய மாணவன் சொல்வானேயன்றிச் சுறுசுறுப்புடையவன் சொல்லமாட்

டான். இந்த உபாத்தியாயருக்கு ஒன்றுந் தெரியாது; அந்த உபாத்தியாயருக்கு எல்லாந் தெரியுமென்றிவ்வாறெல்லாம் நம்மிற் சிலர் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறு கூறுவது பொருந்துமா? உபாத்தியாயர்களின் திறமையை அளவிடக் கூடிய சக்தி நமக்கிருக்குமானால், நமக்கு இங்கு என்ன வேலை? உபாத்தியாயர்களின் கல்வித் திறத்தை அளக்க முற்படும் மாணவன் மூடனாவான். உபாத்தியாயர் எல்லார்க்கும் ஒரே விதமாகத்தான் கல்வியைக் கற்பிக்கின்றார். ஆனால், விஷயத்தைச் சில பிள்ளைகள் ஒரு காதில் வாங்கி மற்றொரு காதின் வழியாக வெளியே விட்டுவிடுகின்றார்கள். இப்படிச் செய்வதற்காகவே தங்களுக்கு இரண்டு காதுகள் இருக்கின்றனவென்று அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் போலும்! நமது கல்விச்சாலையில் வேறு சில மாணவர்கள் தாங்கள் பணக்காரர்களா யிருப்பதால் வருந்திப் படிப்பது அநாவசியம் என்று கருதுகிறார்களென்பது எனக்குத் தெரியும். அந்தோ! அவ்வாறு எண்ணுவது மிகவும் அறியாமையாகும். பாடுபட்டுப் பொருள்தேடவும், தன் அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளவும் ஓர் ஏழை வருந்திப் படிப்பதே போலத் தன்னிடமிருக்கும் பொருளைக் காப்பாற்றும் வகை யறியவும், அறிவை வளர்க்கவும் தனவந்தனும் படிக்கவேண்டும். கல்வியில்லாத தனவந்தனிடம் இருக்கும் பொருள் குரங்கின்கைப் பூமாலைபோலாகும். நமது கலாசாலையில் இன்னும் சில மாணவர்கள், "கல்வி கற்க நேரமில்லை. வீட்டிற்குப் போனால், வேறு வேலைகளேற்பட்டுவிடுகின்றன," என்று கூறுகின்றார்கள். அவர்கள்

சொல்வது சிறிதும் பொருந்ாது. "மனமுண்டானால் வழியுண்டாகும்." படிக்கவேண்டுமென்னும் உறுதி யான எண்ணம் இருக்குமானால், எப்படியும் படித்து விடலாம். சுறுசுறுப்பில்லாதவர்களே படிக்கநேரமில்லை என்பார்கள். நண்பர்களே, நாம் நம் ஆசிரியரை அவ மதியாது, அவர் சொற்படி நடப்போமானால், விருத்தி யடைவோம். ஆசிரியர் தந்தையார்க்குச் சமானமென்று பெரியோர்சொல்கின்றனர். ஆகையால், தந்தையார்க்குக் கீழ்ப்படிவதைப்போலவே ஆசிரியருக்குங் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் தந்தைக்கு அடங்காதவன் கெடு வதைப் போலவே ஆசிரியனுக்கு அடங்காதவனும் கெட் டுத் தெய்வ கோபத்திற்கும் ஆளாவான். நாம் எப்படி யாவது கல்வியைச் சிரமப்பட்டுக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கல்லாத ஒருவனைக் குருடனென்னலாம். அவனுக்குக் கண்களிருந்தும் பிரயோசனமில்லை. உல கத்தில் கல்வியைவிடச் சிறந்த பொருள் வேறில்லை. கல்வியைவிட உயிர்க்குத் துணையாவது மனிதர்களுக்கு, வேறு இல்லை. எல்லோரும் நம்மைக் கைவிட்ட காலத் தும், நாம் கற்கும் கல்வி நமக்குத் துணையாயிருந்து உதவி செய்யும். நமக்குத் துணையாயிருக்கும் மனிதர் களும், வேறு பல பொருள்களும் பல காரணங்களால் அழிதல் கூடும். நாம் கற்கும் கல்வி வெள்ளத்தாலழி யாது; வெந்தணலால் வேகாது. அதைப் பலம்பொருந் திய அரசர்களாலும் நம்மிடமிருந்து அபகரித்துக் கொண்டு போக முடியாது. துஷ்டர்களால் அழிக்க முடியாது; செலவிட்டாலும் குறையாது; தாயாதிகள் பங்கிட்டுக்கொள்ள முடியாது. இன்னுங் கல்வியின்

பெருமை இத்தகையதென்று எவராலுங் கூற முடியாது,' என்று கூறி, மறுபடியும் நம் நண்பர்களை நோக்கி சிநேகிதர்களே, இத்தகைய கல்வியை நாம் நம் ஆசிரியரிடம் ஒழுங்குடன் நடந்து வருந்திக்கற்க வேண்டும். நிலமானது உழுகிறவர்கள் படும் பாட்டுக்குத் தக்க பலனைத் தரும். மாணவர்களும் தாங்கள் எவ்வளவு வருந்திக் கற்கின்றார்களோ, அவ்வளவுக்குக் கல்வியைப் பெறுவார்கள். உபாத்தியாயர்களிடம் குற்றங் காண முற்படக்கூடாது அப்படி ஏதேனும் அவர்களிடங் குற்றங் காணப்படுமாயினும், அன்னம் நீரைப்போக்கிப் பாலையே உட்கொள்வதைப்போல, நாம் குற்றம் போக்கிக் குணத்தையே கண்டு மகிழவேண்டும். பன்றையானது வடிகட்டும் போது மதுவை விட்டு, அதிற் காணப்படும் ஈ எறும்பு முதலியவைகளைப் பிடித்துக்கொள்வதுபோல நாம் ஆசிரியரிடம் காணப்படும நன்மைகளை விட்டுத் தீமைகளைக் கவனிப்பதிலேயே கருத்தா யிருக்கக்கூடாது. தீமைகளைக் கவனிப்பதிலேயே கருத்தாயுள்ளவன் ஒருபோதும் உருப்படமாட்டான். நண்பர்களே, இனியும் நான் உங்களுக்கு என்ன சொல்லப்போகிறேன்? இதுவரையில் நான் சொல்லியவைகளில் குற்றமிருந்தால், மன்னிக்கவேண்டும். நானும் உங்கள் நண்பனுகையால், இவ்வாறு சொல்லவேண்டுவது என் கடமையென்று கருதிச் சொன்னேன். உபாத்தியாயர் வருமுன் நாம் நம் பாடங்களைப் படிப்போம். வாருங்கள்,' என்று கூறினர்.

திருவெண்காடர் சொல்லிய விஷயங்களைக் கேட்ட அவர் தோழர்கள் உள்ளபடியே மகிழ்வடைந்து, அவரைக் கொண்டாடினர்கள்.

திருவெண்காடர் சொல்லியவைகள் யாவும் உண்மையே. அவர் சொல்லியவைகளை இக்காலத்து மாணவர்கள் கவனிப்பார்களா? இக்காலத்தில் கலாசாலைகளில் படிக்கும் மாணவர்களின் கதி பரிதாபத்திற் கிடமாயிருக்கிறது. இவர்களுக்குக் கலாசாலையில் உள்ள உபாத்தியாயர்களிடம் உண்மையிலன்பும் மதிப்பும் உண்டோ என்று எண்ணுங்கால், பெரும்பான்மையும் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஆசிரியர்கள் எப்படிப் பட்டவர்களாயினும் சரியே. அவர்களிடம் ஒழுங்காக நடக்காத மாணவன் உலகத்தில் சிறப்படைவதில்லை. இது பயமுறுத்துதலான வார்த்தையன்று. அநுபவத்தில் நாம் சொல்வது உண்மையென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். இது நிற்க.

பின்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் திருவெண்காடர் இருந்த கல்விச்சாலையின் ஆசிரியராகிய தாமோதரனார் கல்விச்சாலைக்கு வந்து தமது ஆசனத்தமர்ந்தார். பிறகு அவர் அநேக மாணவர்களை யழைத்து, அவரவர்களுடைய பாடத்தைக் கேட்டார்.

பின்னர் அவர் திருவெண்காடரையும், அவருடைய நண்பர்களாகிய சதாசிவன், சாம்பசிவன், விஜயன், அம்பலவாணன், சங்கரலிங்கன் முதலியவர்களையும் வரவழைத்து, 'நேற்றைய தினம் நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த விஷயத்தைப் படித்து வந்தீர்களா?' என்று கேட்டார்.

உடனே திருவெண்காடர் எல்லோரினும் முன் வந்து, 'படித்து வந்தேன்,' என்றார். மற்றவர்கள் ஏதும் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தார்கள்.

பிறகு ஆசிரியர் தாமோதரனார் மௌனமாயிருப் பவர்களைப் பார்த்து, 'ஏன் மௌனமா யிருக்கின் றீர்கள்? உங்களுக்குப் பாடம் வராதோ?' என்று கேட்டார்.

அதற்கவர்கள், 'பாடம் முற்றிலும் வராது. நாளைக்கு —இல்லை. இன்று வீட்டிற்குப் போகுமுன் படித்து ஒப்பித்துப் போகிறோம்,' என்றார்கள்.

ஆசிரியர், 'நல்லது, இப்படியே நின்று படியுங்கள், என்று கூறிவிட்டுத் திருவெண்காடரை நோக்கி, "திரு வெண்காட, நீ உலகெலா முய்ய அவதரித்த ஸ்ரீ திரு ஞான சம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த 'கண் காட்டு நுதலானும்,' என்னுந் திருப்பதிகத்தைச் சொல் வாயாக,' என்றனர். உடனே திருவெண்காடர்,

" கண்காட்டு நுதலானுங் கனல்காட்டுங் கையானும்
பெண்காட்டு முருவானும் பிறைகாட்டுஞ் சடையானும்
பண்காட்டு மிசையானும் பயிர்காட்டும் புயலானும்
வெண்காட்டி லுறைவானும் விடைகாட்டுங் கொடியானே.'

என்று இன்னிசையுடன் பாடி முடித்தார்.

பின்னும் அவ்வாசிரியர் பல கேள்விகளைக் கேட்கத் திருவெண்காடர் அக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஏற்றவாறு விடை சொல்லி வந்து, ஆசிரியர் அருளைப் பெற்றார்.

---

7. வெறுப்புற்ற மனம்

திருவெண்காடர் ஆசிரியரிடத்தில் சகல கலைகளையும் நன்றாகக்கற்றுத்தேறிக் குருதட்சிணை கொடுத்துப் பின்னர்த் தமது குடும்பக் காரியத்தைக் கவனித்து வர லானார். அளவற்ற பூஸ்திதிகளை அவர் ஆண்டனுப

வித்தார். இயற்கையிலேயே அவருக்கு இவ்வுலகத்தின்மீது வெறுப்பேற்பட்டது. உலகத்திற் காணப்படும் எப்பொருளிடத்தும் அவர் ஆவல் கொள்ளவில்லை. 'நாம் யார்? எதற்காக இவ்வுலகில் பிறந்தோம்? இனி எங்குப்போகப் போகிறோம்? மனிதர்கள் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருந்தால், அவர்களுக் கேற்படக்கூடிய முடிவுதானென்ன? இவ்வளவு பெரிய உலகமும் இதிற் காணப்படும் பொருளும் எக்காரணத்திற்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன? காரணமின்றிக் காரியமில்லையே! மனிதன் எங்கிருந்து வந்தான்? இனி யெங்கே போகப் போகிறான்? அவன் கதியென்ன?' என்பவைபோன்ற விஷயங்களைப்பற்றி அவர் அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்ப்பதுண்டு. திருவெண்காடர் பதினாறு பிராயம் சரியாக முற்றுப் பெறுததற்கு முன்னரே இவ்வாறு சிந்திக்க முயன்றது அவருடைய பண்டை வினையின் நற்பயன் போலும்! அவர் தான தருமத்திலும் வியாபாரத்திலும் சிறந்து விளங்கினார். அவர் பெயர் நாடெங்கும் பரவியது. அவரது கல்விப் பெருக்கையும், செல்வ மிகுதியையும், நற்குணப் பொலிவையும் கண்ட அனைவரும், அவர் பெயரைச் சொல்ல வாய் வராமல், அவர் பட்டினத்திருந்தமையால், அவரைப் பட்டினத்தார் என்றே கௌரவமாக அழைக்கத் தலைப்பட்டனர். காலஞ் செல்லச் செல்ல, அப்பெயரே அவரது இயற் பெயராயிற்று. அவர் இளவயதுடையவரா யிருந்தமையால், அநேகர் அவரைப் பட்டினத்துப் பிள்ளை யென்றும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரென்றும் அழைத்துவரலாயினர். இனி யாமும் அவருக்கு அப்பெயரிட்டே உலக வழக்கிலுள்ள அவர் சரித்திரத்தைக் கூறுவோம்.

பட்டினத்தார் கல்வித்திறத்தைக் கண்ட அநேகர், அவரிடஞ் சென்று, கடவுள் சம்பந்தமாகப் பேசி வருவர். தம்மிடம் வருவோருக்கெல்லாம் பட்டினத்தார் ஆடம்பரமின்றிக் கடவுள் சம்பந்தமாக அநேக விஷயங்களைக் கூறுவர்.

ஒரு நாள் அவர் பொழுதுபோய் நான்கு நாழிகையானபிறகு தமது மாளிகையின் நிலாமணி முற்றத்தில் நிலவு வெளிச்சத்தில் செம்பஞ்சாலான பஞ்சணை இடப்பெற்ற அமளியில் தனித்து உட்கார்ந்த வண்ணம் ஆகாயத்தில் தோன்றும் முழுச் சந்திரனைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் மனத்தில் பல எண்ணங்கள் கடலில் எழும் அலைகளைப் போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெழுந்தன. 'ஆ! என்னே உலக வாழ்வு! இச்சந்திரன் தன் கலைகளில் குறைந்தும் வளர்ந்தும் தோன்றுவது போலவே, மானிடரும் தமது வளர்ச்சியில் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஓயாது இப்படியே சலித்துக் கொண்டிருந்தால், எப்பொழுதுதான் மனிதனுடைய ஆன்மா சுகமடைவது? அரவாபரணா, அண்ணலே, நான் கடைத்தேற நீதான் எனக்கொரு மார்க்கஞ் சொல்லவேண்டும். காலன் வருமுன்னே நான் கடைத்தேற அருளல் வேண்டும். இனி அழியும் என் தேகத்தைப் போற்றி வளர்க்க நான் உடன்படேன். இத்தேகம் மிகக் கேவலமானது. இஃது எனக்குச் சொந்தமன்று.

"எரியெனக் கென்னும் புழுவோ வெனக்கெனு
மிந்தமண்ணுஞ்

சரியெனக் கென்னும் பருந்தோ வெனக்கெனுந் தான்புசிக்க
நரியெனக் கென்னும்புன் னாயெனக் கென்னுமிந் நாறுடலைப்
பிரியமு டன்வளர்த் தேனித னாலென்ன பேறெனக்கே?"

என்று கூறிச் சிந்தை வருந்தினர். இவ்வாறு அவர் அருஞ்செல்வம் விழையும் தரித்திரனைப்போல் தினமும் பலவாறு எண்ணி எண்ணி ஏங்கியபடியால், அவரது தேகம் நாளுக்கு நாள் மெலியலாயிற்று.

அதைக் கண்ட அவர் அன்னையார் அவரை நோக்கி, 'அப்பா, உன் உடல் ஏன் இவ்வாறு நாளுக்கு நாள் இளைக்கின்றது? உனக்கேற்பட்ட கவலை என்ன? உன் கவலையை நீ என்னிடம் சொல்ல வேண்டும். சொல்லாமல் இவ்வாறு வருந்தவேண்டா. உனக்கு நேர்ந்த கஷ்டமென்ன?'' என்று கேட்டார்.

அன்னையார் கேட்ட கேள்விக்குப் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் யாதொரு பதிலுங் கூறாது, சிந்தையைச் சிவன்பாற் செலுத்தி, மௌனமாயிருந்தார்; தம் உள்ளக் கருத்தைத் தம் தாயாரிடஞ் சொன்னால் அவர் என்ன நினைப்பாரோ என்று எண்ணி அஞ்சினர். அதுவே அவர் மௌனமாயிருந்ததற்குக் காரணம்.

பின்னர்த் தாயார் தம் அருமருந்தன்ன மைந்தரைப் பார்த்து, 'கண்மணீ, ஏன் வீணே ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்? நேரமாகிறது. வா போஜனத்திற்கு,' என்று கூறி யழைத்தார்.

பிள்ளையார் அன்னையாரைப் பார்த்து, 'அம்மணீ, இன்றைக்குப் போஜனம் எனக்கு அவசியமாகத்

தோன்றவில்லை. மன்னிக்கவேண்டும்,' என்று கூறித் தமது ஆலோசனையில் மனத்தைச் செலுத்தலானார்.

8. இறைவர் திருவருள்

ஆகாரம் வேண்டாவென்று கூறிய பிள்ளையார், சிவனருள் பெறுவதற்கு மார்க்கமென்ன வென்னும் சிந்தனையுடன் அன்றிரவு கண் துயின்றார்.

தம்மிடத்து மெய்யன்புள்ள மக்கள் விரும்புவதை அளிக்கவல்ல சிவபிரான் பட்டினத்தாருக்குற்ற மனக் குறையை அகற்றத் திருவுளங்கொண்டு, அன்றிரவு அவர் கனவிலே தோன்றித் தமது திருக்கரத்தால் அவருடைய உடலைத் தடவிக்கொடுத்து அவரைப் பார்த்து, 'அன்பனே, நீ ஏன் இவ்வாறு உடலிளைத்தனை?' என்று கேட்டார்.

கேட்டதும் பட்டினத்தார், 'எம்பெருமானே, மாதொரு பாகமுடையாய், என்னை யாட்கொண்ட தேவே, என்னையும் ஒரு பொருளாக வெண்ணி இங்கு எழுந்தருளினையோ? எளியேன் தவம் சிறந்ததோ? இனி எனக்கொரு கவலையு முண்டோ? யான் இனி உய்ந்தேன்! உய்ந்தேன்!! உன்னையன்றி எனக்கு யார் கதி? தேவ தேவ, என்னை யாட்கொள்வாய். எம்பெருமானே, என்னுடைய உடல் பொருள் ஆவி முதலியவைகளை நீ ஏற்றுக்கொண்டு, உன்னுடைய திருவருளை எனக்குக் கொடுத்தருளல் வேண்டும்,' என்று கூறி, எம்பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

உடனே சிவபெருமான் அவரை நோக்கி, 'அன்பனே, இனி உனக்கொரு குறையும் வராது. எழுந்திரு,' என்று கூறி, அவரைக் களிப்பித்தார்.

பின்னும் பிள்ளையார் சிவபெருமானை நோக்கி, 'என்னையாட்கொண்ட தேவே, இவ்வுலகத்தில் மக்களை மேலும் மேலும் பாச வசப்படுவது நிலையற்ற செல்வமே யன்றோ? அச்செல்வத்தை யான் வேண்டேன். என்னிடமிருக்கும் செல்வப் பொருளைத் தேவரீர் அகற்றி என்னை வறியனாக்குதலில் எனக்கு விருப்பம்,' என்று கூறினர்.

அது கேட்ட சிவபெருமான், 'மைந்தனே, அப்பொருள் உன் வசமே யிருக்கட்டும். நீ அவைகளைக் கொண்டு எம் அடியார்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வாயாக,' என்று கூறினர்.

பின்னர்ப் பிள்ளையார் தம்மை ஆட்கொண்ட இறைவரை நோக்கி, 'மலைமகள் தலைவ, அடியேன் உன்னைப் பூசித்துப் பேறு பெற விரும்புகிறேன். எவ்விடத்தில் எவ்வாறு உன்னைப் பூசிப்பதென்பதைப்பற்றி அடியேனுக்கு அருள் புரியவேண்டும்,' என்றனர்.

உடனே சிவபெருமான் அடியவரை நோக்கி, 'குழந்தாய், நாளையதினம் திருவோண நட்சத்திரங் கலந்த சோமவாரப் பிரதோஷமானபடியால், நீ எம்முடைய தலங்களில் ஒன்றாகிய திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று, அங்கு எம்மையும் பிராட்டியாரையும் பூசித்து, அடியவர்களுக்கு அன்னமிட்டுப் பின்னும் பலவிதத் தானதருமங்களைச் செய்து காத்திரு. அப்பொழுது நான்மறையோதி மனப்பக்குவப்பட்ட அந்தணர் ஒருவர் உன்முன்

தோன்றி நீ எமை எவ்வாறு பூசிப்பதென்பதைப்பற்றி உனக்கு உணர்த்துவார். நீ அவர் சொல்லுகிறபடி எம்மைப் பூசித்து அழியாத பேரின்பத்தை அடைவாயாக,' என்று கூறித் திருநீறளித்துப் போனார்.

இவ்வளவும் நடந்தபின் பட்டினத்தார் திடுக்கிட்டு விழித்தார் ; தாம் கண்டது கனவென்றுணர்ந்தார். 'ஆ! இறைவனே, யாவும் உண்மை யென்றல்லவோ நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்! நான் கண்டவை யாவும் மாயமாயினவே! நான் நனவில் எண்ணியவை கள் கனவில் தோன்றினவோ? அன்றி நான் கண்ட கனவு உண்மைதானோ? உண்மைதான். அதிற் சந்தேகமில்லை. கடவுள் இவ்வளவு தூரம் என்மேல் கிருபை வைத்தது என் புண்ணிய வசமேயாகும். இனி எனக்கென்ன குறை? இனி எனக்கென்ன தாழ்வு? எம்பெருமானே என் கனவில் தோன்றினை யென்றால் எனக்கினி வேண்டுவது என்ன விருக்கின்றது?

" விட்டே னுலகம் விரும்பே னிருவினை
 வீணருடன்
கிட்டே னவருரை கேட்டுமி ரேன்மெய்
 கெடாதநிலை
தொட்டேன் சுகதுக்க மற்றுவிட் டேன்றொல்லை
 நான்மறைக்கு
மெட்டே னெனும்பர மென்னிடத் தேவந்திங்
 கெய்தியதே.''

என்று பாடி மகிழ்ந்தார்.

அவர் உணவுகொள்ளாமல் நித்திரை போயினமையால், 'குழந்தைக்கென்னவோ!' என்று கவலை கொண்ட

அன்னையார் அவர்க்கு அருகே சயனித்திருந்தார். அவ்வம்மையார் தம் அருமைக் குமாரர் திடுக்கிட்டெழுந்து பேசியதை யறிந்து, அவரைப் பார்த்து, "மகனே, என்ன சமாசாரம்? நீ ஏன் சட்டென்று நித்திரை நீங்கி யெழுந்து இவ்வாறு வருந்துகின்றாய்? நீ கனவு கண்டாயோ? நீ கனவில் கண்டதென்ன?' என்று கேட்டார்.

அது கேட்டதும் பிள்ளையார் அவரைப் பார்த்து, " அம்மா, கடவுள் என்னை யாட்கொள்ளத் திருவுளங் கொண்டார்," என்று கூறித் தாம் கனவிலே கண்ட விஷயங்களை விவரமாகச் சொன்னார்.

அது கேட்ட அவர் அன்னையார், 'மகனே, கடவுள் உன்மீது கிருபை கூர்ந்திருக்கின்றார் என்பது நிச்சயம். நீ செய்ய விரும்புகிற சிவ பூசை சாமானியமான தன்று. அது மிகவும் அருமையானது வேதாகமங்களை சிவபெருமான் மகிமையை அறியாமல் மயங்கும் போது சிறு குழந்தையாகிய நீ அறிவதெங்ஙனம்? சிவ பூசையோ பக்தி, வைராக்கியம், அறிவு, ஆசாரம் முதலியவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் நிறைவேறாது. சிவபூசை செய்வதன் முன் பஞ்சாட்சர ஜபத்தாற் சித்த சுத்தி செய்திருக்கவேண்டும். இந்தப் பஞ்சாட்சரமே சைவ சமய மந்திரங்கட்கெல்லாம் தலைமை வாய்ந்தது. நீயோ, சிறு குழந்தை. என்ன செய்வாய்? திருமஞ்சனம், நிவேதனம் முதலியவை சுத்தமாகத் தேடிப்பெறுவது அருமை ஆகையால், நீ இன்னும் வயதேறிய பிறகு சிவ பூசை செய்ய முற்படுவதே நலமாகும்,' என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட பிள்ளையார் அவரை நோக்கி, 'அம்மா, கடவுளை வணங்குவதற்குக் காலநியதி இல்லை. நான் தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைதானே! தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமோ எனக்குத் தெரியப்போகிறது? எத்தனையோ அடியவர்கள் என்னிலும் இளம் பருவத்தே இறைவனை ஆராதித்துப் பேரின்பத்தையடைந்திருக்கின்றனரே! அம்மா, நான் ஏன் அவ்வாறு இறைவனை ஆராதித்து இன்பப்பேறடையக்கூடாது? சிவ பூசை சிறிது தவறினாலும் முற்றப் பெறுதென்று தாங்கள் கூறியது உண்மையே. ஆனால், உண்மை அன்புடன் அப்பூசையை எப்படிச் செய்தாலும் நன்மை உண்டாகும். கடவுள் ஆடம்பரமான அபிஷேக முதலிய உற்சவாதிகளால் கட்டுப்படக் கூடியவரல்லர். உண்மையான அன்பொன்றுக்கே அவர் கட்டுப்படுவார். தயையோடு குளக்கரையடைந்த வேதியச் சிறுவராகிய திருஞானசம்பந்தர் முற்றாத இளம்பருவத்தே வளர் பசி வருத்த அம்மே அப்பாவென்று அழைத்து, ஞானப்பாலுண்டு, இன்ப நிலை அடைந்ததைத் தாங்கள் அறியாதவர்களல்லவே! அம்மா, 'யாம் காணவல்லேம்,' என்று கர்வத்தோடு தேடுவார்க்கும் புலப்படாத சிவபெருமான்

'பக்தி யடியவர் பச்சிலை யிடினும்
முக்தி கொடுத்து முன்னின் றருளுவர்.'

அன்புடன் செய்கின்ற பூசை எப்படிப்பட்டதாயினும், அதனைச் செய்கிறவனுக்குக் கடவுள் அனுக்கிரகம் செய்வது திண்ணம். நீங்களோ, கடவுள் பூசை செய்வது கடினமென்கிறீர்கள். அது கடினமன்று என்பது அடி

யேனது அபிப்பிராயம். ஆகாயத்தை நோக்கி வல்லவனெறியுங் கல்லும், வல்லமையில்லாதவனெறியுங் கல்லும் முடிவில் தரையில்தானே வந்து விழவேண்டும்? அதுபோன்றே யன்புடன் செய்கின்றசிவபூசை உயர்ந்ததாயினும் தாழ்ந்ததாயினும் நன்மையே யளிக்கும் என்பதில் ஐயப்பாடின்று. ஆகையால், நான் நாளையே எம்பெருமான் கட்டளையிட்டவண்ணம் திருவெண்காடு செல்ல விரும்புகின்றேன். தாங்கள் எனக்கு அங்குச் செல்ல அநுமதி கொடுப்பதோடு, தாங்களும் என்னோடு அங்கு வருதல் வேண்டும்!' என்று வேண்டினர்.

தம் மைந்தரின் அறிவு முதிர்ச்சியைக் கண்ட ஞானகலையம்மையார் அவர் விருப்பத்திற்கிணங்கினர்.

9. குரு தரிசனம்—உபதேசம்

மறு நாள் பொழுது விடிந்தது. ஞானகலையம்மையார் வழக்கம்போல் குளித்து, ஜபதபங்களைச் செய்து முடித்தார். தம் அருமைத் திருக்குமாரர் திருவெண்காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று தம்மிடம் சொல்லியதைப்பற்றிச் சிந்தித்தார். அது விஷயமாக அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களிடம் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றியது.

உடனே அவ்வம்மையார் உண்மை யறிவும் உயர்ந்த நோக்கமும் உடைய சிலரை வரவழைத்துத் தம் குமாரர் திருவெண்காடு சென்று சுவேதாரண்யப் பெருமானை வணங்க விரும்புவதையும், அவர் கனவிற் கண்ட விஷயத்தையும் அவர்களிடம் விவரமாகக் கூறி

முடிவில், 'உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு அப்பெரியார்களில் ஒருவர் அவ்வம்மையாரைப் பார்த்து, 'அம்மணீ, தங்கள் திருக்குமாரர் சாமானியரென்று எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் எல்லோரினும் மேம்பட்ட அறிவினையுடையவர். அவரைப்போன்ற உண்மை அறிவினை உடையவர்களைக் காண்பதரிது. கடவுள் அவருக்குக் கருணை செய்வார் என்பது திண்ணம். ஆகையால், தாங்கள் தங்கள் குமாரரின் இஷ்டப்படி அவரைத் திருவெண்காட்டிற்குப் போகுமாறு செய்வதே நலமென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது,' என்றார்.

உடனே ஞானகலையம்மையார் அவரைப் பார்த்து, 'பெரியீர், என் குமாரன் திருவெண்காடு செல்வதற்கும், குருவை யடைந்து தீட்சை பெற்றுச் சிவ பூசை செய்வதற்கும் ஏற்ற வயதுடையனல்லவே என்று நான் கவலைப்படுகிறேன்,' என்றார்.

அதுகேட்ட அப்பெரியார் ஞானகலையம்மையாரை நோக்கி, 'அம்மணீ, தங்கள் குமாரர் வயதிற் சிறியவரே யாயினும், அறிவில் பெரியவராவர். அன்றியும், சிவ பூசை செய்வதற்கு வயதைக் கவனிக்கலாமோ! எந்த வயதிலும் எந்தக் காலத்திலும் இறைவனை எவரும் வழிபடலாம்,' என்றார்.

உடனே அம்மையார் அவரை நோக்கி, 'மெய்யன்புடையீர், என் செல்வன் இவ்விளம் பருவத்திலேயே இவ்வாறு இறைவரிடம் அன்பு பூண்டொழுக ஆரம்பிப்பானாயினன். பிறகு அவன் இல்லறத்தை விரும்பு

வானே? இல்லறத்தை விரும்பாது போவானாயின் எங்கள் குலம் எவ்வாறு விளங்கும்?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு அப்பெரியார், 'அம்மணீ, உங்கள் திருக்குமாரர் இல்லறத்தை விரும்பமாட்டாரென்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டா. அவர் அறிவறிந்த செல்வராதலின், இல்லறத்திலிருந்தே அதற்கு மேற்படியாகிய துறவறத்தை அடைய வேண்டுமென்பது அவருக்குத் தெரியும். அவர் யாவையும் உணர்ந்தவர்,' என்றார்.

அம்மொழியைச் செவியேற்ற ஞானகலையம்மையார் அப்பெரியாரைப் பார்த்து, 'என்ன சொன்னீர்கள்? துறவறமா? என் மகன் துறவறத்தை அடைவானே? அப்படியா நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

கேட்டதும் அப்பெரியார், 'உங்கள் குமாரர் துறவறத்தை அடைவார் என்று நான் கூறவில்லை. நீங்கள், "அவன் இல்லறத்தை விரும்புவானே" என்று கேட்டமையால், அவர் இல்லறத்தை விரும்பாது துறவறத்தை நாடிச் செல்வாரென்பது உங்கள் கருத்தாயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி, நான் அவ்வாறு கூறினேன்,' என்று சொன்னார்.

அதற்கு அவ்வம்மையார், 'என்னவோ! நீங்களெல்லாம் இருக்கும்போது எனக்கென்ன குறை வந்தது? அவனுடைய நன்மையில் நீங்களே கண்ணுங் கருத்துமா யிருத்தல் வேண்டும். அவன் இறைவனை வழிபட்டு இல்லறத்தானாய் வாழவேண்டு மென்பதே என் இஷ்டம்,' என்று கூறினர்.

'உங்கள் இஷ்டப்படியே யாவும் நிறைவேறும்,' என்றார் அப்பெரியவர்.

அப்போது ஞானகலையம்மையாரின் திருக்குமாரராகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அங்கு வந்து, ஆங்கிருந்த பெரியாரையும், தம் தாயாரையும் வணங்கி, அவர்கள் விருப்பப்படி அங்கோரிடத்தில் அமர்ந்தனர்.

உடனே அங்கிருந்த பெரியார்களில் வேறு ஒருவர் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காடரே, உமது விருப்பத்தை உம் அன்னையார் சொல்லக் கேட்டோம். இவ்விள வயதில் இறைவன் உம்மிடம் இவ்வளவு கருணை கொண்டது உமது நல்வினையின் பயனே. நீர் கனவிற் கண்டபடி திருவெண்காடு செல்வதற்கு நாங்கள் பெரிதும் சம்மதிக்கின்றோம். கடவுளை வணங்குவதே நாம் பிறந்ததனாலாய பயன்,' என்று சொன்னார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பட்டினத்தார் அவரையும் பிற பெரியோரையும் பார்த்து, 'எல்லாம் உங்கள் கிருபையினால்தான்; ஆசீர்வாதத்தினால்தான்,' என்று கூறி மறுபடியும் அவர்களை நோக்கி, 'பெரியீர், நான் இன்றைய தினம் திருவெண்காட்டிற்குப் போக என் தாயார் எனக்கு அனுமதி கொடுத்து விட்டார். நானும் என் தாயாரும் தனித்துப் போவதில் எனக்கு உண்டாகும் திருப்தியைவிட, நீங்களும் எங்களோடு வருவீர்களாயின், எங்களுக்கு அதிக திருப்தியுண்டாகும். நீங்கள் தடைசொல்லாமல் எங்களோடு வரவேண்டும்,' என்றார்.

அதற்கு அப்பெரியோர்கள் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காடரே, கரும்பை வேண்டாமென்று சொல்கிறவர்களும் உண்டோ? நாங்களும் திருவெண் காட்டிலுள்ள சுவேதாரண்ய மூர்த்தியைத் தரிசிக்க விரும்புகிறோம். ஆகையால், நாங்கள் உம்முடைய இஷ்டப்படி உம்மோடு திருவெண்காடு வருகின்றோம்,' என்று கூறினர்.

'ஆம். அப்படியானால், நாம் இப்போதே புறப் பட்டுத் திருவெண்காட்டுக்குப் போதல் வேண்டும்: எனக்கு எப்போது திருவெண்காடு சென்று இறை வனை வழிபடுவது என்னும் கவலையே பெரிதாயிருக் கின்றது,' என்றார் பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.

'அவ்வாறே செல்வோம். புறப்படுங்கள்,' என்ற னர் அப்பெரியோர்.

உடனே பட்டினத்தார் தம் அருமைத் தாயாரை நோக்கி, 'அம்மணீ, நான் வேண்டியவைகளைச் சித்தம் செய்கிறேன். நீங்கள் அவற்றோடு முன்னதாகத் திரு வெண்காட்டிற்குச் செல்லுங்கள். நான் இப்பெரியா ரோடும், வேறுசில அடியார்களோடும் கால் நடையாகத் திருவெண்காடு வந்து சேருகிறேன். நீங்கள் பல்லக்கிற் சென்று நமது சத்திரத்தில் தங்கியிருங்கள்,' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அங்கிருந்த பெரியோர் ஞானகலையம்மையாரைப் பார்த்து, 'அம்மணீ, தங்கள் குமாரர் கூறியது எங்களுக்கும் சம்மதமே. நீங்கள் ஏவலாட்களுடன் முன்பு செல்வதுதான் தகுதி,' என்றனர்.

அதற்கு அவ்வம்மையார் ஒருவாறு சம்மதித்தனர் சில நாழிகைக்குப் பிறகு ஞானகலையம்மையார் அநேக ஆட்களுடனும், வேண்டிய திரவியங்களுடனும், மகேஸ்வர பூஜைக்கு வேண்டிய பொருள்களுடனும் திருவெண்காட்டை நோக்கிப் போனார்.

அவர் சென்ற இரண்டொரு நாழிகைக்குப் பிறகு பட்டினத்தார் அநேக அடியார்களுடனும், தம்மையறிந்த பெரியார்களுடனும் சிவ நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு பாதசாரியாகத் திருவெண்காட்டை நோக்கிப் பிரயாணமானார். அப்போது பல நன்னிமித்தங்கள் உண்டாயின.

திருவெண்காட்டை அடைந்தவுடன் பட்டினத்தார் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுடன் காவிரி நதியின் சங்கமுகத் துறையில் முழுகி, வெண்ணீறணிந்து, பயபக்தி விசுவாசத்துடன் சங்கமேச்சுரரை வணங்கிப் பின்னர்த் தான தருமங்களைச் செய்தார்; அச்செயலைக் கண்ட மனத்தூய்மை உடையாரெல்லோரும் அவரை வாழ்த்தினர்.

பிறகு பட்டினத்தார், சைவ வேதியர் முதலாயினோர் தம்மைப் புடை சூழச் சுவேதாரண்யப் பெருமானது ஆலயத்திற்குட் சென்று, தமது காரியத்திற்கு யாதொரு விக்கினமும் நேரிடாதவண்ணம் விக்கினேச்சுரரை வணங்கிச் சுவாமியையும் அம்மையாரையும் தரிசித்து, இறைவன் கனவில் இட்ட கட்டளைப்படி சற்குருவின் வரவை நோக்கி, அடியவர்களுடன் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அங்கோரிடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

கனவில் கடவுள் உரைத்தது பொய்த்துப்போமா? கடவுளின் கருணையுடையோருக்கு என்ன குறை உண்டாகப்போகிறது! நன்மையே உண்டாகும். இது நிற்க.

இவ்வாறு பட்டினத்துப் பிள்ளையார் வெகுநேரம் குருவின் வருகையை எதிர் நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தார். தம்மை உலகமாகிய சாகரத்தினின்றும் கரை சேர்க்கக்கூடிய வள்ளலைக் காணவேண்டு மென்பதே அவருடைய பேரவாவாயிருந்தது.

அப்போது அழகெலாந் திரண்டு ஒருருவானாற் போன்ற ஓர் உத்தம வேதியர், வெண்ணீறும் உருத்திராக்கமும் காவி வஸ்திரமும் தரித்தவராய்த் தோன்றி, 'திருவெண்காடர் எங்கே? திருவெண்காடர் எங்கே?' என்று கேட்டுக்கொண்டே ஆலயத்தினுள் நுழைந்தார். அவருடைய தேகப்பொலிவும் முகவசீகரமும் எல்லோர் மனத்தையுங் கவர்ந்துவிட்டன.

அவர் திருவெண்காடர் எங்கேயென்று விசாரித்ததும், அங்கிருந்த அறிவிற் சிறந்த பெரியோர் அவரை அணுகி, 'சுவாமி, நீங்கள் ஏன் திருவெண்காடரைத் தேடுகிறீர்கள்? அவரிடத்தில் உங்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் யாது? நீங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்?' என்று ஆவலுடனும் அன்புடனும் பல கேள்விகளைக் கேட்டனர்.

அப்போது வந்தவராகிய பிராமணர் அவர்களைப் பார்த்து, 'பெரியீர், நீங்கள் அறியாததொன்றுமில்லை. நான் திருவெண்காடனைக் கண்டவுடன், வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமலே உங்களுக்கு விளங்கும்,' என்றார்.

அவ்வேதியர் இவ்வாறு கூறியவுடன், அங்கிருந்த பெரியோர் அவரைத் திருவெண்காடர் இருந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்குத் திருவெண்காடர் சிவ பூசைக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார். வந்த வேதியர், குறிப்பால் அவரே திருவெண்காடரா யிருக்கக் கூடுமென்றுணர்ந்து, அவரைப் பார்த்து, 'வெண்காட, உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் நான் இங்கு வந்தேன். உன் எண்ண முழுவதையும் எனக்குத் தெரிவி ; உன் கருத்து நிறைவேறுங் காலம் வந்தது, என்று கூறினர்.

அவ்வேதியரையும், அவர் கூறிய விஷயங்களையும் கவனித்த பட்டினத்துப் பிள்ளையார், அவரே தமக்குச் சிவபெருமான் கனவில் கூறிய குரு மூர்த்தி என்பதைத் தமது அதி தீவிர புத்தியின் திறமையினால் அறிந்து கொண்டு, அவரைப்பார்த்து, 'எம்பெருமானே, என்னை யாட்கொள்ள எண்டெழுந்தருளிய தேவே, நான் பூர்வ புண்ணிய வசத்தினால் தங்களைக் காணப் பெற்றேன் போலும்! நான் செய்த தவம் பலித்தது. என்மீது கிருபை கொண்டு இவ்வளவு தூரம் எழுந்தருளிய தங்கள் பெருங்குணத்தை எவ்வாறு புகழ்வேன்? எளியேன் தங்களுக்குச் செய்யக்கூடியது யாதுளது? யான் நன்மையடைந்தேன். என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் நன்மையடைவார்கள். இனித் தாங்கள் என்னையும் என்னுடைமையையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு, எளியேனை எவ்வாறு ஆட்கொள்ளத் திருவுளமோ, அவ்வாறு செய்யலாம். நான் கண்ட கனவு பலித்தது. இதைவிட நான்

அடையக் கூடிய பேறு வேறு யாதுளது?' என்று பல வாறு கூறித் துதித்தார்.

பட்டினத்தாரின் தேகம் பூரித்தது. அவர் மனத்தில் தோன்றிய சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை. அவர் இன்ப சாகரத்தில் முழுகியவரைப் போலானார்.

தம்மைப் பார்த்துப் பட்டினத்தார் பலவாறு கூறியதைக் கேட்ட வேதியர் மகிழ்ச்சியடைந்து, அவரை நோக்கி, 'திருவெண்காடா, நான் வெளியூர் வாசி. நேற்றிரவு இவ்வூரின்கண் ஒரு புறம் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சைவ வேதியரொருவர் என் கனவிற்றோன்றி, "பிராமணரே, நீர் நாளையதினம் காலையில் எழுந்து, பூசை முடித்துக்கொண்டு, நான் கொடுக்கும் இந்தச் சம்புடத்தை எடுத்துக்கொண்டு, இவ்வூரிலுள்ள சுவேதாரண்ய க்ஷேத்திரத்திற்குச் செல்வீராக: அங்குத் திருவெண்காடனென்னும் பெயரினையுடைய சிறுவன் ஒருவன் வந்திருப்பான். அவனோடு அறிஞர் பலரும் இருப்பர். அவனுக்குச் சிவ தீட்சை செய்து, பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசித்து, அவனிடம் நான் இப்போது உம்மிடம் கொடுத்த சம்புடத்தைக் கொடுப்பீராக. இச்சம்புடத்தினுள் திருவெண்காடன் பூர்வத்தில் பூசை செய்த சிவலிங்கமிருக்கின்றது. இதை ஒருவராலும் திறக்கமுடியாது. ஆனால், திருவெண்காடனுடைய கைபட்டால் இது திறந்துகொள்ளும். நீர் அவனுக்குச் சிவபூசை செய்யவேண்டிய வழியைச் சொல்லிக் கொடுத்து, அவனுடனே ஒரு மண்டலம் இருப்பீராக,' என்றார். உடனே நான் அவரைப் பார்த்து, 'தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லையே!' என்றேன். அவர் என்னை

நோக்கி, 'என்னை யார் என்று நான் சொல்வது? நான் தான் எல்லாம்; எல்லாமும் நானே' என்று என்னை அறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள். நான் எங்கும் இருப்பேன். ஆனால், திருவிடைமருதூரில் அகலா திருப்பேன்,' என்று கூறி மறைந்தார். உடனே நான் திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்த்தேன். என் அருகில் பட்டுத் துணியில் சுற்றப்பட்டு இச்சம்புடம் இருந்தது. என் கனவில் தோன்றியவர் சிவபெருமானே என்று நான் தீர்மானித்தேன். நான் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. அதற்குமேல் நித்திரை பிடியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்து, பொழுதுவிடிந்தவுடன் ஸ்நாநம் செய்து பூசை முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு, உன்னைக் காண இங்கு வந்தேன்,' என்று கூறி, அவ்வேதியர் மறுபடியும் திருவெண்காடரை நோக்கி, 'திருவெண்காட, நான் உன்னால் எவராலும் காண்பதற்கரிய சிவபெருமானுடன் சம்பாஷிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். சிவபெருமானுடைய அருளைப் பெறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் உன்னுடைய புண்ணியமே சிறந்தது. நீ எதிர்காலத்தில் எல்லோரும் தொழத்தகுந்த சிறப்பை யடைவாய்,' என்று கூறினார்.

பின்னர் அவ்வேதியர் அடியவர்கள் புடை சூழத் திருவெண்காடரைக் காவிரி நதிக்கு அழைத்துச் சென்று, ஸ்நானம் செய்வித்து, விபூதி, உருத்திராக்கம் அணிவித்து, சிவதீட்சை செய்து, சிவசந்நிதானத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, பஞ்சாட்சர மந்திரத்தையும் உபதேசித்தருளினார்.

பிறகு அவ்வேதியர் தம்மிடமிருந்த சம்புடத்தை அங்கு இருந்த உயர்ந்ததோர் ஆஸனத்தில் வைத்து,

வணங்கி, அதன் பெருமையையும் திருவெண்காடரின் தவத்தின் திறத்தையும் அனைவருக்குந் தெரிவிக்கக் கருதி, அங்கிருந்த வேதியர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து இந்தச் சம்புடத்தை எடுத்துத் திறவுங்கள்; பார்ப்போம்,' என்றனர்.

அவர் கட்டளைப்படியே வேதியர்கள் ஒவ்வொருவராக முன்வந்து அச்சம்புடத்தைத் தங்களாலானவரையில் திறக்க முயன்றனர். அவர்களால் திறக்க முடியவில்லை அது கண்ட அவர்கள் தெய்வத் திருவருளுக்கு வியந்து மௌனமாயிருந்தனர்.

அதைக்கண்ட குருமூர்த்தியாகிய வேதியர் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, நீ சென்று அச்சப்புடத்தைக் கையிலெடுத்துத் திறப்பாயாக,' என்றனர்.

குரு மூர்த்தியின் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்ட பட்டினத்தார் குருமூர்த்தியை வணங்கி, பின்னர்ச் சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் துதித்துச் சப்புடத்தை வலம் வந்து வணங்கிக் கையிலெடுத்தார். அவ்வளவில் அம்சம்புடம் திறந்துகொண்டது.

அதற்குள் அப்போதுதான் பூசிக்கப் பெற்றவை போன்ற கண்களைக் கவரத் தகுந்த வேலைப்பாடமைந்த சிவலிங்க மூர்த்தி விநாயக மூர்த்தி என்னும் இரண்டு விக்கிரகங்கள் இருந்தன. அவைகளைக் கண்ட அனைவரும் பட்டினத்தாரின் அன்புக்கு வியந்து, அவரைக் கொண்டாடிச் சிவபெருமானைத் துதித்தனர்.

அப்போது குரு மணியாகிய வேதியர் பட்டினத்தாரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, இன்று உத்தம

தினமாதலின் இன்றே நீ சிவபூசை செய்யத் தொடங்க வேண்டும். அவ்வாறு நீ சிவபூசை செய்யத் தொடங்கு முன் இந்த க்ஷேத்திரத்திலுள்ள சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் பூசிக்கக் கடவாய். இவர்களைப் பூசிப்பதற்கு முன் சிவனடியார்களைப் பூசிப்பதே சிறப்புடையதாம். சிவனிலும் சிவனடியாரே சிறந்தவர்கள் என்பது உண்மை,' என்று சொன்னார்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தம் ஆசிரியர் கட்டளையை மன மகிழ்ச்சியுடன் சிரமேற் கரங் குவித்து ஏற்றுக்கொண்டார்.

10. தெய்வ பூசை—திருவருள்

தெய்வ அருள் பெற்ற திருவெண்காடர், தம் குருவின் கட்டளைப்படி நீராடி நித்தியகருமம் முடித்து ஸ்ரீ சுவேதாரண்யப் பெருமானுக்கும், மகாதேவியாருக்கும் மகா அபிஷேகம் முதலியவைகளைச் செய்ய முற்பட்டார். அதற்காக வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் சேகரஞ் செய்தார். பல்லாயிரக் கணக்காக ஆதிசைவ வேதியர்களை வரவழைத்துத் தேவார பாராயணம் செய்யச் செய்தார். ஆயிரம் கலசம் வைத்து அர்ச்சித்தார். அபிஷேகத்திற்காகச் சுகந்த தைலம், நெய், பஞ்சகவ்யம், பஞ்சாமிர்தம், பழச்சாறு, இளநீர், பால், தயிர், தேன், கலவைச்சாந்தம், பனிநீர் முதலியவைகளைச் சேகரித்து, அபிஷேகத்தை நடத்தி வைத்தார். பிறகு சுவாமிக்கும் அம்மையாருக்கும் பட்டுப் பரிவட்டமும், முத்து, பவளம், மாணிக்கம் முதலிய மணிகளாலமைந்த ஆபரணங்களும், முல்லை, மல்லிகை செவ்

வந்தி, மரு, கொன்றை, தும்பை, வில்வம் முதலியவற்றால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலைகளும் அணிவித்து, வாசனைப் பொருள்களைப் பூசுவித்தார். பின்னர்ப் பலவகைச் சித்திரான்னங்களையும், பழ வகைகளையும் வைத்து, நைவேத்தியம் செய்தார். ஆடல், பாடல், வாத்தியம் முதலியவைகளில் யாதொரு குறைவும் இல்லாதபடி நடத்தினார்.

இவ்வாறு செய்யு முன்னரே ஆயிரக் கணக்கான சிவனடியார்களுக்குத் திருவடி பூசை செய்து தேவாமிர்தத்தினும் இனியதென்று சொல்லத் தகுந்த அறுசுவையுண்டியளித்து உண்ணுமாறு அவர்களை உபசரித்து மகிழ்ந்தார். அவர்கள் உண்டபின் அவர்களுக்கு வேண்டியவைகள் யாவையும் கொடுத்தார்.

பின்னர்த் திருவெண்காடர் கைகால் அலம்பித் தம் ஆசிரியரை அங்கொரு பீடத்தின்மீது எழுந்தருளச் செய்து, அவரைப் பூசித்து அவரருள் பெற்றுச் சம்புடத்தில் இருக்கும் சிவலிங்கத்தையும, விநாயக மூர்த்தியையும் பூசித்து மகிழ்ந்தார். அப்போது ஆகாயத்தில், 'திருவெண்காட, எல்லாக் கலைஞானமும் உனக்கு உண்டாகும்,' என்று ஓர் அசரீரி சொல்லிற்று.

அதைக்கேட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளையாரும், ஏனையோரும் கடவுளின் அருளை வியந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அவரைத் துதித்தனர்.

பூசை முடிந்தவுடன் பட்டினத்தார் சிவலிங்கத்தையும, விநாயகமூர்த்தியையும் சம்புடத்திற்குள் வைத்துத் தம் குருவை வணங்கித் தாயாரை நமஸ்கரித்து, பெரியோர்களைக் கும்பிட்டு, அனைவருடனும் இருந்து

சிவப்பிரசாதத்தை உண்டு பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்து இன்புற்றிருந்தார். மெல்லமெல்லப் பகற்பொழுது குறுகி இரவாயது.

அப்போது பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தம் தாயாரை நோக்கி, 'அம்மா, இதுவரையில் நாம் அரன் பூசைசெய்து களித்தோம். இனி நாளை முதல் பத்துத் தினம் வரையில் சிவனடியார்களுக்கு உணவளிக்க நான் விரும்புகிறேன். அதற்கு வேண்டிய அளவு பொருள் கொடுத்தருளவேண்டும்,' என்று வேண்டினார்.

ஞானகலையம்மையார் அவரைப் பார்த்து, 'கண்மணீ, திருவெண்காடா, இதுவரையில் நம்மிடமிருந்த ரொக்கப் பணத்தைச் செலவழித்து வந்தோம். இனிக் கையில் பணமில்லை. நிலம் வீடு ஆபரணம் முதலியவை களே யிருக்கின்றன. அவைகளை விற்றே செலவு செய்யவேண்டும். வேறு வழியில்லை,' என்று கூறினர்.

அதுவரையில் பணக்கஷ்டம் இன்னதென்பதை அறியாத பட்டினத்துப் பிள்ளையார், 'இனி என் செய்வது? பணம் இல்லையென்று தேவாரபாராயணம் செய்தவர்களை வெறுங்கையோடு அனுப்பிவிடுகிறதா? ஆசிரியருக்குக் காணிக்கை கொடுக்கவேண்டாவா? என் செய்வேன்? அடியார்களுக்கு நாளை முதல் எவ்வாறு அமுதளிப்பது? எனக்கு ஏராளமான சொத்துகளிருக்கின்றன. அவை நாளைக்கே உதவக்கூடுமா? அவற்றை அவசரத்தில் விற்பது எப்படி? கையில் இருக்கும் பணம் குறைவதைத் தாயாரும் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டார்கள். எங்குப் போவது? யாரைக் கேட்பது?' என்றெண்ணி வருந்தினர்.

இந்தப் பக்த சிரோமணிக்கு ஏற்பட்ட வருத்தம் நீடிக்குமோ? ஒருபோதும் நீடியாது. இறைவர் இவர் குறையைத் தீர்க்காமல் இருந்துவிடுவாரா? கடவுள் இவர் கவலையைத் தீர்ப்பாரென்பது திண்ணம்.

அன்றிரவு பட்டினத்துப் பிள்ளையார், 'பணமில்லையே!' என்னும் கவலையுடன் தரையிற்படுத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரமாயிற்று. விழித்துக் கொண்டிருந்த அவர் எப்படியோ தம்மை மறந்து நித்திரைக்குள்ளானர். மைந்தரின் மனக்கவலையைக் கண்டு ஞானகலையம்மையார் தாமும் வருந்தி, மைந்தரருகே நித்திரை போயினர். காலம் சிறிது சிறிதாகச் சென்று, பொழுது விடியுந் தருணமாயிற்று.

அப்போது அடியார்க்கெளியராகிய சிவபெருமான் ஓர் ஆதி சைவரைப்போல் பட்டினத்தாரின் கனவிற் ரேன்றி, 'அப்பா, திருவெண்காட, நீ உன் கவலையை விட்டொழி. நீ கவலைப்பட்டால் என் மனந் தாளாது. அடியவர்களின் பொருட்டன்ரே நீ வருந்துகின்றாய்! நீ உன் மனையில் நவரத்தினங்கள் கும்பல் கும்பலாகக் கிடக்கக் காணலாம். அவைகளை எடுத்து நீ உன் இஷ்டம்போல் செலவு செய்யலாம்,' என்று கூறி, மறைந்தார். மறைந்ததும் பட்டினத்தார் வந்தவர் சிவபெருமானென்பதை யுணர்ந்து, 'என்னை இங்கு இவ்வாறு கைவிட்டுப்போதல் நீதியோ? எனை யாட்கொண்ட தேவே,' ஒன்று வாய்விட்டுக்கூறி, விழித்துக்கொண்டு, கண்ட கனவைத் தம் தாயாருக்கு உணர்த்தி, ஆனந்தப்பட்டார்.

பொழுது விடிந்தது! காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பட்டினத்தாரின் திருமாளிகையில் காவல் புரிந்திருந்

தோர் ஓடிவந்து ஞானகலையம்மையாரின் காலில் விழுந்து வணங்கி, 'அம்மணி, தாங்கள் பூட்டிவிட்டு வந்த வீட்டிற்குள் திடீரென்று இரவு பின்னேரத்தில் ஒரு சோதியுண்டாயிருக்கிறது. அச்சோதி இன்னும் மறையக் காணோம். அச்சோதிக்குக் காரணம் இன்னதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை,' என்று கூறினர்.

அவர்கள் கூறியவைகளைக் கேட்ட பட்டினத்தாரும், ஞானகலையம்மையாரும் இறைவர் கருணைக்கு மகிழ்ந்தனர். பிறகு அவர்கள் காலைக்கடனை முடித்துக் கொண்டு காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குச் சென்று, திருக்காப்பிடப் பெற்றிருந்த தங்கள் மனையின் கதவைத் திறந்து, உட்சென்றனர். அவ்வளவே!

அம்மாளிகையின் உள்ளே எங்கெங்கும் கால் வைத்தற்கு இடமின்றிப் பொற் காசுகளும், நவரத்தினங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றைக் காணக் கண் கூசி ஞானகலையம்மையார், 'இவை சிவனருளால் கிடைத்தனவாகையால் முதலில் இவற்றிற்குத் தூபதீப நைவேத்தியங்கள் செய்தே, பிறகு இவற்றைத் தொட வேண்டும்,' என்றெண்ணி, எண்ணியபடியே செய்தார்.

பிறகு அவ்வம்மையார் தம் திருக்குமாரரைப் பார்த்து, 'மகனே, இச்செல்வமனைத்தும் சிவன் தந்ததாகையால் இதை வண்டிகளிலேற்றித் திருவெண்காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் வைத்து, உன் இஷ்டம்போல் செலவிடுவாயாக,' என்றனர்.

தாயாரின் கட்டளைப்படியே பட்டினத்தார் அச்செல்வமனைத்தையும் பல வண்டிகளிலேற்றித் திருவெண்காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் பத்திர

மாக வைத்துப் பின்னர் அவற்றைக் கொண்டு ஆசிரிய ருக்குக் காணிக்கையும், தேவார பாராயணம் செய்வோ ருக்கு வெகுமதியும், அடியவர்களுக்குச் சமாராதனையும் விசேஷமாக நடத்தி வந்தார்.

சில நாட்கள் சென்றன. எவ்வளவோ தான தரு மங்களைச் செய்தும் சிவனருளால் கிடைத்த திரவியம் பாதிக்குமேல் செலவழியவில்லை. பின்னர்ப் பட்டினத் தார் தாம் ஆசிரியர் கட்டளைப்படி மிகுந்துள்ள திரவியத் தோடு காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று, தமது மாளிகை யில் தங்கிச் சிவனடியார் முதலியவர்களுக்கு வேண்டிய தானதருமங்களைச்செய்து வந்ததோடு, தமது குலத்திற் குரிய வியாபாரத்தையும் நடத்தி வந்தார்.

நாட்கள் பல சென்றன. பட்டினத்தாருக்கு உப தேசம் செய்த ஆசிரியர் ஒரு தினம் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, நான் உன்பால் வந்து வெகு காலமா யிற்று. பரதேசியாகிய நான் இறைவர் கட்டளையினால் இவ்வளவு காலம் இங்குத் தங்கியிருந்தேன். இன்றேல் இவ்வளவு நாட்கள் இங்குத் தாமதித்திருக்கமாட்டேன். இறைவர் எனக்குக் குறிப்பிட்ட காலம் கடந்துவிட் டது. இனி நான் இங்கிருக்கமுடியாது. போகவேண் டும்,' என்று கூறினர்.

அவர் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பட்டினத்தார் திடுக்கிட்டவராய் அவரைப் பார்த்து, 'சுவாமீ, தங்க ளைப் பிரிந்து நான் எவ்வாறு இன்பத்துடன் வாழ்வேன்? தங்களைப் பிரிய என் மனம் சம்மதிக்கவில்லை. தாங்கள் எங்கும் போகவேண்டா. இவ்விடத்திலேயே யிருங் கள்,' என்று கூறினர்.

உடனே அவ்வாசிரியர் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, நீ என்பால் பேரன்புடையவனென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும், சிவபெருமான் என்னை உன்னோடு ஒரு மண்டலமே இருக்கும்படி கட்டளையிட்டிருக்கிறார். ஒரு மண்டலம் கழிந்துவிட்டது. இனி நான் இருக்கலாமா? சிவபெருமான் எனக்கு அவ்வாறு கட்டளையிட்டதற்குக் காரணம் ஏதாவது இருக்கக்கூடும். நான் சென்று வருகிறேன். எனக்கு உத்தரவு கொடு,' என்றார்.

பலவாறு வருந்திக் கடைசியாகப் பட்டினத்தார் அவருக்குப் போக உத்தரவளித்தார்.

அப்போது ஆசிரியர் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, நீ எப்போதும் சாது சங்கப்பழக்கமுடையவனாயிருப்பாயாக,' என்று கூறினார்.

'திருவுளக் கருத்தின்படியே ஆகுக,' என்றார் பட்டினத்தார்.

அப்போது ஆசிரியர் பட்டினத்தாரை அன்புடன் நோக்கி, 'திருவெண்காட, கடைசியாக நான் சொல்வதைக் கேள்: உன் அன்னையார் விரும்பும்போது நீ திருமணம் செய்துகொண்டு, இல்லறத்தானாயிருந்து வரல் வேண்டும்,' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பட்டினத்தார் திடுக்கிட்டு அவரைப்பார்த்து, 'தேவரீர் இப்படியோ கட்டளையிடவேண்டும்! சமுசார சாகரத்தில் இறங்கிவிட்டால், கரை ஏறமுடியுமா? சுவாமீ, என்மீது கருணையுடனோ இவ்வாறு கூறுகின்றீர்?' என்று கேட்டார்.

உடனே குருநாதர் அவரைப்பார்த்து, 'திருவெண் காட, உன்மீது கருணையுடன்தான் இவ்வாறு கூறு கிறேன். நீ என் வார்த்தையைத் தள்ளாதே. நான் சொல்லுகிறபடி நீ நடந்துகொள்ளுவாயானல், உனக் குச் சுகமுண்டாகும்,' என்று பல விஷயங்களைச் சொன் ஞர்.

என் செய்வார் பட்டினத்தார்! கடைசியாகக் குரு நாதரின் கட்டளைப்படி நடக்க ஒப்புக்கொண்டார். அதன் பிறகு குருநாதர் அவரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு தமது மனம்போன இடத்திற்குச் சென்றார்.

11. ஊர் விஷயம்—மணப் பேச்சு

முன் அத்தியாயத்திற் கூறிய சம்பவங்கள் நடந்து சில மாதங்களாயின. ஒருநாள் பிற்பகலில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து வைசியர் வீதியில் இருந்த பல வீடுகளில் ஒன்றான மாடிவீட்டின் முன்புறத்து 'ஹாலில்' சில வைசிய குலஸ்திரீகள் உட்கார்ந்து, ஊர் கதைகளைப்பற் றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது ஜகதாம்பாள் என்பவள் மற்ற ஸ்திரீ களைப் பார்த்து, 'என்னடி, நீங்கள் வீண் கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள்? நாளையதினம் காலையில் நடைபெறப்போகும் சிவநேசரின் குமாரன் திருவெண் காடனுடைய கலியாணத்திற்கு யார் யார் போகப்போகி றீர்கள்?' என்று கேட்டாள்.

கேட்டதும், 'திருவெண்காடனுக்கா கலியாணம்? நான் நேற்றுத்தான் ஊரில் இருந்து வந்தேன். எனக்கு

ஒரு சமாசாரமும் தெரியாதே! கலியாணப்பெண் யார்?' என்று கேட்டாள் கமலாம்பாள் என்னும் பெயரினை யுடைய ஒரு ஸ்திரீ.

அதைக் கேட்ட தையல் நாயகி என்னும் ஸ்திரீ, 'பெண் யார் என்று கேட்கின்றாய்? சிவ சிதம்பரஞ் செட்டியார் பெண் சிவகலை என்பவள்தான் கலியாணப் பெண்; ஏன்? பொருத்தந்தானே!' என்றுகேட்டாள்.

அப்போது மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த முத்துலட்சுமி மிடுக்காகக் கிளம்பித் தையல்நாயகியைப் பார்த்து, 'பொருத்தமில்லாமலென்ன? திருவெண்காட னுக்கு ஏற்றவள்தான் சிவகலை; சிவகலைக்கு ஏற்றவன் தான் திருவெண்காடன்,' என்று சொன்னாள்.

'ஏன்? மாயாண்டி செட்டியார் பெண்மரகதத்தைக் கேட்டார்களே! அது எப்படியாயிற்று?' என்று கேட் டாள் பார்வதி என் னுமொரு பெண்மணி.

உடனே குணவதி என்னும் பெயரினையுடைய ஸ்திரீ அவளைப் பார்த்து, 'கேட்டது உண்மைதான். "பையன் ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறான். எப்போதும் விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு 'சிவம், சச்சிதானந்தம், சிவோகம்' என்றுசொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் நிலைமை எப்படியாகுமோ! அவனுக்கு என் பெண்ணை எப்படிக்கொடுப்பது?" என்று மாயாண்டி செட்டியார் கூறினாராம். அதற்குமேல் அவர் பெண்ணை ஞானகலை யம்மையார் கேட்கவில்லை யென்று தெரிகிறது,' என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு கூறியதும், தனபாக்கியம் என்பவள், 'திருவெண்காடனுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்ததில்

அவன் பெருந்துறவி யாவானென்று தெரிந்ததாம். அதனால், மாயாண்டி செட்டியார் தம் பெண்ணைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டாராம்?' என்றாள்.

உடனே கோகிலம் என்பவள், 'அந்தப்பெண் திருவெண்காடனுக்குக் கிடைக்காமற் போனதே நலமாயிற்று. அது கெட்டதே, மூதேவி! அந்தப்பெண் எல்லா வகையிலும் திருவெண்காடனுடைய குணத்திற்கு நேர் மாறான குணமுடையவள். அப்பெண்ணினுடைய தனுக்கும் குலுக்கும் குடிக்தனத்துக்குச் சரியாமா? சிவபெருமானை திருவெண்காடனுக்குப் பக்கத் துணையிருந்து அந்தப் பெண்ணை ஒதுக்கி விட்டார்,'' என்று கூறினாள்.

இந்த இலட்சணத்துக்குத்தானா மாயாண்டி செட்டியார் இவ்வளவு பிகுச் செய்தார்?' என்று கேட்டாள் கமலாம்பாள்.

உடனே மங்களம் என்பவள், 'இது தெரியாதா உனக்கு! சரக்கு நல்லதாயிருந்தால், எப்படிப்பேசினாலும் விற்றுப் போகும். கெட்ட சரக்கைப் பிகுவாகப் பேசித்தானே விற்கவேண்டும்?' என்று சொன்னாள்.

'நீங்கள் பேசுவது வீண்கதை. மருமகன் பரதேசியாய்ப் போய்விட்டால் என்ன செய்கிறது என்றெண்ணியே மாயாண்டி செட்டியார் மௌனமாயிருந்துவிட்டார்,' என்றாள் ஜகதாம்பாள்.

அதெல்லாம் வீண்கதை. ஜாதகப்படி எல்லாம் நடந்து விடுகின்றதா? குன்றத்தூர்ச் சபாபதிச் செட்டியாரின் பெண் சிவகாமியை எவன் கலியாணம் செய்து கொள்கிறானோ, அவன் உடனே மரணமடைந்து

விடுவானென்று அப்பெண்ணின் ஜாதகத்தைப் பார்த் தவர்களெல்லாம் சொன்னார்கள். அதனால், அப்பெண் வெகு நாள் வரையில் கேட்பாரில்லாமல் இருந்தனள். கடைசியாக அப்பெண்ணின் தகப்பனார் ஏராளமான பொருளைக் கொடுத்து, அப்பெண்ணை ஓர் ஏழைக்கு மணம் செய்து கொடுத்தார். சிவகாமியின் ஜாதகப்படி அவள் கணவன் இறந்து விட்டானா? இல்லை. சிவ காமிக்குக் கலியாணம் நடந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலாயின. இரண்டு ஆண் குழந்தைகளுக்கும், ஒரு பெண் குழந்தைக்கும் அவள் தாயா யிருக்கின்றாள். அவள் கணவனோ, மாமனார் கொடுத்த திரவியத்தைமுத லாக வைத்து வியாபாரம் செய்து, திரவியத்தை மேன் மேலும் குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். சிவகாமி யின் ஜாதகப்படி தீமையுண்டாகவில்லையே! என்றாள் சிவகங்கை என்பவள்.

'அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஜாதகத்தைத் தூஷிப்பது பாவம். சிவகாமியின் ஜாதகத்தைக் குறித்த வர்கள் சரியாகக் கவனித்துக் குறித்திருக்க மாட்டார் கள். இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் குழந்தை பிறந்த நேரத்தை யறிந்து ஜாதகம் குறிப்பதே இல்லை குழந்தை பிறப்பது ஒரு நேரம்; ஜாதகம் குறிப்பது வேறு ஒரு நேரமாயிருக்கின்றது. அதனால், ஜாதகத் தின்படி பலன் நடை பெறுகிறதில்லை. சில ஜாதகம் சரியாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும்,பின்னர் அவற்றைப் பார்த்துப் பலன் சொல்லுகிறவர்களிற் சிலர் ஒன்றும் அறியாதவர்களாயிருந்தால், தங்கள் வாயில வந்தபடி உளறி விடுகிறார்கள். அவர்கள் உளறியபடி பலன்

நடைபெற வில்லை என்று சொல்லலாமா? ஜாதகம் கணிப்பது என்னும் முறை என்னவோ சரியானது தான். ஆனால், அந்த முறையைச் சரியானபடி கையாள்வோர் குறைந்து விட்டனர். அதனால், நாம் ஜாதகமே பொய்யென்று தூஷிக்கத் துணிந்துவிட்டோம்,' என்று கூறினாள் கலாவதி என்னுமொரு பெண்மணி.

உடனே குணவதி எல்லோரையும் பார்த்து, 'கலாவதி சொல்லியதுதான் மிகவும் சரி. திருவெண்காடனுடைய ஜாதகம் தவறாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்குமாயின் நல்லதுதான். அவன் பரதேசியாகமாட்டான்,' என்று சொன்னாள்.

சொன்னதும், 'வெட்கக் கேடுதான்! சிவநேசரோ, கொக்கோ? அவரா திருவெண்காடனுடைய ஜாதகத்தைத் தவறாகக் குறித்திருப்பார்? ஒருபோதும் அப்படி யிராது. அவர் சரியாகவே குறித்து வைத்திருப்பார்,' என்று கூறினாள் கலாவதி.

'மாயாண்டி செட்டியார் ஒரு பைத்தியக்காரர். திருவெண்காடனைப்போல் ஒரு மருமகன் தேசமெங்குந் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான். அப்படிப்பட்ட மருமகன் பரதேசியானால்தானென்ன? குறைவா; கௌரவந்தானே? உலகாயதத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் மாமிசப் பிண்டங்களுக்கு உண்மைத் துறவிகளின் பெருமை தெரியுமோ?' என்றாள் ஜகதாம்பாள்.

அப்போது குணவதி அவளைப் பார்த்து, 'ஜகதா, வாய்ப்பேச்சுக்கென்ன? எல்லோரும் இலேசாகப் பேசி விடலாம். உன் பெண் மயிலாம்பாளைத் திருவெண்

காடனுக்குக் கேட்டால், நீ கொடுப்பாயா?' என்று கேட்டாள்.

'பேஷாய்க் கொடுப்பேன்! ஆனால், என் பெண்ணை அவர்கள் கேட்பார்களா? அவர்களுடைய அந்தஸ்தென்ன! கௌரவமென்ன! பேஷ்! அவர்களோடு சம்பந்தம் செய்துகொள்ள நான் கனவிலும் நினைக்கலாமா? வெட்கக்கேடுதான்!' என்றாள் ஜகதாம்பாள்.

'சிவசிதம்பரம் செட்டியாரும், அவர் மனைவியார் சிவகாமி அம்மையாரும் ஜகதாம்பாளைப்போல் துணிந்தவர்களே ஒரு வகையில் அவர்கள் புண்ணியம் செய்தவர்களென்றே சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால், சிவனருள் பெற்றவன் மருமகனாகக் கிடைப்பானா?' என்று கூறி, ஜகதாம்பாள் மறுபடியும் எல்லோரையும் பார்த்து, 'நல்லது வீண் கதை பேசுவானேன்? நாளைய தினம் நாம் எல்லோரும் திருவெண்காடன் கலியாணத்திற்குப் போவோமா?' என்று கேட்டாள்.

'ஆகா! போகலாம்; எல்லோருக்குந்தான் கலியாணத்திற்கு வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,' என்று அனைவரும் ஒரே முகமாகக் கூறினர்.

பிறகு அவர்கள் சம்பாஷணை வேறு வழியிற் சென்றது.

12. திருமணம்.

ஊரா ரெல்லோருந் தத்தம் வீட்டிற் கலியாணம் நடப்பதுபோல் வீடுகளை அலங்கரித்திருந்தனர். காவிரிப்பூம்பட்டின முற்றும் மங்கள ஓசையே நிறைந்திருந்தது. ஆடவரும் பெண்டிரும் அலங்காரத்துடன்

அணியணியாகத் திருவெண்காடரின் திருமணத்தைக் கண்டு களிக்கச் சிவசிதம்பரம் செட்டியாரின் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

சிவசிதம்பரம் செட்டியாரின் மாளிகை அதிசுந்தரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மங்கள வாத்தியங்கள் சப்தமேகங்களும் கூடியகாலத்தில் இடியிடிப்பதுபோல் குமுறின. மனைகள் எங்கும் வாழை கமுகு தென்னை முதலியவைகளால் விதம் விதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பலவகைப் புஷ்பங்களால் கலியாண மண்டபத்தை இந்திர விமானம்போல் சுந்தரமாக அலங்கரித்தனர். வாசனைத் திரவியங்கள் நாநா பக்கங்களிலும் வாரிவாரி இறைக்கப்பட் டிருந்தமையால், நறுமணம், ஏவலாட்கள் விசிறுவதாலுண்டாகும் காற்றோடு கலந்து 'கம, கம' வென்று பரிமளித்தது. அடிக்கடி விசிறிகளைப் பனிநீரால் நனைத்து விசிறினார்கள்.

கலியாண மண்டபத்தில் அனைவரும் வந்து கூடினர். திருவெண்காடர் குளித்துத் திருநீறணிந்து, பூசை முடித்துச் சங்கமேச்சுவரரையும், சாயாவனப் பெருமானையும், திருவெண்காட்டீசரையும் வணங்கித் திருவிடைமருதூர்ப்பெருமானை மனத்தில்தியானித்துச் சிவிகையிலேறிப் பல பெரியோர்கள் புடை சூழச் சிவசிதம்பரஞ் செட்டியாரின் வீட்டருகிற் சென்றவுடன் சிவிகைவிட்டிறங்கிப் பாதசாரியாகச் சென்றார். அப்போது மங்கிலியப்பெண்கள் ஆரதி சுற்றித் திருஷ்டி கழித்தார்கள். திருவெண்காடர் வலக்காலை முன் வைத்துச் சிவசிதம்பரம் செட்டியாரின் வீட்டிற்குட் சென்றவுடன் மங்களவாத்தியங்களின் ஓசையும், வாழ்த்தொலி

யும் கடலோசைபோல் முழங்கின. வீட்டிற்குட் சென்ற திருவெண்காடரைப் பெரியோர் அழைத்துச் சென்றுமணப்பந்தலில்உட்காரவைத்தனர்.ஏற்கெனவே பனிநீர் கலந்த வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்வித்துப் பட்டுடுத்திப் பலவகை ஆபரணமணிவித்து அந்தப்புரத்தில் உட்காரவைத்திருந்த சிவசிதம்பரஞ் செட்டியாரின் குமாரத்தியாராகிய சிவகலையம்மையாரைக் கற்புடைய மங்கையர்கள் அழைத்து வந்து, திருவெண்காடரின் வலப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்தனர். விதிப்படி அர்ச்சிக்கப்பட்ட நீரைக் கொண்டு, திருவெண்காடர் பாத பூசை செய்து முடித்தார். பின்னர்ச் சிவசிதம்பரஞ் செட்டியார் தம் அருமந்த புத்திரியாரின் கரத்தைத் திருவெண்காடரின் கரத்தில் வைத்து, 'திருவெண்காடரே, என் அருந்தவப்பயனுயுதித்த என் புத்திரியை உமக்கு எல்லோருங் காண வாழ்க்கைத் துணையாய் அளிக்கின்றேன். நீர் இத்திருமகளை உமது கண்ணே போல் கருதி நடப்பீராக,' என்று கூறித் தாரை நீர் வார்த்தார். உடனே மங்கலியப் பெண்டிர் வாழ்த்துக் கூறினர். பெரியோர் ஆசிர்வதித்தனர். பிறகு மண வினைக்குரியவைகளைச் சைவ வேதியர் செய்து முடித்துப் பல்லோராலும் ஆசிர்வதிக்கப்பெற்ற மாங்கல்யத்தைத் திருவெண்காடர் கையில் கொடுத்தார். அவர் பெரியோர்களின் ஆசிர்வாதம்பெற்று மங்கள வாத்தியங்கள் சமுத்திர கோஷம் போல் சப்திக்கச் சிவகலையம்மையாருக்கு மாங்கல்யதாரணம் செய்தார். பின்னர் அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல் முதலியவைக ளெல்லாம் முறைப்படி நிறைவேறின. தம்பதிகள் இருவரும் பெரியோரை வணங்கி ஆசிர்வாதம் பெற்றனர்.

சிவசிதம்பரஞ் செட்டியார் விவாக சம்பந்தமான மற்றெல்லாக் காரியங்களையும் மிகச் சிறப்பாகவே நிறைவேற்றினர்.

ஏழைகட்கும் மற்றும் வேண்டுவார்க்கும் பலவிதத் தான தருமங்கள் செய்யப்பட்டன. அந்தணர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும், ஏழைகட்கும் அறுசுவையோடு கூடிய உண்டி வித்தியாசமின்றி அளிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக ஐந்து நாட்கள் வரை விவாக மஹோற்சவத்தை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடினார்கள்.

பிறகு விவாகத்திற்கு வந்திருந்தவர்க ளெல்லோரும் தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்துத் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

பின்னர்த் திருவெண்காடர் சகல வரிசைகளும் சூழ்ந்துவரத் தம் மனைவியாரோடு தமது மாளிகையை அடைந்து, தெய்வ பூசை செய்து, அடியார்களை மகிழ்வித்து, உறவினர்களைப் போற்றித் தாயாரை வணங்கி, இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வரலானார்.

நாட்கள் பல சென்றன. திருவெண்காடரின் மனைவியாராகிய சிவகலை யம்மையாரின் ஒழுக்கத்தைக் கண்டு ஞானகலையம்மையாரும், மற்று உண்டான உறவினர்களும், 'இவள் தெய்வப்பெண்!' என்று கூறினர். சிவகலை யம்மையார்,

'கொழுநன் உண்டபின் தான்உணுங் கொள்கையும்
விழித்து யின்றபின் துஞ்சலும் மென்துயில்
எழுதன் முன்னம் எழுதலு மேயன்றே
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே'

'அன்பர் துஞ்சிடில் துஞ்சுதல் ஆங்கவர்
துன்பம் எய்திடில் தாமும்அத் துன்புறல்
இன்பம் உற்றிடில் இன்புற் றிருத்தலே
மன்பெ ருந்தவம் கற்புடை மாதர்க்கே.'
'கொழுநன் சொற்கட வாதுறை கொள்கையே
வழுவில் நல்லறம் வான்தவம் ஆற்றுதல்
தொழுது தெய்வம் பராய்மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பவே.'
'எய்தும் இல்துறந் தேகலர் இல்லகல்
தைய லார்முகம் காணினுஞ் சாம்புவர்
மையல் காதலர் வந்தெவை யாயினும்
செய்திர் என்றலும் செய்தனம் என்பரால்.'
'இனிய கேள்வர் முனியின் எதிர்நின்று
துனிகொள் நெஞ்சொ டெதிர்மொழி சொலலிலார்
அனைய கேள்வர் எறியினும் அன்பொடும்
கனிவர் நெஞ்சகம் கற்புடை மாதரே.'

என்னும் கற்பிலக்கணத்தினின்றும் சிறிதும் பிறழாது நடந்து, தங்கணவரை வணங்கி வாழ்ந்து வந்தார்.

---

13. சிவகலை யம்மையார்

திருவெண்காடருக்கு விவாகம் நடந்து பல வருடங்களாயின. ஆகியும், அவருக்குப் புத்திரனாவது புத்திரியாவது பிறக்கவில்லை. திருவெண்காடர் தாமரை இலைமீதுள்ள தண்ணீர்போல ஒரு பற்றுமின்றி இல்லறத்தில் இருந்தாராயினும், மகவில்லாத குறையினால் மனைவியார் வருந்துவதைக் கண்டு, அவ்வருத்தத்தை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு மகவை யடையவேண்டுமென்று விரும்பினர். அவர் கொள்ளும் விருப்பத்தை

யெல்லாம் நிறைவேற்றிவரும் கடவுள் புத்திரப்பேற்றில் மட்டும் அவரது விருப்பத்தை வெகு காலம் வரையில் நிறைவேற்றவில்லை. மகவையளித்தால் திருவெண்காடர் பின்னும் குடும்ப வலையிற் சிக்கி அதினின்றும் மீளமுடியாது தவிப்பார் எனக் கருதி இறைவர் அவருக்குச் சந்ததிப்பேற்றை யளிக்கவில்லை போலும்.

ஒரு நாள் சிவகலை யம்மையார் தம் கணவரைச் சமயமறிந்து வணங்கி, 'சுவாமி, என் மனத்தில் பன்னாளாக ஒரு குறை உண்டாயிருக்கின்றது. அதைத் தாங்கள் இதுகாறும் அறிந்திருக்கலாம். 'மனைக்கு அழகு மக்கள்,' எனப் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனரே! ஒரு மகவேனும் யான் அடையப் பாக்கியம் செய்யவில்லையோ? ஆண் மகவு இல்லாதவர்களுக்கு மோட்சம் கிடையாதென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதே! இதற்கு என் செய்வது?' என்று கேட்டார்.

அதற்குத் திருவெண்காடர் புன்சிரிப்புற்றுத் தம் மனைவியாரைப்பார்த்து, 'பெண்மணி, சுவடிகளில் எழுதியுள்ள விஷயங்களெல்லாம் உண்மையாகுமோ? மனிதர்களெல்லோரும் எப்படி உண்மை மனிதர்களாகமாட்டார்களோ, அப்படியே சுவடிகளி லெழுதிவைக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களெல்லாம் உண்மை விஷயங்களாக மாட்டா. சுவடிகளில் உண்மையான விஷயங்களும் உண்டு; பொய்யான விஷயங்களும் உண்டு. பொய்யான விஷயங்களும் இருக்குமோ எனில், இருக்கும். சுவடிகளில் அநேக விஷயங்களை அநேகர் தங்களுடைய நன்மைக்காகவே எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். அதைப் போலவே புத்திரரில்லாதவர்களுக்கு மோட்சம் கிடை

யாதென்று புராணச் சுவடிகளில் சிலர் எழுதி வைத் திருக்கின்றனர். சுயநலம் பற்றிய சிலர் தங்கள் நன்மை யைக் கருதி இவ்வாறு எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். இஃ தறிவாளர்களுக்குச் சொல்லாமலே தெரியும். புத்தி ரன் இல்லாதவர்களுக்கு மோட்சங் கிடையாதென்று கூறுவது முழுவதும் பொய். அவரவர்கள் செய்த புண் ணியமே அவரவர்களை மோட்சத்திற்கனுப்புமேயன்றிப் புத்திரன் மோட்சத்திற் கனுப்பமாட்டான். விவாகம் இன்னதென்பதையே அறியாத கண்ணப்பர் போன்ற பக்திமான்கள் புத்திரனைப் பெற்றோ மோட்ச மடைந்த னர்? பெண்ணே, புத்திரனிருந்தால்தான் மோட்சமடை யலாம் என்னுங்கருத்தை இன்றோடு விட்டுவிடு,' என்று கூறினர்.

உடனே சிவகலை யம்மையார் அவரைப் பார்த்து, 'சுவாமி, தாங்கள் சொல்வதை நான் சிரமேற் கொள்ளு கிறேன். பிள்ளைகளால் மோட்சமடைகிறோ மென்ப தில்லை யாறுைம் பிள்ளைகள் மனைக்கு அழகைக் கொடுக் கின்றார்கள்.

"படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணு
முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கௌவியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்
பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழு நாளே."

என்னும் வாக்கியத்தைத் தாங்கள் அறியாதவர்களல் லவே! ஆகையால், நாம் சிவபெருமானை நோக்கி நமக்

'கோர் ஆண்மகவை யளிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க 'வேண்டும். சுவாமீ! தாங்கள் அடியாள் பிரார்த்தனையை ஆதரிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்,' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட திருவெண்காடர் அவ் வம்மையாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, தம் அன்பர்க ளுக்கு வேண்டியவற்றை அறிந்து, கடவுள் தாமே செய் வார். "இது வேண்டும்; அது வேண்டும்," என்று நாம் அவரைக் கேட்பது முறையன்று. அவருக்கு விருப்ப முண்டானால், அவர் உன்னுடைய குறையை நீக்குவார். என்னாலாவது யாதொன்றுமில்லை,' என்று கூறிப் பின் னும் அவர் தம் மனைவியாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, நான் கூறுவதைக்கேள். எவன் ஒருவன் இவ்வுலகத்தில் பிரஜா விருத்தி செய்யாமல் இருக்கின்றானோ, அவனே பாக்கியசாலியாவான். நாம் இவ்வுலகத்தில் பிறந்து அடைந்த நன்மையென்ன? நரகமாகிய இவ்வுலகத்தில் நாம் கஷ்டப்படுவது போதாதென்றோ மக்களைப்பெற்று அவர்களையுங் கஷ்டப்படச் செய்யவேண்டும்? அது மட்டுமோ? கவனித்துப்பார். மக்களால் நாம் அடையக் கூடிய நன்மை யொன்றுமில்லை. மக்களைப் பெறும் போதும் துன்பம்; வளர்க்கும்போதும் துன்பம்; அம்மக் கள் நோயடைந்தால் துன்பம்; காலாகாலத்தில் அவர் களுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யும் போதும் துன்பம்; விதி வசத்தால் அவர்கள் எமன் கையில் சிக்கிக்கொள்ளுவார்களானால், அப்போது நாம் அடையும் துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை. இப்படி மக்க ளால் என்றைக்குந் துன்பமேயன்றி, இன்பங் கிடை யாது. போகட்டும். உன் விருப்பத்திற்கு இடையூறாக

நான் நிற்கமாட்டேன். சிவபெருமான் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவாளுக,' என்று சொன்னுர்.

14. தெய்வக் குழந்தை.

முன் அத்தியாயத்தில் கூறிய சம்பவம் நடந்தபோது

திருவிடைமருதூரில் சிவபக்தி அடியார் பக்தியிற் சிறந்த ஆதி சைவப் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் சிவசருமர். அவர் உண்மை நூற்களைக் கற்றுத் தெளிந்த மேதாவி. அவர் தம் மனைவியாராகிய சுசீலை யம்மையாரோடு இல்லறத்தை இனிது நடத்தித் திருவிடைமருதூரில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைக்காலந்தவறாது பூசித்து வரும் இயல்பினை யுடையவர். அவர் தம்மிடமிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் சிவார்ச்சனையின் பொருட்டும், சிவனடியார்க்கு மகேச்சுவரபூசை செய்வித்தற்பொருட்டும் செலவிட்டு வந்தார். நாளடைவில் கடவுள் சோதனையினுல் அவர் செல்வம் குறைந்து, வறியரானுர். கடவுள் தம் உண்மை அடியவராகிய சிவசருமருக்கு வறுமை வரச்செய்வானேன்? அது சிவசருமரின் நன்மையின் பொருட்டேயாம். இது நிற்க.

தமக்குத் தரித்திரம் நேர்ந்தகாலத்தும் சிவசருமர் மனந்தளராமல் உள்ளதைக் கொண்டு திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானையும், தேவியாரையும் பூசித்து, அடியவர்களுக்கு அன்னம் படைத்து வந்தார்.

ஒரு நாள் சிவார்ச்சனைக்கு வேண்டியவைகளைச் சேகரிக்கப் பொருள் இல்லாமையினுல் சிவசருமர் ஏங்கியிருந்தார்.

அவர் கவலையுற்றிருப்பதைக் கண்ட அவர் மனைவியார் அவரை நோக்கி, 'சுவாமி, தேவரீர் திருமுகம் வாடியிருப்பானேன்?' என்று பரிவுடன் கேட்டார்.

சிவசருமர்,...'பெண்ணே, இன்று சிவ பூசைக்கு வேண்டிய பொருள்கள் இல்லாமையால், வருந்துகின்றேன்,' என்றார்

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட கற்பிற் சிறந்த அம்மாதரசியார், அவரை நோக்கி, 'தேவரீர் அதற்காக வருந்துதல் வேண்டா. நான் குழந்தைகளின் பொருட்டுச் சில பொருள்கள் வைத்திருக்கின்றேன். அவற்றைக் கொண்டு இன்று சிவ பூசையை முடித்துக்கொள்ளுங்கள்,' என்று அன்புடன் மொழிந்தார்.

உடனே சிவசருமர் மனமகிழ்ந்து மனைவியார் அப்பொருளைத் தரப்பெற்றுக் கோயிலுக்குச் சென்று, சிவபெருமானுக்கும், தேவியாருக்கும் பூசை நைவேத்தியம் முதலியவைகளைச் செய்து, நிவேதனம் செய்த ஏராளமான சித்திரான்னம் முதலிய பல வேறு பிரசாதங்களுடன் அடியவர் பூசை செய்யும் பொருட்டுத் தம் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றார்.

அப்போது சிவபெருமான் ஒரு வித விருத்தரைப் போல் அவர் முன் வந்து, 'ஐயா, என் வயிறு பசிக்கின்றது. அப்பசியைப் போக்குவீரோ?' என்று கேட்டார்.

'என் மனைக்கு வருவீராயின், போக்குவேன்,' என்றார் சிவசருமர்.

'அதுகாறும் நான் பசி தாளமாட்டேன்,' என்றார் அவ்விருத்தர்.

உடனே சிவசருமர் அவ்விடத்திற்றானே தங்கி, அவ்விருத்தர் பசி தீரத் தம்மிட மிருந்த நிவேதனம் செய்த பொங்கல் முதலியவைகளைக் கொடுத்தார். பல பேர் உண்ணக்கூடிய அவ்வளவு அதிகமான நிவேதனப் பொருள்களை யெல்லாம் அவ்விருத்தர் ஒருவரே உண்டு மகிழ்ந்து திடீரென்று இந்திரஜாலக் காட்சியைப்போல் மறைந்தருளினார்.

அதைக் கண்ட சிவசருமர், விருத்தர் சிவபெருமானே என்றுணர்ந்து, 'என்னையாட்கொண்ட பெருமானே, இஃது உன் திருவிளையாடலோ? கண்ணப்பனளித்த கறியமுதுண்ட உனக்கு இன்று நான் படைத்த நிவேதனப் பொருள் இனிதாகத் தோன்றியதோ? பாவியேன் உன்னைக் கண்டும் பிடித்துக்கொள்ளாது விட்டு விட்டேனே! இனி என் செய்வேன்? இருக்குமிடந் தேடி என்னை வந்து கண்டாயே! அது நான் செய்த பாக்கியமே யாகும். ஆ! ஆ! இன்றே நான் தன்னியனானேன்,' என்று கூறி மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்போது நேரமாயினமையின், அவரைத் தேடிக் கொண்டு வந்த அவருடைய உறவினர் ஒருவர், அவரைப்பார்த்து, 'இன்னும் இங்கு நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்கள் மாளிகையில் சிவனடியார் சிலர் வந்து பசியோடு காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனரே!' என்றார்.

அது கேட்ட சிவசருமர், 'அந்தோ! இதற்கு என் செய்வேன்?' என்று எண்ணித் தமது மாளிகையை யடைந்தார்.

கணவரிடம் நிவேதனம் செய்யப்பட்ட திருவமுது முதலியவை இல்லாமையைக் கண்ட சுசீலையம்மையார் அவரைப் பார்த்து, 'சுவாமி, நிவேதனப் பொருள்கள் எங்கே?' என்று கேட்டார். உடனே சிவசருமர் நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

'இதுவும் இறைவன் திருவருள்,' என்று மகிழ்ந்த சுசீலையம்மையார், தங்கணவரைப் பார்த்து, 'சுவாமி, நாமும் குழந்தைகளும் பசித்திருந்தாலும் இருக்கலாம். சிவனடியார் பசித்திருக்கப் பார்ப்பது கொடுமையன்றோ! சமையலுக்கு வேண்டியதொன்றும் வீட்டிலில்லை. வாங்குவதற்கோ, கையில் பொருளும் இல்லை. கடன் வாங்கி இக்காரியங்களைச் செய்வதும் உசிதமாகாது. என் கழுத்திலுள்ள திருமாங்கல்யத்தைக் கழற்றித் தருகிறேன். அதை விற்று, அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு சமையலுக்கு வேண்டுவனவற்றை வாங்கி வாருங்கள்,' என்று கூறித் தமது கழுத்திலிருந்த மாங்கல்யத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தார்.

சிவனடியாருக்குத் தொண்டுசெய்வதையே பெரும்பேறாகக் கருதிய சிவசருமர், மனைவியார் கொடுத்த மாங்கல்யத்தைப் பெற்று, விரைவிற் சென்று விற்று, வேண்டிய பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு மனைக்குத் திரும்பினார்.

கணவர் கொண்டு வந்த பொருளில் அச்சமயத்திற்கு வேண்டியவற்றைக் கொண்டு அறுசுவை யுண்டி சமைத்துச் சுசீலையம்மையார் கணவரோடிருந்து அடியவர்களின் பசிப்பிணியைப் போக்கினார்.

அன்றிரவு சுசீலையம்மையாரும், அவர் கணவ மக்களும் உண்டு கண் துயின்றனர்.

மறநாட்காலையில் துயில் நீங்கி எழுந்து நித்தியக் கடனை முடித்துக்கொண்ட பின்னர்ச் சுசீலையம்மையார் தங்கணவரைப் பார்த்து, 'நம் குறைகளை நாம் ஏன் சிவபெருமானிடம் சொல்லுதல் கூடாது? இன்றே சொல்லுங்கள்,' என்றார்.

அது கேட்ட சிவசருமர் அவ்வம்மையாரைப் பார்த்து, 'நம் குறை சிவபெருமானுக்குத் தெரியாதிருந்தாலன்றோ நாம் சொல்லவேண்டும்? உன் பெண் புத்தி இருந்தவாறு வெகு நன்று! ஆயினும், உன் இஷ்டப்படி சொல்வோமென்றாலும், தற்போது நிவேதனத்திற்குரிய பொருளின்றி எவ்வாறு ஆலயத்திற்குப் போவது?' என்று கேட்டார்.

உடனே அம்மையார் அவரைப் பார்த்து, 'சுவாமி, நேற்றையதினம் அடியவர்களுக்காக வாங்கி வந்த உணவுப்பொருள்கள் மிகுந்திருக்கின்றன. தாங்கள் அவைகளைச் சுவாமி நிவேதனத்திற்காகக் கொண்டு செல்லலாம், என்றனர்.

அதைக் கேட்ட சிவசருமர், ஆனந்த பரவசராய்த் தம் மனைவியாரை நோக்கி, 'பெண்ணே, நீ தருவதாகச் சொன்ன பொருளைக் கொண்டுவா. நான் இப்போதே ஆண்டவன் சந்நிதிக்குச்சென்று, அவனை வழிபட்டு நமதுகுறையை அவனிடம் சொல்லிவருகிறேன்,' என்றார்.

உடனே சுசீலையம்மையார் நிவேதனத்திற்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு வந்து, கணவர் முன்னே

வைத்தார். சிவசருமர் அவைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆலயத்தை யடைந்து, பரிசாரகர்களிடங் கொடுத்துச் சுவாமியின் நிவேதனத்திற்காகச் சமையல் வேலையைச் செய்யுமாறு கூறிவிட்டுத்தாம் சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும் அபிஷேக அலங்கார முதலியவைகளைச் செய்ய முற்பட்டார். நான்கு நாழிகைப் பொழுதில் சித்திரான்னம் முதலியன செய்தாயின. சிவசருமர் அவைகளைச் சுவாமிக்கு நிவேதித்துத் தமது வீட்டிற்கு அனுப்புமாறு பரிசாரகர்களிடம் கூறிவிட்டுத் தாம் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து சுவாமியைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பரிசாரகர்கள் நிவேதனப்பொருளை மடைப்பள்ளியில் வைத்துவிட்டுத் தாங்கள் உச்சிக்கால ஸ்நானம் செய்யக் குளத்திற்குச் சென்றார்கள். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு விருத்தரைப்போல் சிவசருமர் முன் தோன்றி, 'சிவசருமரே, நான் மிகப் பசித்திருக்கின்றேன். எனக்கு அமுதூட்ட வல்லீரோ!' என்று கேட்டார்.

சிவசருமர், 'சுவாமி, அடியேனால் கூடியவரையில் தங்கள் பசியைப் போக்க முயல்கின்றேன். வாருங்கள்,' என்று கூறி, அவரை மடைப்பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த ஆகாரங்களை அவருக்குக்கொடுத்து உபசரித்தார். அம்முதியவர் அங்கிருந்த ஆகாரங்களில் சிறிதும் வையாமல் எல்லாவற்றையும் புசித்து விட்டதைக் கண்ட சிவசருமர், சிவபெருமானே முதியவராக வந்திருக்கின்றாரென் றறிந்துகொண்டு அவரிடம் பூசைக்குப் பொருளில்லாக் குறையைச் சொல்ல நினைத்தார்.

அப்போது முதியவர் வேடத்துடன் நடித்துக்கொண்டிருந்த சிவபெருமான், சிவசருமரைப் பார்த்து, 'சிவசருமரே, உமது மாளிகையில் பல பெரியோர்கள் உணவின் பொருட்டுப் பசியோடு காத்திருக்கின்றனர். நீர் அங்குச் சென்று, அவர்களுடைய பசியை ஆற்றுவீராக,' என்று கூறி, மறைந்தருளினார்.

அதைக்கண்ட சிவசருமர், 'ஆ! கெட்டேன்! அரி பிரமாதியர்களும், நான்கு வேதங்களும் தேடியுங்காணாத இறைவனைக் கண்டும் கைவிட்டேனே! எம்பெருமானே, இவ்வாறு எளியேன்முன் தோன்றித் தோன்றி எளியேனை ஆதரிக்காமல் விட்டுச் செல்லல் முறையோ?' என்று கூறி வருந்தினார்.

அப்போது குளிக்கச் சென்றிருந்த பரிசாரகர்கள் திரும்பிவந்து மடைப்பள்ளியிற் சேமித்து வைத்திருந்த திருவமுது முதலியவைகளைக் காணாதவர்களாய் அச்சுற்று, 'ஆ! இங்கிருந்த உணவு முதலியவைகளைக் கொண்டு சென்றவர்கள் யாரோ. தெரியவில்லையே! சிவனடியார்கள் சிவசருமர் மாளிகையில் பசித்திருப்பார்களே! சிவசருமருக்கு என்ன சொல்வோம்!' என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிப் பயந்து, கோயிலின் ஒரு புறமிருந்த சிவசருமரைக் கண்டு நடந்ததைத் தெரிவித்தனர் சிவசருமர் அவர்களிடம் நடந்தவைகளைக் கூற விருப்பமில்லாதவராய், மெதுவாக அவ்விடத்தை விட்டகன்று, தமது மாளிகையை நோக்கிச் சென்றார்.

இவ்விஷயம் இவ்வாறிருக்கையில், முன்னே சிவசருமரை அவருடைய மாளிகைக்குச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்ட சிவபெருமான் நான்கு வேதங்களும்

பரிசாரகர்களாகத் தம்மைத் தொடரத் தாம் சிவசரு மரைப்போல் உருக் கொண்டு, நிவேதனப் பொருள்க ளுடன் சிவசருமர் வீட்டையடைந்து, சுசீலையம்மை யாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, இதோ பரிசாரகர்கள் கொண்டு வந்துள்ள உணவுப் பொருள்கள் இருக் கின்றன இவைகளை எடுத்து உள்ளே வை. அடிய வர்களுக்கு உணவளிப்பதற்குத் தலைவாழை இலைகளைத் தயார் செய்து வைப்பாயாக. நான் இதோ வருகிறேன்,' என்று கூறி, வெளியிற் சென்று மறைந்தார்.

வந்து போனவர் தம் கணவரே யென்றெண்ணிய சுசீலை யம்மையார், பரிகலன் திருத்தி யமைத்து, அவ ரது வருகையை ஒவ்வொரு நிமிடமும் எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்.

கோயிலில் இருந்து புறப்பட்ட சிவசருமர் வெகு நேரம் கழித்துத் தமது மாளிகையை யடைந்தார். அப் போது கற்பிற் சிறந்த அவர் மனைவியார் அவரைப் பார்த்து, 'இதோ வருகிறேன் என்று கூறிப் பிரசாதங் களைக் கொடுத்துச் சென்ற தாங்கள் இதுகாறும் எங்குச் சென்றிருந்தீர்கள்? அடியவர்கள் பசியோடு காத்திருக் கின்றார்களே!' என்று கூறினர்.

அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட சிவசருமர் பெருவியப் பெய்தி வீட்டிற்குள் இருந்த நிவேதனப் பொருள்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, 'இது சிவபெருமான் திருக்கூத்து,' என்று சொன்னார். பின்னர் அவர் அத்திருவமுதை அடியவர்களுக்கிட்டு, மிகுந்ததைத் தம் மனைவி மக்க ளோடு தாமும் உண்டு மகிழ்ந்தார். கற்புக்கரசியாராகிய சுசீலை யம்மையார், இவ்வளவு செய்யும் சிவபெருமான்

அடியவரை உபசரிப்பதற்காக நமக்குச் சிறிது பொருள் தரலாகாதோ!' என்றெண்ணினர்.

அன்றிரவு சிவசருமர் கனவிலும் சுசீலையம்மையார் கனவிலும் சிவபெருமான் தோன்றி, 'அன்பர்களே, நாம் நாளைய தினம் கோயிலின் சமீபத்திலுள்ள காருண்யாமிர்தத் தீர்த்தக்கரையின் கீழ்ப்புற மிருக்கும் வில்வமரத்தடியில் குழந்தை வடிவுடனிருப்போம். நீங்கள் எம்மை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் மகவில்லாமல் வருந்திக்கொண்டிருக்குந் திருவெண்காடனிடம் அளித்து, உங்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களைப் பெற்று, எப்போதும்போல் அடியவர் பூசையைச் செய்து மகிழுங்கள்,' என்றார்.

சிவசருமர், 'நன்று சொன்னீர்கள்! ஒருவராலும் அளத்தற்கரிய மகிமையுடைய தேவரீரையோ விற்றுப் பொருள் பெறுவது? இக்காரியஞ் செய்வதைவிட இறப்பதே மேலன்றோ!' என்று கூறி வருந்தினர்.

அது கேட்ட சிவபெருமான் அவரைப் பார்த்து, 'எம் அன்பனே, நீ மனம் வருந்தவேண்டா. திருவெண்காடன் உன்னைப்போலவே எம்மிடத்தில் பேரன்புடையவன். அவனைத்தடுத்தாட்கொள்ளவே யாம் அவனிடம் குழந்தை யுருக்கொண்டு செல்ல விரும்புகிறோம். ஆகையினல், நாளையதினம் காருண்யாமிர்தத் தீர்த்தக்கரையிலுள்ள வில்வமரத்தடியில் குழந்தை யுருக்கொண்டிருக்கும் எம்மை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் திருவெண்காடன்பா லளித்து, உனக்கு வேண்டிய செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள். திருவெண்காடனுக்கு நாம் உண்மை ஞானத்தை உபதேசிக்கும்போது, உனக்கும் உன்னு

டைய குடும்பத்தோடு முத்தியளிப்போம். இப்போது நாம் சொல்லியபடி செய்வாயாக,' என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினர். உடனே சிவசருமர் திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தார். இது நிற்க.

சிவசருமரைப் போலவே கனவு கண்டெழுந்த அவருடைய மனைவியார், தாம் கண்ட கனவைச் சிவசருமரிடம் சொன்னர். சிவசருமரும் தாம் கண்ட கனவைக் கூறி மகிழ்ந்து, பின்னர்ச் சிவபெருமானைக் குழந்தையாகப் பெற்று விற்க நேர்கின்றதே என்றெண்ணி விசனித்தார்.

அப்போது அவர் மனைவியார் அவரைப் பார்த்து, 'சுவாமி, குழந்தை வடிவத்துடன் நம்மிடங் கிடைக்கப் போகும் சிவபெருமானை விற்பதற்கு நான் சிறிதும் உடன்படேன்,' என்றார்.

அதற்குச் சிவசருமர், 'பெண்ணே, அவ்விதங் கூறதே. சிவபெருமானுடைய கட்டளையை நாம் மீறலாகாது. அவர் கட்டளையை மீறினல், அதனுல உண்டாகக் கூடிய பாவம் இத்தகையதென்பதை நீ அறியவில்லைபோலும்! அவர் கட்டளையை மறுக்க வேதங்களும் அஞ்சுமே! அவ்வாறிருக்க, நாம் மட்டும் அவருடைய கட்டளையை எவ்வாறு மறுப்பது? நீ இங்கேயே நல்ல சிந்தனையுடன் இரு. நான் சென்று குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்,' என்று கூறினர்.

அது கேட்ட அவர் மனைவியார், அவரை நோக்கி, 'சுவாமி, சிவபெருமானுடைய கட்டளையை நாம் மீறி நடப்பது பாவமேயாகும் என்று நீங்கள் கூறிய வார்த்தையை நான் சிரமேற் கொள்ளுகின்றேன். ஆயினும்,

தயைசெய்து அடியாளையும் தாங்கள் அக்குழந்தையைக் காணும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும்,' என்று கூறி, இரு கண்ணிலும் ஆனந்த நீர் சொரிந்தார்.

சிவசருமர் சுசீலையம்மையாரின் கருத்துக் கிணங்கி அவரைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்று, ஆலயத்தி லுள்ள மருதவாணரையும், தேவியாரையும் பணிந்து, பின்னர்க் காருண்யாமிர்தத் தீர்த்தக்கரையிலுள்ள வில்வ மரத்தடியிற் சென்றனர்.

அங்கு ஒரு மலரணையின்மீது சிறு குழந்தை பொன்று அழுத வண்ணம் படுத்துக்கொண்டிருந்தது. என்னே சிவபெருமான் திருவிளையாடல்! அக்குழந் தையின் அழகை உள்ளவாறு எழுத எவரால் முடியும்! நான்மறையும் தேடிக்காணாத பெரும்பொருளாகிய சிவ பெருமானே குழந்தை வடிவுடன் வருவாரானால், அக் குழந்தையின் பேரழகைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

அக்குழந்தையைக் கண்ட சிவசருமர் காந்தங் கண்ட இரும்புபோல் விரைந்துசென்று அதனைக் கையி லெடுத்து, மார்போடணைத்து, உச்சிமோந்து, ஆனந்தப் பரவசரானார். ஆனந்த மேலீட்டால் அவருக்கு ஒன் றுந் தோன்றவில்லை. பிறகு அவர் அக்குழந்தையைத் தம் மனைவியார் கையிற் கொடுத்தார். அவ்வம்மையார் அக்குழந்தையைக் கையில் வாங்கி, 'சிவபெருமானே, செல்வரே தேவதேவே, திருவிடைமருதூரரே, மூவா முதல்வரே, முக்கண் மூர்த்தி, உம் திருவிளையாடலின் பெருமையை யாரே புகழ வல்லார்? நீர் குழந்தை உருக் கொண்டு வரவும், உம்மை நான் என் கையினால் தொட

வும் என்ன புண்ணியம் செய்தேனோ?' என்று பலவாறு சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

பின்னர் அவர்கள் அக்குழந்தையின் அழகைக் கண்டு, விட்டுப் பிரிய மனம் இல்லாமல், அதைத் தங்களிடம் வைத்துக்கொள்ள எண்ணங்கொண்டவர்களாயினும், சிவபெருமான் கட்டளைக்கு அஞ்சி, அதைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் திருவெண்காடரிடம் சேர்க்கத் தீர்மானித்தனர்.

அதனால், அவர்கள் அன்றே தங்கள் மக்களுடனும், தெய்வக் குழந்தையுடனும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை நோக்கிப் பிரயாணமானார்கள்.

அவர்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைந்ததும் பசியினால் ஏற்பட்ட களைப்பால், அங்கு ஒரு மாளிகையின் வெளிப்புறத்தில் தங்கினார்கள்.

15. தெய்வக் குழந்தையின் திருவிளையாடல்

முன் அத்தியாயத்திலே கூறிய சம்பவம் நடந்த முதல் நாளிரவு பக்தியிற் சிறந்த திருவெண்காடர் என்னும் பெயரினையுடைய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் மகப்பேறில்லாமையினால் தம் மனைவியார்க்கு ஏற்பட்ட மனக்குறையை நீக்குவான் வேண்டிக் குழந்தைக்காகச் சிவபெருமானிடம் குறையிரந்து கிடந்தார்.

அடியவர்கள் வேண்டுவதை அளிப்பதே தமது கடமையாக நினைத்துள்ள சிவபெருமான் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் கனவில் தோன்றி, 'அன்பனே, நீ இனிமேல் புத்திரன் இல்லையேயென்று வருந்தவேண்டா.

இச்சென்மத்தில் உன் மனைவி கருவுற்றுப் புத்திரனைப் பெறக்கூடிய பாக்கியத்தைச் செய்யவில்லை. ஆயினும் நாம் உனக்குப் புத்திரனை அளிக்கின்றோம். நாளைய தினம் உன் மாளிகையின் வெளியில் சிவசருமர் என்னும் ஆதிசைவப் பிராமணர் ஒருவர் தம் மனைவியோடு வந்து தங்குவார். அவருடைய மனைவி கையில் இளங் குழந்தை யொன்றிருக்கும். அவர்களிடம் சென்று, நீ இன்னானென்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பாயானால், அவர்கள் உன்னோடு வருவார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய உபசாரணைகளை நீ செய்வாயாக. அப்படிச் செய்வாயானால், அவர்கள் தங்களிடமுள்ள குழந்தையை உன்னிடங் கொடுப்பார்கள் நீ அக்குழந்தையை ஒரு துலையில் வைத்து அதன் நிறைகொண்ட பொன்னை அவர்களிடங் கொடுத்து, அவர்களை அனுப்பிவிடு. "பொன் கொடுத்துப் பிள்ளையைப் பெறுவதோ?" என்றெண்ண வேண்டா. அப்பிள்ளையே உனக்கு இம்மை மறுமைப் பயன்களை அளிக்கக்கூடியதாகும். எமது வார்த்தையைத் தட்டாமல், நாம் சொன்னபடி செய்வாயாக, என்று கூறி, மறைந்தருளினார். பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் மனைவியாராகிய சிவகலையம்மையாரும் மேற் சொன்னபடி கனவு கண்டு கண் விழித்தெழுந்து, தம் சொப்பனத்தைத் தம் கணவரிடம் சொன்னார். அவரும் தாம் கண்ட கனவைத் தம் மனைவியாரிடங் கூறி மகிழ்வுற்றார்.

மறுநாள் பகல் சிவபெருமான் கூறியபடி வேதியர் ஒருவர் அவர் மனைவியாரோடும் இளங்குழந்தையோடும், தம் மாளிகையின் வெளிப் புறத்திலிருட்

பதைப் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் அவர் மனைவி யாரும் கண்டனர். கண்டவுடன் அவர்களைச் சிவபெரு மானாகவும் பார்வதி தேவியாராகவும் மதித்து, அவர்க ளிடம் சென்று உபசாரங் கூறி, அவர்களைக் குழந்தை யுடன் மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

அவர்களே பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் அவர் மனைவியாருமாவர் என்று அறிந்துகொண்ட சுசீலையம் மையார் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் மனைவியாராகிய சிவகலை யம்மையாரை நோக்கி, 'அம்மணீ, இந்தக் குழந்தை தெய்வத்திருவருளால் கிடைத்தது. இதை உங்களிடம் சேர்த்துவிடவேண்டும் என்பது சிவபெரு மானுடைய உத்தரவாகும். ஆகையினால், இக் குழந் தையை நாங்கள் இங்குக் கொண்டு வந்தோம். நீர் இம்மகவை வாங்கி, உமது மகவேபோல் போற்றிப் பாதுகாப்பீராக,' என்று கூறிக்கொண்டே, தம்மிட மிருந்த தெய்வக் குழந்தையைச் சிவகலை யம்மையா ரிடம் கொடுத்தார்.

அத்தெய்வக் குழந்தையைச் சிவகலை யம்மையார் அன்புடன் பெற்று ஆனந்தமடைந்தார். அத்தெய்வக் குழந்தையைத் தொட்ட மாத்திரத்திலேயே அவ்வம்மை யார் மனத்தில் தேவர்களும்அறியாத ஆனந்தம்தோன்றி யது. அதை உணர்ந்த சிவசருமரும், அவர் மனைவி யாரும் பெருமகிழ்வடைந்தனர்.

அதுவரையில் மௌனமாயிருந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சிவசருமரைப் பார்த்து, 'ஐயரே, மருதவா ணரின் திருவருளாலன்றோ நான் உம்மைப் பார்க்கப் பெற்றேன்? உம்மைக் கண்டதே எனக்குப் பேரானந்

தம். இஃது உம்முடைய மாளிகையே யாகும்,' என்று கூறி, அவரை மேலும் மேலும் உபசரித்தார்.

அப்பொழுது சிவகலை யம்மையார் சுசீலை யம்மையாரைப் பார்த்து, 'அம்மணீ, உங்கள் கட்டளைப்படியே இக்குழந்தையை நான் மிகவும் அன்போடு காப்பேன்; சந்தேகம் வேண்டா. தெய்வத்திருவருளால் கிடைத்த இக்குழந்தையைச் சாமானியமாக எண்ணலாமோ? நாம் நொந்து பெறும் குழந்தையினும், இதுவே சிறப்புடையது,' என்று கூறி மகிழ்ந்தார்.

பிறகு, சிவகலையம்மையார் தம் கையிலிருந்த குழந்தையைப் பட்டினத்தாரிடம் கொடுக்க, அவர் அக்குழந்தையை ஆனந்தத்துடன் பெற்று, அதன் பேரழகைக் கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னர், அவர் அக்குழந்தையைத் தம் மனைவியார்பால் கொடுத்துவிட்டுச் சிவசருமருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தார்; அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆபரணம் உடை முதலியவைகளை அளித்தார்; பின்னர் விமரிசையாக விருந்து நடத்தினார். எல்லோரும் உண்டு மகிழ்ந்து, உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இச்செய்தியை யறிந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் உறவினர் தெய்வக் குழந்தையைப் பார்ப்பதற்காக அவருடைய மாளிகையில் வந்து கூடினர்.

இத்தருணத்தில் பட்டினத்துப் பிள்ளையாருக்கும், சிவசருமருக்கும் மட்டும் கேட்கும்படி, 'திருவெண்காட, சிவசரும, நான் உங்களுக்கு இட்ட கட்டளையைச் சீக்கிரம் நிறைவேற்றுங்கள்,' என்றோர் அசரீரி உண்டாயிற்று.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சிவசருமரும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் தெய்வத் திருவருளுக்கு வியந்து சிவபெருமானைப் பலவாறு துதித்தனர்.

பின்னர்ப் பட்டினத்தார் புதியதொரு தராசு கொண்டுவரச் செய்து, அத்தராசின் ஒருபுறம் தெய்வக் குழந்தையைக் கிடத்தி மற்றொருபுறம் பொன்னை வாரிச் சொரிந்தார். எவ்வளவு பொன்னை வாரி வைத்தும் குழந்தையிருந்த தட்டு மேலெழும்பவில்லை. அதைக் கண்ட அனைவரும், 'இது தெய்வக் குழந்தையே! அதிற் சந்தேகமில்லை,' என்று கூறினர்.

அப்போது சிவசருமர் சிவபெருமானை மனத்தில் தியானித்து, 'ஐயரே, என்னைப் பொன்னாசை பிடித்த பேயனென்றோ எண்ணிக்கொண்டீர்? இப்படி என்னைச் சோதிக்கலாமோ? இப்பொழுது இத்தராசிலுள்ள பொன்னே வெகுகாலம் வரையில் அடியவர்களைப் பூசிப்பதற்குப் போதுமானது. ஆகையால், தராசின் தட்டுகளிரண்டையும் சமமாக நிற்கச்செய்யவேண்டும்,' என்று பிரார்த்தித்தார். அவ்வளவிலே தராசுத் தட்டுகளிரண்டும் சம நிலைக்கு வந்தன. அதைக்கண்ட அனைவரும் சந்தோஷித்தனர். சிவசருமர், 'இப்பொன்னால் எனக்கு நன்மை யுண்டாகுமோ! பொருள் கிடைத்ததனால் மதிமயங்கித் தீமை செய்வேனோ!' என்றெண்ணினார். அப்பொழுது, 'சிவசருமனே, இப்பொன்னை உன்னிடங் கொடுத்து உன்னை உலக மாயையில் சிக்கச் செய்யவேண்டும் என்பது எமது கருத்தன்று. திருவெண்காடன் செல்வமனைத்தும் நல்ல வழியில் சேர்க்கப்பட்டவை. அவற்றைப் பெறுவதற்கு நீ ஒருவனே

உரியவனுவாய். ஆதலால், நீ அவற்றைக் கொண்டு சென்று அடியவர்களை உபசரித்துக்கொண்டிரு. இன்று முதல் பதினுறுண்டு கழிந்த பின்னர் யாம் உன்னை உனது குடும்பத்தோடு ஆட்கொண்டருளுவோம்,' என்று சிவ பெருமான் அசரீரியாகக் கூறினர்.

அதைக் கேட்ட சிவசருமர், ஓசை வந்த திக்கை நோக்கிப் பன்முறை வணங்கிக் கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

பிறகு, பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சிவசருமருக்குக் கொடுத்த பொன்னையெல்லாம் தம் ஆட்கள் மூல மாகத் திருவிடைமருதூரிலுள்ள சிவசருமரின் மாளிகைக்கு அனுப்பி வைத்தார். அன்றே சுபதினமா யிருந்தபடியால், பட்டினத்தார் தாம் பெற்ற தெய்வக் குழந்தைக்குப் பெயரிடவேண்டுமெனக் கருதிப் பெரியோர்களையும் வேதியர்களையும் மற்றுமுள்ளவர்களை யும் வரவழைத்தார். பிறகு செய்யவேண்டிய சடங்கு களையெல்லாம் செய்து, எப்பெயரிடுவதென்று எல் லோரும் சிந்தித்தனர். அப்பொழுது கடவுளரு ளால் எல்லோர் மனத்திலும் 'மருதவாணன்,' என்கிற பெயரே முன் வந்து நின்றது. அதனுல், அப்பெய ரையே அக்குழந்தைக்கிட்டு மகிழ்ந்தனர். எல்லோருக் கும் பட்டினத்தார் நல்ல விருந்தளித்து, உபசரித்தார். பிறகு, சிவசருமரைத் தவிர, அங்கு வந்திருந்தார் அனை வரும் பட்டினத்தாரிடம் உத்தரவுபெற்றுத் தத்தம் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

மறு நாள் சிவசருமரும், அவர் மனைவியாரும் அனைவரிடத்திலும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, திரு

விடைமருதூரை நோக்கிச் சென்றனர். இரதமேறிச் சென்ற அவர்களோடு சிறிது தூரஞ் சென்ற பட்டினத்தார் அவர்களை வழி கூட்டி யனுப்பிவிட்டுத் தாம் தமது மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

தேரிற் சென்ற சிவசருமரும் அவர் மனைவியாரும் தெய்வக் குழந்தையைப் பிரிந்தமையினால், வருந்தித் தேரின்மீதே மூர்ச்சை யாயினர். களை தெளிந்த போது அவர்கள் அத்தெய்வக் குழந்தை தேரின்மீது விளையாடிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு மனந்தேறி, சந்தோஷித்தனர். தேர் சென்ற வேகத்தால், மீண்டும் உறக்கம் வரவே உறங்கினர். கண் விழித்துப் பார்த்த பொழுது தேர் திருவிடை மருதூரில் தமது வீட்டு வாயிலில் நிற்கக் கண்டனர். தெய்வக் குழந்தையோ, மறைந்து விட்டது உண்மையை அறியாத சிவசருமர் தம் மனைவியாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, நாம் தேரிற்கண்ட தெய்வக் குழந்தை தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டதோ? அல்லது நாம் கண்டது கனவோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே! நான் எதற்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினஞ் சென்று அத்தெய்வக் குழந்தை எவ்வாறிருக்கிறதென்று கண்டு வருகிறேன். செல்வம் நிரம்ப இருக்கின்றமையால், நீ வழக்கம்போல் முறை தவறாமல் அடியவர்களுக்கு அன்னம் படைத்துக்கொண்டிரு,' என்றார்.

சுசீலை யம்மையார் தம் கணவரை எப்படிப் பிரிவது என்று எண்ணி வருந்தினர்.

அப்போது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து சிவபெருமான் மாயையினால் பொதிவண்டி யொன்று திருவிடைமருதூருக்கு வந்தது. சாதாரண மனிதனைப்

போல் அவ்வண்டியில் வந்த சிவகணநாதர் ஒருவர் சிவ சருமர் மாளிகைக்குட் சென்று பட்டினத்துப் பிள்ளை யார் கொடுத்ததாக ஓர் ஓலைச் சுருளையும், கவுளிகை யொன்றையும் சிவசருமரிடங் கொடுத்துவிட்டுச் சுரே லென்று வெளியிற் போந்து, தம் இச்சை வழியே சென் றனர்.

கணநாதர் தம்மிடங் கொடுத்த ஓலைச் சுருளைச் சிவசருமர் பிரித்துப் பார்த்தார். அதில் குழந்தை சுக மாகத் தமது மாளிகையில் இருப்பதாகவும், அதன் உருவத்தைப் படமாக எழுதி யனுப்பி யிருக்கின்றதாக வும் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரால் வரையப்பட்டிருந் தன. உடனே சிவசருமர் கவுளிகையைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதற்குள் இருந்த படத்தில் தெய்வக் குழந் தையின் திருவுருவப்படம் இருந்தது. படமா அது! உண்மையில் ஒரு குழந்தை அதில் உட்கார்ந்துகொண் டிருப்பதுபோ லிருந்தது. சிவசருமர் ஓலையில் வரையப் பட்டிருந்த விஷயத்தைத் தம் மனைவியாருக்குக் கூறித் தெய்வக் குழந்தையின் திருவுருவம் வரைந்த படத்தை யுங் காட்டினர். சுசிலை யம்மையார் அப்படத்திலுள்ள குழந்தையின் உருவத்தைக் கண்டு களித்தார்.

16. மருதவாணரின் கல்வித்திறம்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பட்டினத்துப் பிள்ளை யாரின் திருமாளிகையில் தெய்வக் குழந்தையாகிய மருதவாணர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண் ணமுமாக வளர்ந்து வருவாராயினர். அவர் விளையாட்

டுப் பருவத்தை யடைந்த பின் தம்முடைய தோழர்க ளோடு சேர்ந்து, அவர்கள் களிக்கும் வண்ணம் பல அற்புதக் காரியங்களைச் செய்தார். ஒவ்வொருவ ரிடமும் அவருக்கு அதிக அன்பு உண்டு. அவர் துன் பப்படும் வாலிபனுக்குத் தேறுதல் கூறுவார்; நோயுற்ற வனிடம் அன்பாயிருப்பார். இவ்வாறு அவர் எல் லோருக்கும் நல்லவராக நடந்து வந்தார்.

ஒரு நாள் அவர் நண்பர்களோடு கடற் கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் சிறுவர்கள் எல்லோ ரும் ஒரு படகிலேறிக்கொண்டு சிறிது தூரம் செல்லலா மென்றனர். அவ்வாறே மருதவாணர் உட்பட எல்லாச் சிறுவர்களும் ஒரு படகிலேறிக் கடலிற் சிறிது தூரம் சென்றனர். அப்பொழுது தண்ணீரைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு மீன் வேகமாக அவர்களை நோக்கிவந்தது. அது கண்ட சிறுவர்கள், 'ஐயோ! அதோ யானையைப் போல வரும் மீனைப் பார்த்தால், பயமாயிருக்கிறதே! அது நம்மை விழுங்கவே வருகிறது. இதற்கென்ன செய்வோம்?' என்று ஏங்கிப் பரிதவித்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் பயந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதே அம்மீன் அவர்கள் இருந்த தோணியைக் குறுகித் தோணியின் ஓரத்திலிருந்த ஒரு சிறுவனைப் பற்றி விழுங்கிவிட்டது. அதைக்கண்ட மற்றப்பிள்ளைகள் எல்லோரும், 'ஐயோ! இனி என்ன செய்வோம்? நாம் மறுபடியும் நம் தாய் தந்தையரைப் பார்ப்போமா? இக்கதிக்கு ஆளாகவோ இங்கு வந்தோம? மருதவாணன் இப்பொழுதுதான் ஐந்துவயது நிரம்பப்பெற்றான். அவனை நாம் விளையாட் டாக நம்முடன் அழைத்துவந்தோம். அவனைப் பிரிந்து

பட்டினத்தார் உயிர் தரிப்பாரா? ஐயோ! நம்மையும் இந்த மீன் விழுங்க வருகிறதே!' என்று கூறிப் பயந்து மூர்ச்சித்துப் படகில் விழுந்து விட்டனர். இக்காட்சிகளை யெல்லாம் புன்சிரிப்புடன் கவனித்துக்கொண்டிருந்த தெய்வக்குழந்தையாகிய மருதவாணர் விரைந்து சென்று, வாயைத் திறந்துகொண்டு படகின் அருகிருந்த மீனின் தலையில் தமது காலால் உதைத்தார். அவ்வுதையின் வேகத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அம்மீன் அப்பொழுதே இறந்தது. அப்பொழுது அதன் தேகத்தினின்றும் ஒருவன் தோன்றி மருதவாணரைப்பார்த்து, 'தேவதேவனே, திருவிடைமருதூரா, இச்சிறுவர்கள் உன்னை இன்னாரென்று அறியாவிடினும், நான் அறிவேன்! நான் கந்தருவன். என் பெயர் மணிக்கிரீவன். நான் ஒரு நாள் உல்லாசமாக உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் சிந்து முனிவர் என்னும் மகரிஷியை ஒரு காட்டகத்தே கண்டு, என் அழகின் பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறி, அவர் உருவத்தின் அமைப்பைப்பற்றி இகழ்ந்து பேசினேன். உடனே அவர் கோபித்து, மீனாகும்படி எனக்குச் சாபம் கொடுத்தார். அப்பொழுது நான் அவரைப் பார்த்து, "சுவாமி, அடியேன் அறியாமற் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும். நான் தங்கள் சாபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன். ஆனால், என்னுடைய முடிவு என்ன? தயை செய்து எளியேன்மீது இரக்கங் கொண்டருளல் வேண்டும்," என்று வேண்டினேன். அப்பொழுது அவர் என்னைப் பார்த்து, "திருவிடைமருதூரில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமான்

ஒரு காரணம் பற்றிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் குழந்தை யுருக்கொண்டு வளர்ந்து வருவார். அப்பொழுது அவர் பாதம்பட நீ பழைய உருவைப் பெறுவாய்,'' என்று கூறினர். பிறகு அவர் சாபத்தைப் பெற்று நான் இதுகாறும் அடைந்த துன்பத்திற்கோர் அளவேயில்லை. இன்றோடு எல்லாத் துன்பங்களும் ஒழிந்தன,' என்று கூறித் துதித்தான்.

பிறகு, மருதவாணர் அவன்மீது இரக்கங்கொண்டு அவனை அவனுடைய பழைய வடிவைப் பெறுமாறு செய்து அனுப்பிவிட்டுப் படகில் மூர்ச்சை யடைந்து கிடக்கும் சிறுவர்களை உற்று நோக்கினர். அவ்வளவிலே அச்சிறுவர்களெல்லோரும் மூர்ச்சை தெளிந்து முன்போல் எழுந்தனர். சற்று நேரத்திற்குள் அவர்கள் நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் தெரிந்து, சிறுவராகிய மருதவாணரைத் தெய்வமெனத் தெரிந்து, அவரைப் பார்த்து, 'நம்முடன் வந்த சிறுவனை அம்மீன் விழுங்கியதே! அதற்கென்ன செய்வோம்? அவன் அடைந்த கதியைக் கேட்டால், அவனுடைய தாய் தந்தையர்கள் எப்பாடு படுவார்களோ!' என்று கூறினர்.

அப்பொழுது மருதவாணர் இறந்த மீனின் தேகத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, 'அதோ பாருங்கள்,' என்று சொன்னார்.

உடனே எல்லாச் சிறுவர்களும் இறந்த மீனின் தேகத்தைக் கவனித்தனர். அப்பொழுது அம்மீன் வயிற்றுக்குட் சென்ற சிறுவன் அதன் வயிற்றில் இருந்து விலையுயர்ந்த மணிகளை வாரிக்கொண்டு வருவதைக்கண்டு மகிழ்ந்தனர். பின்னர், அவர்கள் மருத

வாணரைப் பார்த்து, 'நாங்களும் இவனைப்போலவே விலையுயர்ந்த மணிகளை அடைய விரும்புகிறோம்,' என்றனர். அவர்களுக்கும் அவ்வாறே உயர்ந்த இரத்தினங்கள் கிடைக்கும்படி மருதவாணர் கிருபை செய்தார். சிறுவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த இரத்தினங்களில் உயர்ந்தவற்றை மருதவாணருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தனர். பிறகு, அவர்கள் படகைத் திருப்பிச் சென்று கரையை யடைந்தனர். அங்கு நெடுநேரமாக அவர்களைக் காணாது வாடி வருந்திய அவர்களின் தாய் தந்தையர் அவர்கள் சுகமே கரை சேர்ந்ததனாலும், கடலில் நடந்த விஷயத்தை அவர்கள் சொல்லக் கேட்டதனாலும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தனர்.

பின்னர்ப் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் மருதவாணருக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்து வைக்கவேண்டும் எனக் கருதி ஆசிரிய இலக்கணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற ஒருவரை வரவழைத்து, அவருக்கு வேண்டுவன கொடுத்து மகிழ்வித்து, ஒரு நன்னாள் பார்த்து, அந்நாளில் மருதவாணரை அவரிடம் கல்வி பயில விடுத்தார். தெய்வக் குழந்தையாகிய மருதவாணருக்கு ஆசிரியரும் வேண்டுமோ? மருதவாணர் கனலைக் கண்ட கருப்பூரம்போல ஆசிரியர் கூறிய விஷயங்களை வெகு எளிதில் கிரகித்துக் கல்விக் கடலாய் விளங்கினார். உலகத்தாருக்குத் தாம் ஆசிரியரிடமிருந்தே பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டதைப்போல நடித்துக் காட்டினாரேயன்றி, உண்மையில் அவருக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. அவர் ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றுங் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லையன்றோ?

அத்தெய்வக் குழந்தையாகிய மருதவாணர், தாம் எல்லா விஷயங்களிலும் தேர்ந்திருப்பதாக மற்றவர்கள் நினைக்கு மாறு நடந்துகொண்டார்.

அக்காலையில் அந்நிய தேசத்தான் ஒருவன் பரு முத்தொன்றை விற்பதற்காகக் காவிரிப்பூம்பட்டி னத்துள்ள வைசியர்களிடங்கொண்டுவந்து காட்டினான். அவர்கள் அம்முத்தின் விலையை மதிக்கக் கூடாதவர்க ளாய், அவ்விஷயத்தில் அநுபவமுள்ள பட்டினத்துப் பிள்ளையார்பால் அம்முத்தைக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர் அம்முத்தை வாங்கிப் பரிசோதித்துவிட்டு, மற்ற வைசியர்களை நோக்கி, 'இம்முத்து மிகவும் சிறந்தது. இதற்கு எவ்வளவு பொருள் வேண்டுமானாலும் கொடுக் கலாம். இதற்குப் பதினாயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் தகும்,' என்றார். அவர் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்ட மற்ற வைசியர்கள் அதுவே முடிவென்று சம்மதித்த னர். அதை விற்பதற்குக் கொண்டுவந்தவன் சந்தோஷித் தான். அப்பொழுது பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றிருந்த மருதவாணர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கையிலிருந்த முத்தைக்கண்டு அதை வாங்கிக் கூர்ந்து கவனித்து விட்டு அங்கிருந்தவரை நோக்கி, 'அன்புடையீர், இம் முத்து யாருடையது? எக்காரணம் பற்றி இஃது இங்கு வந்தது? இதை வாங்கியவர் யார்?' என்று பல கேள்வி களைக் கேட்டார்.

அப்பொழுது பட்டினத்தார் அவரைப் பார்த்து, 'குழந்தாய், இதைப்பற்றி உனக்கென்ன கவலை? பள்

ளியிலிருந்து பசியுடன் வந்த நீ போஜன முண்பாயாக,' என்றனர்.

உடனே தெய்வச் சிறுவராகிய மருதவாணர் அவரைப் பார்த்து, 'நான் என் ஆசிரியர்பால் நவமணிகளின் குண விசேஷங்களைப்பற்றிக் கற்றிருக்கின்றேன். நான் முத்தின் சம்பந்தமாகத் தெரிந்துகொண்ட விஷயம் ஒன்று இம்முத்தில் காணப்படுகிறது,' என்று கூறினார்.

உடனே மற்ற வைசியர்கள் அவரைப் பார்த்து, 'ஐயா, மருதவாணரே, இம்முத்தை இதோ இருக்கும் இவ்வணிகர் விற்பதற்காக இங்குக் கொண்டு வந்தார் உம் தந்தையார் இதை மதித்து, இதற்குப் பதினாயிரம் பொன் தரலாம் என்றனர். இதை எங்களில் யாராவது ஒருவர் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று கருதுகின்றோம்,' என்று கூறினார்கள்.

இவ்வாறவர்கள் கூறியதும், மருதவாணர் எல்லோரையும் ஒரு முறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, 'இம்முத்தைக் கொண்டுவந்தவர்க்கு வேண்டுமானால் யானே பதினாயிரம் பொன் தருகிறேன். இம்முத்தை நீங்கள் வாங்கவேண்டா. இதைக் கண்ணால் பார்ப்பதும் பாவமாகும். இதை வாங்குவோர் நாளடைவில் தரித்திராவர். இம் முத்தில் நீர் தங்கி யிருக்கின்றது. இஃது ஆண் முத்து என்று நீங்கள் நினைக்கவேண்டா. இதனைத் தொட்டாலும் நோய் முதலியவை வரும். நீர் தங்கியுள்ள முத்தின் குணம் எத்தகையதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? இதோ இதில் நீர் தங்கியிருப்பதைக் காட்டுகிறேன் பாருங்கள்,' என்று சொல்லி மு

பின் ஆலோசியாமல் அம்முத்தைச் சட்டென்று உடைத்தார். உடனே அதினின்று அவர் கூறியதைப்போலவே நீர் வெளி வந்தது. அதைக் கண்ட அனைவரும் மருதவாணரின் அறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் வியந்து, அவரைப் புகழ்ந்தனர்.

தான் கொண்டு வந்த முத்து இவ்வாறாயதைக் கண்ட அயலூர் வணிகன் மௌனமாக நின்றான். உடனே மருதவாணர் அவனைப் பார்த்து, 'அன்பரே, நீர் சிறிதும் கவலைப்படவேண்டா. நான் ஒரு கடிதங் கொடுக்கிறேன். அதைக் கொண்டுபோய்க் கடாரபுரத்தில் வாழும் சிவ பக்தியிற் சிறந்த ஞானானந்தன் என்னும் பெயரினையுடைய என் நண்பனிடம் கொடும். அவன் உமக்குப் பதினாயிரம் பொன் கொடுப்பான்'' என்று கூறி ஒரு கடிதம் எழுதி அவனிடம் கொடுத்தார். அவனும் அக்கடிதத்தை எடுத்துச் சென்று ஞானானந்தனிடங் காட்டினான். ஞானானந்தன் ஆனந்தத்துடன் கடிதத்திற்குறித்திருந்தபடி பதினாயிரம் பொன்னை அந்த அயலூர் வணிகனுக்குக் கொடுத்தனுப்பினான். இவற்றையெல்லாம் அறிந்த பட்டினத்தார் தம் குமாரரிடம் அச்சமும், அன்பும் உடையவரானார்.

17. மருதவாணர் வியாபாரம் செய்தல்

மருதவாணருக்கு வயது பதினாறாயிற்று. அதோடு அவர் கல்வி பயிலும் காரியமும் முடிவடைந்தது. இது நிற்க.

ஒரு தினம் மருதவாணர் பட்டினத்தாரைப் பார்த்து, 'ஐயா, கடலுக்கப்பால் செல்வம் செழித்த பல

நாடுகள் இருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். நான் கலமேறி அந்நாட்டிற்குச் சென்று, அந்நாட்டாரோடு வியாபாரம் செய்து, திரவியம் சேகரித்து வர விரும்புகிறேன். தாங்கள் இப்போது உத்தரவு கொடுப்பீர்களாயின், வியாபார நிமித்தமாகத் தீவாந்தரங்களுக்குச் செல்லவிருக்கும் இந்நகரத்துள்ள வணிகர்களோடு யானும் சென்று வருகிறேன்,' என்று கூறினார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பட்டினத்தார் மனந் திடுக்கிட்டு அவரைப் பார்த்து, 'கண்மணீ, என்ன கூறினாய்? உனக்குப் பொருள் இல்லையென்றோ நீ தீவாந்தரத்திற்குப் பொருள் தேடப் போகவேண்டும் என்கிறாய்? நீ எவ்வளவு காலம் செலவு செய்யினும் வற்றாத செல்வம் நம்மிடத்தில் நிறைந்திருக்கிறதே! உன்னைப் பிரிந்து நான் உயிர் வாழ்வேனோ? நீ சுகமாக உண்டு உடுத்து வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதைவிட்டு வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்ய விரும்புவது தகுதியன்று. உன் தாயும் உன்னை விட்டுப் பிரியச் சம்மதிக்கமாட்டாள், என்று கூறினார்.

அப்போது மருதவாணர் அவரை நோக்கி, 'தந்தையீர், நீங்கள் இவ்வாறு சொல்லலாமா? நீங்களே இவ்வாறு சொன்னால், என் அன்னையார் என்ன சொல்வார்களென்பதைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? எவ்வளவு பொருள் இருந்தபோதிலும் மேலும் மேலும் பொருளீட்ட வேண்டுவதே வைசியர்களுடைய கடமையாகும் "திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு," என்பது முதியோர் வாக்கன்றோ? அன்றியும், உம் புத்திரனாகிய நான் உமது பெருமையை உலகத்தில் நிலைநாட்டவேண்

டாவா? மற்றும், உலகானுபவம் பெறவேண்டுமானால், பல தேயங்களையும் சுற்றிப் பார்த்தல் அவசியமன்றோ? குலத்தொழிலைச் செய்யாதவன் எவ்வளவு சிறந்தவனயி னும் அறிவாளர்களால் பெருமையுடையவனைக் கருதப் படமாட்டானே! ஆகையால், தாங்கள் தயவு செய்து என் விருப்பத்திற்கு இணங்கவேண்டும்,' என்று கூறி னார்.

இனி என்ன சொன்னாலும் மருதவாணர் கேட்க மாட்டார் என்பதை அறிந்த பட்டினத்தார் அவரைப் பார்த்து, 'அப்படியானால், யானும் உன்னுடன் வரு கிறேன்,' என்றார்.

மருதவாணர், 'அஃது ஒரு போதுங் கூடாது. நம்மிருவரையும் பிரிந்து என் அன்னையார் உயிருடன் இருக்கமாட்டார். அதுவன்றியும், நீங்கள் வருவதால் எனக்கு வியாபாரத்தின்மீது ஊக்கங் குறையும். ஆகை யால், யான் ஒருவனே மரக்கலமேறி, மற்ற வணிகர்க ளோடு அயல்நாடு சென்று பொருளீட்டி வருகிறேன்,' என்றார்.

அவர் விருப்பத்தை மறுப்பதற்கஞ்சிய பட்டினத் தார் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய கப்பலையும் பல பொருள் களையும் சேகரித்தார்; கப்பலைச் செலுத்துவதற்குத் திறமை வாய்ந்த மீகாமன் ஒருவனையும் நியமித்தார். பின்னர் மருதவாணர் ஒரு சுப தினத்தில் அனைவரிடத் தும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, ஏனைய வணிகர் களோடு கடற்கரையை யடைந்தார். அனைவரும் அவ ரவர்களுடைய கப்பலேறிப் பாய்விரித்தனர். கப்பல்கள் கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்றன.

சில நாட்களாயின. வணிகரனைவரும் கப்பல்களோடு ஒரு தீவை அடைந்து, வியாபாரம் செய்து, பின்னர் வேறு தீவை நோக்கிச் சென்றனர். மருதவாணர் மட்டும் அத்தீவிலேயே தங்கித் தாம் கொண்டு சென்ற பொருள்களை விற்று, அதனால் வந்த திரவியத்தைக்கொண்டு சத்திரம், கோயில், குளம் நந்தவனம் முதலியவற்றை யமைத்து ஏழைகளுக்குத் தான தருமம் செய்துகொண்டிருந்தார். இப்படிப் பல மாதமாயின.

வேறு தீவுகளுக்குச் சென்றிருந்த வணிகர்கள், அத்தீவுகளில் நன்றாக வியாபாரம் செய்து ஏராளமான பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு, கடைசியாக மருதவாணர் இருந்த தீவை யடைந்து, அவரைக்கண்டு அவருடைய க்ஷேம லாபங்களை விசாரித்தார்கள்.

அப்பொழுது மருதவாணர் அவர்களைப் பார்த்து, 'யான் வியாபாரம் செய்து பெற்ற பொருள் ஒரு சிறிதும் என் கையிலில்லை. இதோ கிடக்கும் வறட்டிகளும் அவல் கடலையுமே என்னுடையவை யாகும்,' என்றார்.

அவர் காட்டிய அவல் கடலையையும், வறட்டிகளையுங்கண்ட வணிகர்கள் அவரைப் பார்த்து, 'இவையோ நீர் செய்த வியாபாரம்? நீர் கொண்டு வந்த பண்டங்களை விற்று, அதனால் வந்த பொருளை என்ன செய்தீர்? இந்த எரிமுட்டைகளையும், ஏராளமான அவல் கடலையையும் எதற்காகச் சேமித்து வைத்திருக்கின்றீர்? உம் தந்தையாரோ, செல்வத்திற் சிறந்து, எங்களுக்குத் தலைவராகவும் இருக்கின்றார். அவர் புத்திரராகிய நீரும் எங்களுக்குத் தலைவராவீர். நீர் இவ்வாறு

செய்யலாமா? உமது செயலை உம்முடைய தந்தையார் அறிவாரானால், என்னதான் நினைக்கமாட்டார்?' என்று பலவாறு கூறி, அவர் செய்கைக்கு இரங்கினர்.

அது கண்ட மருதவாணர் அவர்களை நோக்கி, 'நீங்கள் எனக்காக ஏன் இவ்வாறு வருந்துகின்றீர்கள்? என் காரியம் என்னுடையதாகும். நீங்கள் உங்களுடைய காரியங்களைக் கவனியுங்கள்,' என்றார்.

அதனைக் கேட்ட மற்றவர்கள், 'இஃதென்ன அதிசயம்! மருதவாணரின் குணம் மாறுபட்டு விட்டதோ? நாம் இவரைத் தனித்துவிட்டுச் சென்றது நம்மீது தவறாகும். இனி இவரை விட்டு நாம் அகலவொண்ணாது,' என்று தம்முள் தீர்மானித்து அவ்விடத்திற்றானே அவரோடு தங்கியிருந்து சின்னாட்களானதும் மருதவாணர் உட்பட எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பொருள்களுடன் தங்களுடைய மரக்கலங்களிலேறிக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

அப்பொழுது மருதவாணர் ஒரு விளையாடல் புரியக் கருதினர். அவர் முயற்சியினால் பெருமழையுங் காற்றுந் தோன்றிக் கலங்களைப் போகும் வழியினின்றும் வேறொரு புறமாகத் தள்ளிச் சென்றன. கப்பல்கள் திசை தப்பிப் போகவே, அவற்றிலிருந்தவர்கள் குறித்த காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் போய்ச் சேர முடியவில்லை. நாள் பல ஆகவே, அவர்கள் வைத்திருந்த உணவுப் பொருள்களெல்லாம் செலவழிந்து விட்டன. அவர்கள் குளிரால் மெலிந்து பசியால் வாடினர். குளிரையும், பசியையும் போக்குவதற்கு

ஒன்றும் இல்லாமையால் கப்பலில் இருந்தவர்கள் வருந்தினார்கள்.

பிறகு அவர்கள் மருதவாணரைப் பார்த்து, 'மருதவாணரே, நாங்கள் கொண்டுவந்த உணவுப் பொருள்களும், விறகு முதலியனவும் செலவழிந்து விட்டன. மழையோ, இன்னும் விட்டபாடில்லை. கலங்களெல்லாம் எத்திசையிற் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனவோ, அதுவும் தெரியவில்லை. நீவிர் உம்மிடமுள்ள அவல்கடலையைக் கொடுத்து எங்கள் பசியைத் தீர்த்துக் குளிர் காய்வதற்கு வறட்டியும் கொடுப்பீரானால், பெரும் புண்ணியமாகும்,' என்றார்கள்.

உடனே மருதவாணர் அவர்களைப் பார்த்து, தோழர்களே, அவல் கடலையை உங்களுக்கு நான் இலவசமாகக் கொடுக்கிறேன். ஆனால், நான் கொடுக்கும் வறட்டியை மட்டும் நீங்கள் நிறுத்து வாங்கிக்கொண்டு அந்நிறையளவு வறட்டியை ஊரைச் சேர்ந்தவுடன் எனக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும்,' என்று கூறினார். அதற்கு அவர்கள் சம்மதித்தார்கள.

உடனே மருதவாணர் ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டிய அளவு வறட்டியை நிறுத்துக் கொடுத்து, அவல் கடலையையும் கொடுத்து, அவரவர்கள் வாங்கிய வறட்டி அளவுக்கு அவர்களிடமிருந்து பத்திரமும் எழுதி வாங்கிக்கொண்டார். பின்னர்க் காற்றும் மழையும் அடியோடு நின்றுவிட்டன. மீகாமர்கள் திசை தெரிந்து போவதற்கு ஏற்றவாறு ஆகாயம் நிர்மலமாயிற்று. ஆகவே, பின்னும் சின்னாட்களில் எல்லோரும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அடைந்தனர். பல நாட்கள்

வரையில் அவர்களைப் பிரிந்திருந்த அவருடைய தாய் தந்தையர், உறவினர் முதலியோர் அவர்கள் சுகமே வந்து சேர்ந்தமைக்காக மகிழ்ந்து, சிவாலயங்களில் திருவிழாக் கொண்டாடினர்.

18. பெருந்துறவு

மருதவாணரும், அவருடைய தோழர்களும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தை அடைந்தவுடன் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் மருதவாணரைப் பார்க்கு முன் ஒருவன் அவரிடம் சென்று, 'ஐயா, உங்கள் குமாரர் மருதவாணர் சிலநாளாக மனம் மாறுபட்டிருக் கின்றார். அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததோ என்று நாங்கள் சந்தேகப்படுகிறோம். இதை முன்னதாக உங்க ளிடம் கூறிப்போக வந்தேன்,' என்று கூறிச் சென்றான்.

அதைக் கேட்ட பட்டினத்தார், 'எஃது எவ்வாறு யினும் ஆகட்டும். மகன் வந்து சேர்ந்ததே போதும். அவனுக்குப் பைத்தியம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், பின்னர் அதற்குரிய வைத்தியம் செய்து கொள்ளலாம்,' என்று மனந் தேறித் தம் மைந்தரைக் கண்டு, கட்டித் தழுவி ஆனந்தப்பட்டார். பிறகு பட்டினத்தார் தம் மைந்தரு டைய கப்பலில் அவல் கடலையும் வறட்டியுமே இருக்கக் கண்டு அயர்ந்து போனார். தாம் கேள்விப்பட்டதுபோல வே தம் மைந்தருக்குப் புத்தி மாறுட்டம் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். அதற்கேற்றவாறேமருத வாணர் தம் முகம் சிறிது விகாரத்துடன் தோன்றும்படி செய்து கொண்டார். உடனே பட்டினத்தார் அவரை மெதுவாகக் கரைக்கு அழைத்துச் சென்று தமது மாளி

கையின் ஒருபுறம் இருந்த மண்டபத்தில் இருத்திக் கத வைச்சாத்திக் காவல் வைத்து மறுபடியும் கப்பலுக்குச் சென்றார். சென்றவர் அக்கப்பலில் இருந்த அவல் கடலை யையும், வறட்டிகளையும், கணக்குப் பெட்டி முதலிய வைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு கரை சேர்ந்து, மருத வாணரோடு மரக்கலமேறிச் சென்ற தோழருடனிருந்து எல்லாப் பொருள்களையும் பரிசோதிக்க லாயினர். அப்பொழுது பணப் பெட்டிக்குள். ஒரு வறட்டியும், ஓலையும் இருக்கக் கண்டு, அதிசயித்து, 'வறட்டி இப் பெட்டிக்குள் வரவேண்டிய காரணமென்ன? இதில் ஏதோ புதுமை யிருக்கவேண்டும்,' என்றெண்ணிப் பட் டினத்தார் அவ்வறட்டியை உடைத்துப் பார்த்தார். அதனுள் சூரியனுடைய ஒளியை மழுங்கச் செய்யும் மாணிக்கம் ஒன்றிருக்கக் கண்டார். கப்பலிலிருந்து கொண்டுவந்த மற்ற வறட்டிகளையும் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு மாணிக்கம் இருக்கக் கண்டார். அவல் மூட்டைகளை அவிழ்த்துப் பரிசோதனை செய்தார். அவைகளில் பொன் மணல் கலந்திருந்தது. இவைகளை யெல்லாங் கண்ட பட்டினத்தார் அதிசயித்துப் பின்னர்ப் பெட்டியில் இருந்த ஓலையைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அது மருத வாணரோடு வியாபார நிமித்தம் சென்றிருந்த தோழர் கள் தாம் அவரிடம் பெற்றுக்கொண்ட வறட்டியின் பொருட்டு எழுதிக்கொடுத்த கடன் சீட்டாயிருக்கக் கண்டார். அச்சீட்டைப்பற்றிப் பட்டினத்தார் அத் தோழர்களை விசாரித்தார். அவர்கள் தாங்கள் அச் சீட்டெழுதிக் கொடுத்தது உண்மைதான் என்று ஒப்

புக்கொண்டனர். பட்டினத்தார் தம் மைந்தரின் திறமைக்கு வியந்து அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டார். மற்ற வணிகர்களோ, 'அந்தோ! நாம் அறியாமல் மருதவாணருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதாகச் சொன்னோமே! இப்பொழுது பட்டினத்தார் நம்மைக் கேவலமாக வன்றோ நினைப்பார்! இப்பொழுதன்றோ எல்லாம் விளக்கமாகத் தெரிகின்றன! மருதவாணர் நம்மிடங் கொடுத்த வறட்டியைச் சாதாரண வறட்டியாக நினைத்து அடுப்பெரித்து ஒழித்தோமே! பட்டினத்தார், பத்திரப் படி நாம் பெற்றுக்கொண்ட வறட்டியைத் தருமாறு கேட்பாரானால், நாம் என்ன செய்வது?' என்று தங்களுக்குள் எண்ணமிடலாயினர்கள்.

பட்டினத்தார் தம் மகனார் கொண்டுவந்த மாணிக்கக் குவியல்களைக் கண்டு, அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தம் மகனாரைக் கட்டித் தழுவி ஆனந்தப்படுவதற்காக அவரைக் காவலில் வைத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். வெளியில் காவலாளிகள் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பூட்டிய கதவு பூட்டியபடியே யிருந்தது. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கதவைத் திறந்து உட்சென்று பார்த்தனர். அங்கு மருதவாணரைக் காணவில்லை. இடம் வெற்றிடமாயிருந்தது. அவர் அதிசயித்து, 'மருதவாணனெங்கே?' என்று காவலாளரைக் கேட்டார். அவர்கள், 'சுவாமி, யாங்கள் இவ்வறையைச் சுற்றி மிகவுஞ் சாக்கிரதையாகத்தான் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தோம். தங்கள் குமாரர் போன வழி அறியோம், என்றார்கள்.

'அந்தோ! நான் என் செய்வேன்? ஆராயாமல் அவல் மூட்டைகளையும், வறட்டிகளையுங் கண்டவுடன் என் அருமந்த குழந்தையைக் காவலில் வைத்தேனே! ஆ கெட்டேன்!' என்றெண்ணிப் பட்டினத்தார் தமது மாளிகைக்குட் சென்று மனைவியைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, நம் மகன் மருதவாணன் இங்கு வந்தானோ?' என்று கேட்டார்.

'இப்பொழுதுதான் வந்து எனக்காக அவன் வாங்கி வந்த ஆடை முதலியவைகளை என்னிடங் கொடுத்துவிட்டு உண்டு களித்து வெளியிற் சென்றான்'' என்று அவ்வம்மையார் கூறினார்.

வெளியிற் சென்றதாக அவ்வம்மையார் கூறியதும் மருதவாணரைப் பட்டினத்தார் அந்நகரம் முற்றும் தேடிப் பார்த்தார். அவர் அகப்படவில்லை. சிவபெருமானே மருதவாணராக வந்தவரென்பது உண்மையன்றோ! மருதவாணர் தம்முடைய படத்தை வைத்துத் தினமும் பூசித்துக்கொண்டிருக்கும் திருவிடைமருதூரிலுள்ள சிவசருமருக்கும், அவருடைய குடும்பத்தாருக்கும் மோட்சமளித்துத் தாம் தம்முடைய மூலலிங்க மூர்த்தமாகிய மகாலிங்கத்துட் கலந்துவிட்டார்.

பட்டினத்தார் மைந்தரைக் காணமல் மனம் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில், அவர் மனைவியார் அவரிடம் ஒரு சிறு பெட்டியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, 'மருதவாணன் வெளியில் போகும்போது இதைத் தங்களிடம் கொடுக்கும்படி சொல்லி என்னிடங் கொடுத்து விட்டுப் போனார்,' என்று கூறினார்.

உடனே பட்டினத்தார் அப்பெட்டியை வாங்கித் திறந்து பார்த்தார். அதற்குள் காதற்ற ஊசி யொன்றும் ஓர் ஓலைச்சுருளும் இருந்தன. அவைகளைக் கண்ட பட்டினத்தார் ஆச்சரியப்பட்டு, ஓலைச்சுருளை எடுத்துப் பார்த்தார். அதில், 'காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே,' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. பட்டினத்தார் அநேக பிறவிகளில் புண்ணியஞ் செய்தவராதலாலும், பரிசுத்தமான மனமுடையவ ராகையாலும், அவ்வாக்கியத்தைக் கண்டவுடன் இருவினை யொப்பு மலபரிபாகம் உண்டாகக் காண, சுத்தி யடைந்து புலன்களொடுங்கி நிற்ப, சிவானந்தம் பொங்கி வெள்ளமாக எழுந்து வர, அதனுள் மூழ்கிக் கவலை யற்று,

'பட்டைக் கிழித்துப் பருவூசி தன்னைப்
பரிந்தெடுத்து
முட்டச் சுருட்டியென் மொய்குழ லாள்கையில்
முன்கொடுத்து
சுட்டி யிருந்த கனமாய்க் காரிதன்
காமமெல்லாம்
விட்டுப் பிரியவென் றோ இங்ஙனே சிவன்
மீண்டதுவே.

'வாதுற்ற திண்புய ரண்ணு மலையர்
மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ் சேயிந்தப்
பூதலத்தில்
தீதுற்ற செல்வமென் தேடிப் புதைத்த
திரவியமென்
காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங்
கடைவழிக்கே.''

என்று கூறிச் சென்று, தம் தாயாரைப் பார்த்து, 'அம் மணி, நீர் செய்த தவம் சிறந்தது. நீர் யாதொன்றுக் கும் வருந்தாதிரும். யான் இறைவர் ஆணை வழியில் நிற்பவனாயினேன்,' என்று கூறினார்.

அவர் கருத்தை அறிந்துகொண்ட அவர் தாயார் அவரைப் பார்த்து, 'மகனே, எனக்கு அந்திய காலம் சமீபித்தது. என் ஈமக் கடனைக் கழித்துச் செல்ல லாகாதோ?' என்ன, யாவற்றையும் துறந்த பட்டினத் தடிகள், 'அவ்வாறேயாகுக,' என்று கூறித் தம் எதிரில் நின்ற தம் ஆப்த நண்பரும், தம் தலைமைக் காரியஸ்தரு மாகிய சேந்தனாரைப் பார்த்து, 'நீர் என் வீட்டில் உள்ள பொருள்களையெல்லாம் உலகிலுள்ள எல்லோ ரும் கொள்ளைச் சூறையிடக் கடவீர்,' என்று கட்டளை யிட்டுத் தொடர்பு ஒன்றும் இல்லாதவராய், முற்றுந் துறந்து, மாளிகையினின்றும் வெளியேறினார்

அது கண்ட அவர் மனைவியார், ஓடிச் சென்று அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்து, 'சுவாமி, தேவரீரைப் பிரிந்து நான் உயிர் வாழேன். அடியாளும் உடன் வருகின்றேன். அழைத்துச் செல்லும். தேவரீரை விடுத்து எனக்கு வேறு கதியில்லையே!' என்று அழுதுந் தொழுதும் வேண்டினார்.

உடனே பட்டினத்தடிகள் தம் மனைவியாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, இனி என்னோடு வருவதால் உனக்கு யாதொரு பயனும் உண்டாகாது. நான் உனக்கு கதியாக மாட்டேன். எல்லோருக்கும் கதி யாகச் சிவபெருமான் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவரே உனக்குக் கதியாவார். யான் இறைவர் திருவாணை

வழி நிற்பவனானேன். இனி இவ்வுலகத்தில் யான் சிறிதும் ஈடுபட மாட்டேன். உன்னால் என்னைத் தொடர்ந்து வர முடியாது. ஆகையால் நான் சொல் வதைக் கேள்: உண்மையில் உனக்கு என்னிடம் பிரியம் இருக்குமானால், இங்கிருந்து சிவனடியாரைப் பூசித்துக்கொண்டிரு,' என்று கூறி, அவரைப் பிரிந்து அப்புறம் சென்றனர். பிறகு அடிகள் அவ்வூர்ப்புறத்தே யிருந்த ஒரு பொது மண்டபத்தில் தங்கி,

'நாட்டமென் றேயிரு சற்குரு பாதத்தை நம்புபொம்ம
லாட்டமென் றேயிரு பொல்லா வுடலை யடர்ந்தசந்தைக்
கூட்டமென் றேயிரு சுற்றத்தை வாழ்வைக் குடங்கவிழ்நீ
ரோட்டமென் றேயிரு நெஞ்சே யுனக்குப தேசமிதே.'

என்று இவ்வாறு பல பாடங்களைக் கூறி, மௌனமுற் றிருந்தார்.

அவர் நிலையை யறிந்த அவ்வூரிலுள்ள அவருடைய சுற்றத்தார்களும், மற்றவர்களும் அவரைக் கண்டு, 'பெரியீர், நீர் இக்கோலங் கொள்ளக் காரணமென்ன? உமக்கு என்ன குறை வந்ததென்று இப்பரதேசிக் கோலங் கொண்டீர்? இனி எங்களுக்குத் தலைவரா யிருந்து கௌரவம் அளிப்பவர் எவர்? உமக்கு வேண்டிய பொருளும், கற்பிற்சிறந்த மனைவியாரும் மற்ற வாழ்வும் இருக்க, இக்கோலம் பூண்டு இவ்வாறு இருக்க லாமோ? இக்கோலத்தினால் நீர் அடையப்போகும் பலன் என்ன?' என்று கேட்டனர்.

அவர், அவர்கள் கூறிய விஷயங்களுக்கெல்லாம் பதிலாக,

'மனையாளு மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந்தன் வாயின்மட்டே
யினமான சுற்ற மயானமட் டேவழிக் கேதுதுணை
தினையா மனவெள் ளளவா கினுமுன்பு செய்ததவந்
தனையாள வென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே.

என்று கூறினர்.

அப்பொழுது அவர் நிலையை யறியாத ஊரார் அவரைப் பார்த்து, 'தேவரீர் இவ்வாறு கூறுதல் தகுமோ? உம்மைவிட்டுப் பிரிந்தால் எங்களுக்கு வாழ்வேது ? கதி யேது ?' என்றனர்.

அப்பொழுது பட்டினத்தடிகள் அவர்களைப் பார்த்து,

'ஊரீ ருமக்கோ ருபதேசங் கேளு முடம்படங்கப்
போரீர் சமனைக் கழுவேற்று நீற்றைப் புறத்தின்னையிற்
சாரீ ரனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சகநகைக்க
ஈரீ ருமக்கவர் தாமே தருவ ரிணையடியே.'

என்று கூறு மௌனமுற்றார்.

இனி இவரைத் தங்கள் வழிக்குத் திருப்ப முடியா தென்பதை யறிந்த ஊரார், வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றனர்.

19. துறவின் திறம்

பட்டினத்தடிகள் துறவு பூண்டு சென்றதையும், அவரது செல்வம் அவருடைய தலைமைக் காரியஸ்த ராகிய சேர்ந்தனாரால் ஊராருக்கு வாரிக் கொடுக்கப்படு வதையும் அறிந்த அவ்வூர் அரசன், விரைந்து சென்று மிகுந்துள்ள செல்வத்தை ஒருவரும் கொண்டுபோகா வண்ணம் தடுத்து, அச்செல்வமனைத்திற்கும் பட்டினத்

துப் பிள்ளையாரின் தமக்கையாரின் மைந்தரைத் தலைவ

பின்னர், அவ்வரசன் சேந்தனாரை வரவழைத்து, அவரைப் பார்த்து, 'சேந்தனாரே, பட்டினத்தாரின் செல்வம் அளவு கடந்தது என்று நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் கேள்விப்பட்ட அளவு இப்பொழுது செல்வம் இருக்கக் காணோம். நீர் எங்கு மறைத்து வைத்திருக்கின்றீர் ?' என்று கேட்டான்.

சேந்தனார், 'அரசரே, யாம் சிறிதும் ஒளியாமல், இருந்த நிதியை உம்மிடம் காட்டிவிட்டோம். வேறு நிதி கிடையாது,' என்றனர்.

அரசன் அவர் வார்த்தையில் ஐயுற்றுத் தன்னருகி லிருந்த தன் பரிவாரங்களைப் பார்த்து, 'சேந்தனார் கூறுவதை நாம் நம்பவில்லை. அவர் உண்மையைச் சொல்லுகிறவரையில் அவரைச் சிறையில் வைத்துக் காத்து வாருங்கள்,' என்று கட்டளை யிட்டான்.

அவர்கள் அவ்வாறே சேந்தனாரைச் சிறை செய்தனர். பிறகு அவ்வரசன் சேந்தனாருடைய ஆஸ்தி முழுவதையும் பட்டினத்தாருடையதெனக் கருதிக் கவர்ந்துகொண்டான். பொருளில்லாமையால் வறுமையுற்ற சேந்தனாருடைய மனைவியார், தம் பிள்ளையோடு வேற்றூர் சென்று, கூலிக்கு வேலை செய்து, ஜீவித்து வந்தார்.

பிறகு அவ்வூர் அரசன் பட்டினத்தடிகள் இருந்த பொது மண்டபத்திற்குச் சென்று அவரைப் பார்த்து, 'பூலோக குபேரனெனப் பலரும் சொல்ல வாழ்ந்த

நீர் இந்நிலையை யடைந்து என்ன பயனைப் பெற்றீர்?' என்றான்.

உடனே அடிகள் அவனைப் பார்த்து, 'இந்நிலையில் யாம் அடைந்துள்ள பயன் உமக்குத் தெரியவில்லையா? இதுவரையில் நீர் உட்காரவும் நாம் நிற்கவுமாயிருந்தது. இப்பொழுது நீர் நிற்கவும் நாம் உட்காரவுமாயிற்று,' என்று அவனுடைய அறிவுக்குத் தக்கபடி கூறினார்.

அது கேட்ட அரசன் நாணமுற்று, அதற்குமேல் அங்கு நிற்க மனமில்லாதவனாய், வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றான்.

பின்னர் அடிகள் பசிவந்த போது ஊருக்குட் சென்று, அங்கையில் பிச்சையேற்றுண்டு மகிழ்ந்து, தம்மை ஜகமெங்கும் பேயனென்றெண்ணிச் சிரித்திட, நாணமின்றிப் பொது மண்டபத்தில் யோக சமாதியிருப்பதும், அங்கு வரும் சிறுவர்களோடு கூடி விளையாடுவதுமான காரியங்களைச் செய்து களித்திருந்தார்.

அது கண்ட அவர் தமக்கையார், அவருடைய நிலைமையை அறியாமல் ஊராரைப் போலவே அவரைத் தாமும் பைத்தியக்காரர் என்று எண்ணினார். அதனால் அவர் நம் அடிகளை வஞ்சனையாற் கொன்று 'பைத்தியக்காரர்' என்று பல்லோர் கூறும் வசைமொழியை ஒழிக்க எண்ணினார். உடனே அவர் தம் தம்பியாராகிய அடிகளைத் தந்திரமாக அழைத்துவந்து அவருக்கு விஷங் கலந்த ஓட்டப்பம் சமைத்து, உண்ணக் கொடுத்தார்.

திருவருளால் உண்மையை உணர்ந்த அடிகள், 'தன்வினை தன்னைச்சுடும் : ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே கையிலிருந்த அப்பத்தை வீட்டின்மீது வீசி யெறிந்து சென்றார். உடனே தீ யானது தோன்றி, எவராலும் அணைக்க முடியாதபடி எரியலாயிற்று. அது கண்ட பல்லோர் பயந்து, அடிக ளிடம் ஓடிக் காலில் விழுந்து, தீயை அணைக்குமாறு வேண்டினர். அடிகள் கிருபை கூர்ந்து, அத் தீ அணையு மாறு கிருபை செய்து திருவெண்காடடைந்து அப்பதி யில் தங்கி யிருந்தனர்.

சில காலமாயின. அடிகளின் தாயார் தேகவி யோக மடைந்தார். உடனே சுற்றத்தினர் சூழ்ந்து பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு வழக்கப்படி ஈமக்கடன் கழிக்க மயானத்திற்குப் போயினர். அவ்விஷயத்தைக் கடவுளருளால் கண்டறிந்த அடிகள் விரைந்து சென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மயான எல்லையை யடைந்த னர். அவரைக் கண்டவுடன் எல்லோரும் சவத்தை விட்டுச் சற்று விலகி நின்றனர். அடிகள் தம் அன்னை யாரின் சவத்தைக் கண்டு மனங் கலங்கி,

'ஐயிரண்டு திங்களா யங்கமெலா நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பே னினி?'

என்று பலவாறு வருந்தி,

'முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நூறு நாட்சுமந்தே
அந்திபக லாய்ச்சிவனை யாதரித்துத்—தொந்தி

சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல்மூட்டு வேன்?'

என்று கூறித் தம் தாயாரைத் தகனம் செய்துவிட்டு மறுநாள் பால் தெளித்தல் முதலியவைகளையும் நிறைவேற்றிப் பின்னர்த் திருவிடைமருதூரை யடைந்தார். அங்குச் சென்ற அடிகள், சிவனடியார் பலர் எதிர் வந்து வணங்கத் திருவாலயத்தை யடைந்து, பன்முறை பணிந்து, மனமுருக அன்பு பெருகி உடல் குழைந்து, என்பு நெக்குவிட்டு, வியர்வை வடிய மடை திறந்தாற்போல் கண்ணீர் ஆறாகப்பாய நாத்தழுதழுக்க வாயாரத் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை பாடிப் பின்னர் மனைகடோறும் பிச்சை யேற்றுண்டு, கோபுரத் திருவாயிலிற்றங்கிச் சிவ யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

ஒரு நாளிரவு திருவிடைமருதூர் ஈசர் அவ்வூர்க் காவலன்போல் தோன்றி, அடிகளைப்பார்த்து, 'நீர் யார்?' என்று வினவினார்.

உடனே அடிகள் அவரைப் பார்த்து, 'ஊர்க்காவல, யான் தோலோ, நரம்போ, தசையோ, உரோமமோ, எலும்போ, உதிரமோ, மூளையோ, மூச்சோ, மனமோ யாதோ வறியேன். அலையும் மனத்தை அடக்க வழி காணாது அழிகின்றேன்,' என்று கூறினார்.

உடனே ஊர்க்காவலனைப்போல் வந்த கடவுள் மறைந்தருளினார். வந்தவர் கடவுள் என்பதை அறிந்த பட்டினத்தார், 'அந்தோ! கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்றே!' என்று கலங்கினார். பின்னும் ஒரு நாள் சிவபெருமான் அவர் கனவிற்றோன்றி, 'அன்பனே,

இனிமேல் நீ எம்முடைய தலங்கடோறுஞ் சென்று எம்மைப் பாடுவாயாக,' என்று கூறி மறைந்தார்.

உடனே கண விழித்து அடிகள், இறைவர் திரு வருளுக்கு வியந்து வணங்கி, அவர் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு காரோணம், நாகேச்சுரம், குரங்காடு துறை, மாயூரம், சிவபுரம், கடலூர், புகலூர், செங்காட் டங்குடி, மருகல், வாஞ்சியம் முதலிய திருப்பதிகளுக் குச் சென்று சிவபெருமானை உமாதேவியாரோடு வணங் கிப் பல திருப்பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ந்து, கடைசியா கத் திருவாரூர் அடைந்து, பல அடியவர் எதிர்கொள்ள வணங்கித் திருவீதி வலம் வந்து, கோபுர வாயிலைப் பணிந்து, கோயிலுக்குட் சென்று, பூங்கோயிலுடை யாரையும், வீதி விடங்கப் பெருமானையும், பலகாற் றொழுது பாடிப் பரவசமுற்றுப் பசி வந்த பொழுது பிச்சை யேற்றுண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.

அந்நாளில் சிவபக்தியிற் சிறந்த சிறுவன் ஒருவன் அவருக்குப் பணிவிடை செய்து, காலந் தவறாது அவ ருக்கு அமுதூட்டி, அவரை இரவும் பகலும் பிரியாதி ருந்தான். அவனுடைய தாய் தந்தையார் அவனுக்குத் தங்கள் உறவினரில் ஒருவருடைய பெண்ணைத் தேர்ந் தெடுத்து விவாகம் செய்துவைக்க விரும்பினர். சிறுவன் தனக்கு விவாகம் வேண்டாவென்று மறுத்தான். உடனே அவனுடைய தாய் தந்தையர் பட்டினத்தடி களிடம் வந்து முறையிட்டனர்.

அடிகள் அவர்களுடைய முறைப்பாட்டுக் கிணங்கி அச்சிறுவனைப் பார்த்து, 'அப்பா, நீ உன் தாய் தந்தை யர்களின் இஷ்டப்படி அவர்கள் குறிப்பிட்ட பெண்ணை

விவாகம் செய்துகொள். உனக்கு நன்மை யுண்டாகும்,' என்று கூறினர்.

சிறுவன் அவர் கட்டளையை மறுப்பதற்கு அஞ்சி விவாகம் செய்து கொள்வதற்கு உடன்பட்டான்.

அவனுடைய தாய் தந்தையார் விவாகத்திற்குரிய எல்லா விஷயங்களையும் சரிவரச் செய்து முடித்து, அவன் விவாகத்தை நிறைவேற்றி வைத்தனர். விவாக காலத்தில் அடிகள் சென்று அவனை வாழ்த்தினர்.

சில நாட்களாயின. புது மனைவியோடு வாழ்ந்திருந்த அவ்வாலிபன் திடீரென்று சன்னி கண்டு இறந்தான். இறந்ததும், அவன் மனைவி முதலியோர் கல்லும் கரையும்படி அழுதனர்.

அப்பொழுது திருவருளால் அடிகள் அவ்வீதி வழியே சென்றனர். அதை யறிந்த அச்சிறுவன் தந்தை முதலியோர் ஓடிச் சென்று அடிகளின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி, 'அடிகளே, திருமணத்தின்போது தங்களால் வாழ்த்தப்பெற்ற தங்களுடைய சீடன் இறந்தான். தங்கள் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்ற அவன் இவ்வளவு இளம்பருவத்தில் இறப்பது தகுதியோ?' என்று கூறி அழுதனர்.

உடனே அடிகள் மனமிரங்கி, அவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சென்று, இறந்து கிடக்கும் வாலிபனைப் பார்த்து, ஒரு பாசுரம் பாடினர். அக்கணமே அவ்வாலிபன் உறங்கி விழிப்பவனைப்போல் விழித்தெழுந்து, அடிகளின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கி நின்றான். அடிகள் அவனுக்கு உண்மை அறிவுண்டாமாறு பல நல்லுரைகளைக் கூறிவிட்டு, அவ்வூரை விட்டுப் போகப்

புறப்பட்டார். அதை யறிந்த அவ்வூரார் அவரை அவ்விடத்திலேயே இருக்குமாறு வேண்டினர்.

அடிகள் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்காது அவர்களுக்குச் சமாதானங் கூறிப் பாண்டி நாடுசென்று அந்நாட்டின் தலை நகராகிய மதுரையை யடைந்து, திருவாலவாய்ப் பெருமானையும், அங்கயற் கண்ணி யம்மையாரையும் வணங்கி,

'விடப்படு மோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமனந்
திடப்படு மோநின் னருளின்றி யேநின்ன யேயலையக்
கடப்படு மோவற்பர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப்
படப்படு மோசொக்க நாதா சவுந்தர பாண்டியனே.'

என்று பல அருந்தமிழ்ப் பாடல்களை அருளிச்செய்து, அங்குச் சில நாள் தங்கிப் பின்பு மலைநாடு சென்று, அந்நாட்டிலுள்ள திருவஞ்சைக்களம் முதலிய சிவஸ்தலங்களைக் கண்டு தரிசித்துக் கொங்கு நாடடைந்தார்.

அங்குச் சென்றபின் பல ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துப் பல திருப்பதிகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, இன்புற்றிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு நாளிரவில் அடிகள் தாங்க முடியாத பசியால் வருந்தி, ஒருவனுடைய வீட்டு வாயிலிற் சென்று வழக்கம்போல உணவுக்காகக் கை தட்டினார். அவ்வீட்டிலிருந்தவன் ஒரு பெரிய குடும்பியாயினும், மிகவும் மூர்க்க முடையவன். அவன் அடிகளின் உயர்வை யறியாது, அவரை யாரோ கள்வனென்றெண்ணித் தடிகொண்டு புடைத்தான். அடிகள் அம்மூர்க்கன் தம்மைப் புடைத்தும் தாம் யாதொன்றுங் கூறாது, நின்ற நிலை பெயராது, 'சிவசிவ', என்று கூறியிருந்தனர். அப்பொழுது பக்கத்துவீட்டுத் திண்ணை

யிற் படுத்திருந்த ஒருவன் ஓடிவந்து, அடிகளை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, அவரைப் புடைத்த மூடனை நோக்கி, 'அடே பேதாய், இப்பெரியாரை நான் அறிவேன். இவருக்கு நீ என்ன தீங்கு செய்தாய்! குலத்தோடு கெட்டுப்போக வழி தேடிக்கொண்டாயே! நீ செய்த இப்பாவத்தை இனி எந்த ஜன்மத்தில் தீர்த்துக்கொள்ளப்போகிறாய்?' என்று கூறி, அடிகளைத் தன் மனைக்கு அழைத்துச் சென்று அவர் பசி தீர அன்னம் படைத்து உபசரித்தான். அப்பொழுது அடிகள்,

'பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல
சேணுங் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்
சாணும் வளர்க்க வடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே.'

என்று கூறி, பின்னர்,

'இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்ன
முருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்—பெருக்க
வழைத்தாலும் போகே னரனேயென் றேக
மிளைத்தாலும் போகே னினி.'

என்று தம்முள் வைராக்கியம் செய்துகொண்டு பின்னும் பல ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று வணங்கிக் கடைசியாக உஞ்சேனை மாகாளமடைந்து மாகாளீச்சுரரை வணங்கி, அந்நகரத்திற்கு அருகிலிருந்த ஒரு குறுங்காட்டின் அருகிற் காணப்பட்ட பிள்ளையார் கோவிலில் தங்கி நிஷ்டை கூடி யிருந்தார்.

20. பத்திரகிரியாரின் துறவு

பட்டினத்தார் தங்கியிருந்த பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சமீபத்தில் அவ்வூர் அரசன் பத்திரகிரியார் என்பவரின் அரண்மனை இருந்தது. அவருடைய அரண்மனையில் ஏராளமான செல்வம் நிறைந்திருந்தது. ஒரு நாள் பக்கத்தில் உள்ள குறுங்காட்டில் வசித்து வந்த கள்வர் சிலர் அவ்வரசருடைய அரண்மனையுட் புகுந்து கொள்ளையடிக்கத் தீர்மானித்தனர். தீர்மானித்தபடியே அவர்கள் அன்று நள்ளிரவில் அரசருடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது வழியில் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தங்கியிருந்த கணபதி யாலயத்தைக் கண்டார்கள்; உடனே தாங்கள் நாடிச் செல்லுங் காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, அரசர் அரண்மனைக்குச் சென்று, தந்திரமாக உள் நுழைந்து, தங்கள் ஆசை தீரப் பல விதமான ஆபரணங்களையும், பொன் நாணயங்களையும் வாரிக்கொண்டு, ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல், வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றார்கள் அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தாங்கள் பிரார்த்தனை செய்துகொண்ட பிள்ளையாரின் ஞாபகம் வந்தது. உடனே அவர்கள் அக்கணபதியின் ஆலயத்திறகுச் சென்று, தங்களிடமிருந்த விலையுயர்ந்ததொரு பதக்கத்தை எடுத்து, இருள் நிரம்பியிருந்தபடியால், கணபதி விக்கிரகத்தின் அருகில் யோகசாதனையில் இருந்த பட்டினத்தடிகளையே கணபதியாக நினைத்து அவர் கழுத்தில் சாத்திச் சென்றனர். பொழுது விடிந்தவுடன் அரண்மனையில் களவு போன விஷயம் எங்கும் பரவிற்று. கள்வர்களைப் பிடிப்பதற்

காகக் காவலாளிகள் பல விடங்களிலும் சுற்றிக் கடைசியாகப் பட்டினத்தடிகளிருக்கும் கணபதி யாலயத்தை அடைந்தனர். அடைந்ததும், கழுத்தில் பதக்கத்தோடு யோகத்திலிருந்த பட்டினத்தடிகளை கள்வனென்றும், அவர் தங்களைக் கண்டவுடன் யோகியைப்போல் பாசாங்குசெய்து வீற்றிருப்பதாகவும் எண்ணிய காவலாளிகள் அவரைப் பலவாறு துன்புறுத்தினார்கள்

அடிகள் கண் விழித்துச் 'சிவசிவ' என்று கூறுவதைத் தவிர வேறொன்றும் கூறாமல், மௌன முற்றார். காவலாளிகள் அவரைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவர் யாதொன்றுக்கும் பதில் சொல்லாது, 'சிவசிவ' என்று கூறி யிருந்தார். காவலாளிகள் அவரை வைது, அவரைப்பற்றிப் பலவாறு தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு கடைசியாக அவரைப் பத்திரகிரி யரசர் முன்னால் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, 'இவனே கள்வன். இவனை அவசியம் கழுவில் ஏற்றவேண்டும். இல்லாவிட்டால், மற்றக் கள்வர்கள் அகப்படமாட்டார்,' என்று கூறினார்கள். அரசரும் பின் நடக்க வேண்டிய விஷயம் வேறு வகையாயிருந்தமையினால், ஆராயது அவரைக் கழுவிலேற்றுமாறு கட்டளையிட்டார். உடனே காவலாளிகள் அடிகளை முன்பின் லோசியாமல் கழு மரத்திற்குச் சமீபத்தில் கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் கருத்தை யறிந்த அடிகள்,

'என்செய லாவ தியாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே
உன்செய லேயென் றுணரப்பெற் றேனிந்த வூனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லை பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினை யேஇங்ங னேவந்து மூண்டதுவே.

என்று பாடிய அளவில் கழு மரம் பற்றி யெரிந்து போயிற்று.

அதைக் கண்ட அங்கிருந்த காவலாளிகள் முதலி யோர் பட்டினத்தடிகளிடம் அச்சங் கொண்டவர்களாய் விரைந்தோடிச் சென்று, அரசரிடம் நடந்த விஷயங் களைக் கூறினார்கள். உடனே அரசர் பட்டினத்தடிக ளிடம் ஓடி அவர் காலில் வீழ்ந்து வணங்கித் தாம் செய்த தீமையைப் பொறுத்துத் தம்மை மன்னித்து ஆட் கொள்ளுமாறு வேண்டினார். உடனே அடிகள் அவ்வர சர்மீது கருணை கொண்டு, அவருக்குச் சில நல்லுபதே சங்களைச் செய்தனர். அப்பொழுதே அவ்வரசர் தம் செல்வமனைத்தையுந் துறந்து தமது நகரத்தைத் திரும்பி யும் பாராது அப்படியே அடிகளைப் பின்பற்றிச் செல் லத் தயாரானார்.

அது கண்ட அடிகள் அவ்வரசரைத் திருவிடை மருதூரில் சென்றிருக்குமாறு கட்டளையிட்டுத் தாம் காசி, கேதாரம் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்துவிட்டு, மறுபடியும் தென்னா டடைந்து, திருக்குற்றாலம் போந்து, சிவபெருமானைப்

"

'காலன் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே
பாலுண் கடைவாய் படுமுன்னே—மேல்விழுந்தே
யுற்றா ரழுமுன்னே யூரார் சுடுமுன்னே
குற்றாலத் தானையே கூறு.'

என்று பல திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்து, பின் னும் பல ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று, கடைசியாகத் திருவிடைமருதூரடைந்து, மருதவாணரைப் பணிந்து,

பின்னர்க் கீழைக்கோபுர வாயிலில் சிவ யோகத்தமர்ந்திருந்தார்.

பட்டினத்தடிகளின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்ட பத்திரகிரி மன்னர் ஊர்கள் தோறும் சென்று பிச்சை யேற்றுண்டு, கடைசியாகப் பட்டினத்தடிகள் திருவிடைமருதூர் வந்து சேர்ந்த அன்றைய தினமே தாமும் திருவிடைமருதூர் அடைந்து, தம் குருமணியாகிய பட்டினத்தடிகளைப் பணிந்து, அவர் கட்டளைப்படி மேலைக்கோபுர வாயிலில் தங்கியிருந்து, நாடோறும் பிச்சை யெடுத்து வந்து குருவுக்களித்து, அவர் உண்டு மிகுந்ததைத் தாம் உண்டு களித்திருந்தார். ஒரு தினம் பத்திரகிரியார் தம் குரு உண்டு மிகுந்த சேடத்தினை உண்ணப் போகையில், ஆதரிப்பார் இன்றி வாடிய பெட்டை நாய்க்குட்டி யொன்று அவர் எதிரில் நின்று ஏழை முகங் காட்டிப் பசியால் தான் வருந்துவதைக் குறிப்பித்தது. கருணை வள்ளலான பத்திரகிரியார் அச் சேடப் பிரசாதத்தில் சிறிது அதற்கிட்டு அதன் பசியைப் போக்கினார். அன்று முதல் அந்நாய்க்குட்டி அவரிடமே தங்கியிருந்தது. சில நாட்கள் சென்றன. ஒரு நாள் சிவபெருமான் சித்த வேடங் கொண்டு, பட்டினத்தடிகளின் முன் தோன்றி, 'ஐயோ, நான் பசியால் வருந்துகிறேன். நீர் எனக்குப் பிச்சை யிடுவீரா?' என்று கேட்டார்.

கேட்டதும் அடிகள் அவரைப்பார்த்து, 'பெரியீர், யான் தரித்துள்ள கோவணமே பாரமென்றுள்ளேன். நான் எவ்வாறு பிச்சையிட முடியும்? ஆயினும் மேலைக் கோபுர* வாயிலில் சமுசாரி ஒருவன் இருக்கின்றான்.

அவன்பாற் செல்வீரேல் அவன் உமது பசியைப் போக்கக்கூடும்?' என்று கூறினார்.

கூறியதும் சித்த வேடத்துடனிருக்கும் சிவபெருமான் மேலைக் கோபுர வாயிலை யடைந்து, அங்கிருந்த பத்திரகிரியைப் பார்த்து, 'பெரியவரே, கீழைக் கோபுர வாயிலில் இருக்கும் பெரியாரை என் பசிதீர ஏதாவது கொடுக்கச் சொன்னேன். அவர், "பெரியீர், யான் தரித்துள்ள கோவணமே பாரமென்றுள்ளேன். நான் எவ்வாறு பிச்சையிட முடியும்? ஆயினும், மேலைக் கோபுரவாயிலில் சமுசாரி ஒருவன் இருக்கிறான் அவன் பாற் செல்வீரேல், அவன் உமது பசியைப் போக்கக் கூடும்," என்றார். அது கேட்ட நான் உம்மை யடைந்தேன். ஆகையால், 'நீராவது என் பசியைப் போக்கி யருளவேண்டும்,' என்று சொன்னார்.

சித்த வேடதாரியாகிய சிவபெருமான் பட்டினத்தடிகள் கூறியதாகச் சொல்லிய வார்த்தையின் உட்கருத்து இன்னதென்று அறிந்துகொண்ட பத்திரகிரியார், 'இரந்துண்ணும் இவ்வோடும், எச்சிலுண்ணும் இந்நாயுமோ என்னைச் சமுசாரி யாக்கின!' என்று கூறிய வண்ணம், தமது கையிலிருந்த திருவோட்டை வீசி யெறிந்தார். அது தெய்வச்செயலால் சிறிது தூரத்திலிருந்த பெட்டை நாயின் பொறியிற் சென்று தாக்கியது. தாக்கியதும், ஓடும் உடைந்து நாயும் இறந்தது. அவ்வளவிலே பிச்சைக்கு வந்த சிவபெருமான் புன்னகையோடு மறைந்தருளினார். வந்தவர் சிவபெருமான் என்பதை யறிந்த பத்திரகிரியார் தெய்வத் திருவருளை வியந்து, 'திருப்புலம்பல்' முதலான பல தமிழ்ப் பாடல்களை அருளிச் செய்து, சிவயோகத்தமர்ந்திருந்தார்.

21. சேந்தனார் சிவனருள் பெறுதல்

பத்திரிகிரியார் எறிந்த ஓடு தாக்கி இறந்த பெட்டை நாய் முன் ஜன்மத்தில் தாசியாயிருந்து, பல தீமைகளைச் செய்ததாகும். அதனால், அது நாயாய்ப் பிறந்து அலைந்தது. இப்பிறப்பில் அந்த நாய் இரு பெருந் துறவிகள் உண்ட சேடத்தினைத் தான் புசித்த விசேஷத்தினால் இறந்தவுடன் வெகுகாலமாக மகவின்றித் தவம் செய்துகொண்டிருந்த காசிமா நகரத்தரசன் விசுவ குப்தன் என்பவனுக்கு மகளாகப் பிறந்து, ஞானவல்லி என்னும் பெயரோடு திருவருளால் பூர்வஞானத்துடன் வளர்ந்து வந்தது. ஞானவல்லி என்னும் பெண்ணின் அழகைக் கண்டு வியக்காதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அப்பெண் ஒவ்வொரு தினமும் வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து மங்கைப் பருவம் அடைந்தாள்.

அப்பொழுது அவளுடைய தந்தை அவளுக்கு விவாகம் செய்விக்கக் கருதிப் புரோகிதரை அழைத்து, 'சுவாமி, என் மகள் ஞானவல்லிக்கேற்ற கணவன் இவ்வுலகில் இருக்கின்றானா? நான் விரைவில் தகுந்த மணாளன் ஒருவனைத் தேடி என் மகளுக்கு மணம் செய்து வைக்கவேண்டும்,' என்றான்.

பின்னர் அவ்விஷயத்தை யறிந்த ஞானவல்லி தன் தந்தையைப் பார்த்து, 'அப்பா, நீர் எனக்கு மணாளனைத் தேடவேண்டா. கடுந்துறவியாராகிய பத்திரகிரியார் என்னும் பெயரினையுடைய என் குருநாதர் தென்னாட்டில் உள்ள திருவிடைமருதூரி லிருக்கும் மருதவாணர் ஆலயத்தின் மேலைக் கோபுரவாயிலில் வீற்றிருக்கின்றார். அவருக்கே யன்றி, நான் வேறொருவருக்கும் உரியவ

ளல்லள். உமக்கு என்னிடம் உண்மையாகவே அன் பிருக்குமாயின் நீர் என்னை அவரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்வீராயின், நீர் குடும் பத்துடன் மோட்ச வீட்டினை யடைவீர்' என்றாள்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அவ்வரசன் ஆச்சரி யப்பட்டு, 'திருவிடைமருதூராரா? குருநாதரா? என்ன இஃது ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே! இப்பெண் இவைகளை யெல்லாம் எப்படி அறிந்தாள்? இவளைப் பார்த்தால் சாதாரண பெண்ணாகத் தோன்றவில்லை. இதில் ஏதோ இரகசியம் இருக்கவேண்டும்,' என்றெண்ணி அறிவாளர் பலரோடு ஆலோசித்து உண்மையை அறிந்து வரும்படி ஒற்றரைத தென்னாட்டிலுள்ள திருவிடைமருதூருக்கு அனுப்பினான்.

அவர்கள் சென்று சிலகாலம் பொறுத்துத் திரும்பி வந்து அரசனைப் பார்த்து, 'தங்கள் திருக்குமாரியார் தெரிவித்தது உண்மையே. பத்திரகிரியார் என்னும் பெய ரிய பெரியார் ஒருவர் திருவிடைமருதூரின் மேலைக் கோபுர வாயிலில் இருப்பது உண்மைதான்,' என்று கூறினார்கள்.

உடனே அரசன் தன் மகளைச் சிவிகையிலேற்றிப் பரிவாரங்கள் புடைசூழத் திருவிடைமருதூரடைந்து, ஆலயத்தின் மேலைக் கோபுர வாயிலுக்குச் சென்று, தன் மகளைச் சிவிகையினின்றும் இறக்கினான்.

அச்சமயத்தில் பத்திரகிரியார் சிவ யோகத்தில் இருந்தபடியால், அவர் கண் விழிக்கும் வரையில் ஞான வல்லியும், அவள் தந்தையாய அவ்வரசனும் அவர் எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். கடைசியாகப் பத்

திரகிரியார் கண் விழித்ததும், அப்பெண் அவரை வணங்கி, 'எம்பெருமானே, அடிமை நாய் மீண்டும் தங்கள் திருவடிப்பேற்றைச் சேர்ந்தது,' என்றாள்.

எல்லாம் உணர்ந்த பெரியோராகிய பத்திரகிரியார் உண்மையை உணர்ந்து, அப்பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு கீழைக் கோபுர வாயிலில் இருக்கும் தம் ஞானசிரியரிடம்போய், அவரை வணங்கி, 'எம்பெருமானே, தேவரீரெச்சிலையுண்ட நாய்க்கும் இப்பிறவி நோய் வரலாமோ?' என்று கண்ணீர் வடிய விண்ணப்பித்து நின்றனர்.

அதுகண்ட பட்டினத்தடிகள், 'திருவருள் இப்படியிருந்தால் நாம் செய்யவல்லது என்ன இருக்கின்றது?' என்று கூறிச் சிவபெருமானைச் சிந்தையில் நினைத்தார்.

உடனே ஒரு பெருஞ்சோதி உண்டாயிற்று. அச்சோதியில் சிவபெருமான் ஆணைப்படி பத்திரகிரியார் அப்பெண்ணோடு புகுந்து மறைந்தார் பத்திரகிரியாரும், தன் மகளும் சிவத்தோடு கலந்தமை யறிந்த காசிராஜன் ஆனந்த பரவசனானன். உடனே தோன்றிய சோதியும் மறைந்து, மகாலிங்கத்துட் சென்று அடங்கியது.

அதைக் கண்ட பட்டினத்தடிகள் திடுக்குற்று, ஆராமை மேலிட்டுக் கண்களில் ஆனந்த நீர் பெருக, 'திருவிடைமருதூர, என் தீவினை, இன்னும் என்னை இவ்வுலகில் இருத்தியிருக்கின்றதோ ? அடியேனுக்கு எப்பொழுது உன் திருவடி கிடைக்கும் ? நான் செய்த பாவம் கொடிதோ? எக்காரணத்தினால் என்னை இவ்வாறு இங்கு நிறுத்தியிருக்கின்றாய் ? எனக்கு உன் திருவருள் எப்பொழுது எங்குக் கிடைக்கும் ? ஐயனே,

நான் ஏதும் அறியாது மயங்கி நிற்கின்றேன்,' என்று சிவபெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்தித்தார்.

அப்பொழுது, 'நீ வருந்தவேண்டா. உன்மீது யாம் கொண்டுள்ள அன்புக்கோர் அளவேயில்லை. ஐய, நீ நம்முடைய ஒற்றியூருக்கு வருவாயாக,' என்று சிவபெருமான் அசரீரியாகக் கூறினார்.

சிவபெருமான் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்ட அடிகள், திருவொற்றியூருக்குப் போகப் புறப்பட்டுப் பல ஸ்தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு, வழியிலிருந்த திருவெண்காட்டை அடைந்தார். இது நிற்க.

ஆதியில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அரசனால் சிறை செய்யப்பட்ட சேந்தனாருடைய மனைவியாரும், மைந்தனும் பல விடங்களிலும் சென்று கஷ்டப்பட்டுத் திருவெண்காட்டில் வந்து தங்கிக் கூலி வேலை செய்து பிழைத்திருந்தனர். அவர்கள், பட்டினத்தடிகள் அவ் வூரில் வந்திருக்கும் செய்திகேட்டு, அவரிடம் விரைந்து சென்று, அவர் அடிகளில் வீழ்ந்து கதறிப் புலம்பித் தங்களுக்கு நேர்ந்த கதியை விவரமாகக் கூறினார்கள்.

அதுகேட்ட அடிகள் மனமுருகிச் சிவபெருமான் சந்நிதிக்குச் சென்று சிவபெருமானை நோக்கி,

'மத்தளை தயிருண் டானு
மலர்மிசை மன்னி னானும்
நித்தலுந் தேடிக் காணா
நிமலனே நீயின் றெய்திச்
சித்தனை திருநாங் கூரிற்
சேந்தனை வேந்த னிட்ட

'செய்த்தலை கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வேந்த னிட்ட' என்றும் பாடம்.

கைத்தளை நீக்கி யென்முன்
காட்டுவெண் காட்டு ளானே.'

என்ற திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்தார். உடனே சிவபெருமான் அவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தம் புத்திரராகிய கணேசரை நோக்கி, 'சேந்தனை அரச னிட்ட சிறைக்களத்தினின்றும் நீக்குக,' என்று கட்டளையிட்டார்.

அக்கட்டளைப்படியே கணேசப் பெருமான் சேந்தனை அவர் இருந்த சிறைக்களத்தினின்றும் அவருக்கு இட்டிருந்த விலங்கை முறித்து வெளிக்கொண்டுவந்து, பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் முன் நிறுத்தினர்.

உடனே சேந்தனர் நடந்த விஷயங்களை யறிந்து, பட்டினத்தடிகளின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி, 'தேவர் அரசனிட்ட சிறைக்களத்தினின்றும் அடியேனை விடு வித்ததைப்போலவே சமுசாரமாகிய சிறையினின்றும் விடுவிக்கவேண்டும்,' என்று பிரார்த்தித்தார்.

பட்டினத்தடிகள் அவருடைய உளத்தூய்மையை யறிந்து, அவரைப் பார்த்து, 'சேந்தனரே, நீர் சிதம் பரம் சென்று காட்டு விறகைக் கொண்டுவந்து விற்று, அதனல் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு சிவனடியார் ஒருவருக்கு அமுது செய்வித்து, உம் மனைவி மக்க ளோடு உண்டு வாழ்ந்திரும்,' என்று கட்டளையிட்டு, அவ்வூரை விட்டுப் போயினர்.

சேந்தனர் தம் ஆசிரியர் கட்டளைப்படி சிதம்பரம் சென்று, காட்டு விறகைச் சேமித்து விற்று, அடிய வரைப் போஷித்துக் காலங் கடத்தி வந்தார். ஒரு

நாள் உணவளித்தற்குச் சிவனடியார் ஒருவரும் கிடைக்காமையினால், சேந்தனார் மனம் வருந்திப் பின்னும் சிவனடியாரைத் தேடிக்கொண்டு சென்றனர். அவரது பக்திக்கு மகிழ்ந்த நடராஜப்பெருமான் வயது சென்ற ஓர் அடியவரைப்போல் உருக்கொண்டு, மிகுந்த பசியால் வாடியவரைப்போல் ஒரு மண்டபத்தில் தங்கியிருந்தார். சேந்தனார் அவரைத் தம்முடைய குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்று, மனைவியார் சமைத்து வைத்திருந்த களியமுதை அவருக்கிட்டு மகிழ்ந்தார். சிவபெருமான் தாம் உண்டு மிகுந்ததை முன்றானையில் முடிந்துகொண்டு, கோயிலிற் புகுந்து அதன் பெருமையைத் தேவர் முதலாயினோருக்குக் கூறினார். பின்னர், அவர்களுக்கும் அக்களியிற் சிறிது சிறிது அளித்து, மகிழ்ந்திருந்தார். சேந்தனாரும் தம் மனைவி மக்களோடு மிகுந்திருந்த களியமுதுண்டு யோக நித்திரையில் இருந்தார். இது நிற்க.

அவ்வூரிலிருந்த செல்வச்சோழன் என்னும் அரசன், நாடோறும் திருச்சிற்றம்பலத்தில் பூசனை நடத்தி, பூசை முடிவில் இறைவரருளால் உண்டாகும் மணியோசையைக் கேட்டு அமுது கொள்ளும் விரதம் பூண்டிருந்தான். சிவபெருமான் சேந்தனாரிட்ட களியமுதை உண்ட அன்றையதினம் நடுராத்திரியாகியும் மணியோசை கேளாமையால், அரசன் மனங் கலங்கித் தரையிற் கிடந்து துயின்றான். சிவபெருமான் சேந்தனாரின் பெருமையை வெளிப்படுத்த எண்ணி, அரசனுடைய கனவிற்றோன்றி, 'அரசனே, இன்று நாம் சேந்தனார் படைத்த களியமுதை உண்ணச் சென்றி

ருந்தமையால், உன் பூசைக்கு வரத்தடைப்பட்டது, என்று கூறி மறைந்தார்.

உடனே அரசன் கண் விழித்தெழுந்து, 'இறைவன் கிருபை யிருந்தவாறென்னே, அச்சேந்தனாரின் பக்தியும் அன்பும் எத்தகையனவோ? அவர் எங்கிருக்கின்றார்? அவரை நான் எவ்வாறு காண்பேன்?' என்று சிந்தித்துச் சிவனை நினைந்து இரவைக் கழித்துப் பொழுது விடிந்தவுடன் ஸ்நானம் செய்து, ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்றான்.

அங்குக் கோயிலின் பலபாகங்களிலும் களியமுது சிந்தி மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட அரசனும், தில்லைவாழந்தணர் முதலானவரும் ஆச்சரியமடைந்தனர். உடனே அரசன் அவர்களுக்குத் தான் கண்ட கனவைக் கூறினன். எல்லோரும் சேந்தனாரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று பேரவாக்கொண்டனர்.

அப்பொழுது மார்கழி மாதத்தில நடக்கும் திருவாதிரையுற்சவம் நடைபெற்றுக்கொண் டிருந்தது. தேர் விழா நடத்த வேண்டிய தினத்தில் பெருமழை பெய்தபடியால், அன்று அவ்விழாவை நிறுத்தி, மறுதினம் ஆரம்பித்தனர். பல பேர் சேர்ந்திழுத்தும் தே செல்லவில்லை. அது கண்டு யாவரும் வருந்தினர். அ பொழுது, எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி, 'சேந்தனா ரே, தேர் நடக்க நம்மைப் பல்லாண்டு பாடுவீ என்று சிவபெருமான் அசரீரியாகக் கூறினர்.

உடனே சேந்தனார் மனமுருகி, அன்பு வழிந்து ஆறாய்ப் பெருகி யோடத் திருபல்லாண்டு பாடினர்

தேரும் நடந்து வீதி வலம் வந்து நிலையையடைந்தது. பின்னர்ச் சேந்தனர் திருவிசைப்பா முதலியன பாடிக் குருவருளால் தம் குடும்பத்தோடு முத்தி யடைந்தார்.

22. அடிகள் முத்தியடைதல்

சேந்தனருக்கு உபதேசம் செய்து சென்ற நம் பட்டினத்தடிகள் சீர்காழி சென்று, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை பாடி அவ்விடத்தை விட்டகன்று சிதம்பரஞ் சென்று, கோயி ஞன்மணி மாலை பாடி ஆனந்தத்தில் அழுந்தியிருந்தார். அப்போது பசி அவர் வயிற்றில் பற்றியெழுந்தது. உடனே அவர், 'பன்னுக வாடகப் பொற்பாதம்' என்னும் பாட்டைச் சொல்ல, உலகத்திற்கோர் அன்னையராய் விளங்கும் சிவகாமி அம்மையார், உச்சிக் காலத்தில் நிவேதிக்கப்பட்ட பிரசாதத்தினைக் கொண்டு வந்து அவருக்கு உண்ணக் கொடுக்க, அடிகளார் அதை யுண்டு பசியாறினர். அப்பொழுது பூவுலகப் பெண்ணுருவுடன் உணவு கொண்டு வந்து கொடுத்த சிவகாமியம்மையார் மறைந்தருளினர். வந்தவர் அம்மையார் என்பதை அறிந்த அடிகள்,

'ஓடுமெ டுத்தத ளாடையுஞ் சுற்றி யுலாவிமெள்ள
வீடுக டோறும் பலிவாங்கி யேவிதி யற்றவர்போ
லாடு மருட்கொண்டிங் கம்பலத் தேநிற்கு மாண்டிதன்னைத்
தேடுங் கணக்கென்ன காண்சிவ காம சவுந்தரியே.'

என்று துதித்துச் சிவ யோகத்தில் வீற்றிருந்தார். அவ்வாறிருக்கையில் அவர்,

'சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண்
டேறிடுங் கைக ளிறங்கிடுந் தீவினை யெப்பொழுது

நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டால்
ஊறிடுங் கண்க ளுருகிடு நெஞ்சமென் னுள்ளமுமே.'

என்ற பாடலை அருளிச்செய்து, காலந் தவறாமல் சிற்சபையிற் சென்று, அங்கு நடனமிடும் தேவதேவரை நோக்கி, 'நினைமின் மனனே' என்பது முதலாய பல திருப்பாடல்களை அருளிச்செய்து, நாள் பல கழிக்க, 'திருவொற்றியூருக்கு வருக,' என்று சிவபெருமான் கூறிய ஞாபகம் அவருக்கு வந்தது. உடனே அடிகள்,

'பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயை'

என்னும் அடைக்கலத்திருவகவல் பாடி, இன்னும் பல பாக்களை அருளிச்செய்து, திருக்கோயிலை வலம் வந்து தொழுது, கோபுர வாயிலை வணங்கி, வீதிகடோறும் பணிந்தெழுந்து, பின்னர்த் தில்லையை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

வழியில் திருத்தினை, திருப்பாதிரிப்புலியூர், திருத்துறையூர், திருவாமூர், திருநாவலூர், திருவெண்ணெய் நல்லூர், திருக்கோவல் வீரட்டம் முதலிய திருப்பதிகளைத் தொழுது, கடைசியாகத் திருவண்ணாமலையை யடைந்தார்.

அங்கடைந்ததும் அருணாசல ஈசுவரரும், உண்ணாமுலையம்மையாரும் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தை நண்ணி, அவர்களைத் தொழுது, கும்பிட்டுத் துதித்து, அருந்தமிழ்ப்பாக்கள் பல பாடிக் கிரி வலம் வந்து அங்குச் சில நாள் தங்கி யிருந்தார்.

பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டகன்று, காஞ்சிபுரம் அடைந்து, அந்நகர எல்லையைப் பணிந்து, ஊருக்குள் செல்லுகையில் அவர் வருகையை யறிந்த அவ்வூர்ச்

சிவநேசச் செல்வர்கள், மங்கல வாத்திய முழங்க எதிர் கொண்டு சென்று, அவரை வணங்கினர். அவர்கள் வணங்குமுன் அடிகள் தாமும் அவர்களை வணங்கித் திருமதில்வாயில் கடந்து, வீதிகளைப் பணிந்து கோபுர வாயிலைக் கும்பிட்டுத் திருவேகம்பர் திருச்சந்நிதியை வலம் வந்து வாழ்த்தி, அன்பு பெருக,

'மெய்த்தொண்டர் செல்லும் நெறியறி
யேன்மிக நற்பணிசெய்
கைத்தொண்டர் தம்மிலு நற்றொண்டு
கண்டில னுண்பதற்கே
பொய்த்தொண்டு பேசிப் புறம்புற
மேயுன்னைப் போற்றுகின்ற
வித்தொண்ட னேன்பணி கொள்ளுதி
யோகச்சி யேகம்பனே.'

என்று பாடித் துதித்துப் பின்னும் கச்சித் திருவகவல் முதலிய பாடல்களைப் பாடி வீற்றிருக்கும்போது, பசி நோய் வருத்த, அதைப் பொறாராய், ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே காமாட்சி யம்மையார் அமுது கொண்டுவந்து அவருக்கு அளித்துச் சென்றார். பின்னர் அடிகளார் காமக்கோட்டம், கச்சபாலயம், ஓணகாந் தன்றளி, கச்சிநெறி, காரைக்காடு முதலிய திருப்பதிகளைப் பணிந்து, ஆங்காங்குச் சிலநாள் தங்கிப் பின்னர் அங்கிருந்து, புறப்பட்டுப் போகையில், வழியிலுள்ள திருவாலங்காடு, திருப்பாச்சூர், திருவெண்பாக்கம் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிக் கண்ணப்ப தேவரும், சிவகோசரியாரும், சிலந்தியும், காளனும், அத்தியும் பூசித்துப் பேறு பெற்றதும், கடைச்சங்கப் பெரும்புலவராகிய நக்கீர தேவர் அருளிச்செய்த திருவந்தாதியா

கிய கொழுந்தமிழ்ச் சுவையை யுண்டறிந்ததுமாகிய காளத்தித் திருமலையை வணங்கி,

'வாளால் மகவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன
சூளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன் றொண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல னானினிச்சென்
றாளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே.'

என்று பல பாடல்களை அருளிச்செய்து, சிவபெருமானருளால் கைலாயத்தைத் தரிசித்து, அவ்விடம் விட்டகன்று, சிவபெருமான் வரும்படி கட்டளையிட்ட திருவொற்றியூரை அடைந்தார்.

அடிகள் திருவொற்றியூரை யடைந்ததும், அன்பு ஆறுய்ப் பெருக,

'கண்டங் கரியதாங் கண்மூன் றுடையதா
மண்டத்தைப் போல அழகியதாம்—தொண்டர்
உடலுருகத் தித்திக்கு மோங்குபுக ழொற்றிக்
கடலருகே நிற்குங் கரும்பு.'

என்ற திருப்பாடலைப் பாடிப் பின்னர்,

'வாவியெல்லாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவணங்க ளெல்லாங் கணநாதா—பூவுலகில்
ஈது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதுந் திருவொற்றி யூர்.'

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடித்திருவீதிக்குட் சென்று,

'சுடப்பட்டு வாரறி யார்புர மூன்றையுஞ் சுட்டபிரான்
திடப்பட்டு மாமதிற் றென்னொற்றி யூரன் றெருப்பரப்பி
னடப்பவர் பொற்பத நந்தலை மேற்பட நன்குருண்டு
கிடப்பது காண்மன மேவிதி யேட்டைக் கிழிப்பதுவே.'

என்று சொல்லித் துதித்து ஆலயத்தை யடைந்து மும்முறை வலம் வந்து, தியாகராஜப் பெருமானையும், தேவியாரையும், பணிந்து,

'இருநில மடந்தை யியல்பினி லுடுத்த,'

என்னும் முதல் அடியினை யுடைய அகவலைப் பாடி,

'ஐயுந் தொடர்ந்து விழியுஞ்
செருகி யறிவழிந்து
மெய்யும்பொய் யாகி விடுகின்ற
போதொன்று வேண்டுவல்யான்
செய்யுந் திருவொற்றி யூருடை
யீர்திரு நீறுமிட்டுக்
கையுந் தொடிப்பண்ணி யைந்தெழுத்
தோதவுங் கற்பியுமே.'

என்னும் பாடலையும் அருளிச்செய்து, அங்குத் தங்கி யிருந்தனர்.

அவ்வாறு அங்குத் தங்கி யிருந்தவர் பசு மேய்க்கும் சிறுவரோடு சேர்ந்து, ஆடியும் பாடியும் அநேக திருவிளையாடல்களைச் செய்துகொண் டிருந்தார் பின்னர், முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலம்பல், இறந்த காலத்திரங்கல், நெஞ்சொடு புலம்பல், பூரண மாலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல், உடற் கூற்று வண்ணம் என்னும் பெயரமைந்த பாடல்களை அருளிச் செய்தார். பின்னர் முத்தி யடையுங் காலம் நேர்ந்த படியால், அவர், தம் முடன் இருந்த மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்களை நோக்கி, 'சிறுவர்களே, நான் உங்களுக்குச் சில விநோதங்களைக் காட்டுகிறேன். என்னை ஒரு குழியிற் புதையுங்கள்,' என்றார்.

முதலில் அச்சிறுவர்கள் அவ்வாறு செய்வதற்கு அஞ்சினாராயினும், பின்னர் அவர் வேண்டுகோளின் படியே அவரை ஒரு குழியிற் புதைத்தனர்.

உடனே அடிகள் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டாமாறு வெளியில் வந்து, சமீபத்திலிருந்த ஒரு மணற்குன்றின்மீது நின்றார். சிறுவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, மீட்டும் மீட்டும் அடிகளைப் புதைக்க, அடிகள் வெளியில் வந்துகொண்டிருந்தனர். கடைசியாகச் சிறுவர்கள் அடிகளைப் புதைக்க, அடிகள் வெளி வராமல், சிவலிங்க வடிவமாகத் தோன்றி நின்றார்.

அதைக் கண்ட சிறுவர்கள் வியப்பும், அச்சமும் உடையவர்களாய் ஓடிச் சென்று, நடந்த விஷயங்களை ஊரிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஊராரெல்லாந் திரண்டு வந்து, உண்மையை யறிந்து, தம் கண்கள் செய்த தவப்பயன் பலிக்குமாறு அடிகள் கொண்ட சிவலிங்க ரூபத்தைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தனர். எங்கெங்கும் 'அரகர' வென்னும் முழக்கம் உண்டாயிற்று. ஊர் முழுவதும் பேரானந்த வெள்ளம் வழிந்தோடியது.

அடிகள் இவ்வாறு அரும்பெரு நிலையடைந்ததைக் கேட்ட உலகத்தார் அடிகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து இன்புற்றிருந்தனர்.

அடிகளின் பத்தினியாராகிய சிவகலையம்மையார் அடிகளின் திருவடிகளையே நினைத்திருந்து, சிவ பதவியடைந்தார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ளார் அனைவரும் அடிகள் பெற்ற பெரும்பேற்றைக் கேள்வியுற்று, ஆவலுடன் திருவொற்றியூரடைந்து, அடிகளின் சிவலிங்கத் தோற்றத்தைக் கண்டு வணங்கி, ஆனந்தத்தினால் ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

முற்றிற்று.